

F-Mail Bericht

Van: [redacted] (AF/BELEID) [redacted]@minfin.nl
Aan: Belastingplan Belastingplan.AFP@minfin.nl
CC: [redacted] (AFP/BELEID) [redacted]@minfin.nl
Verzonden: 08/08/2007 11:27:37
Ontvangen: 08/08/2007 11:27:37
Onderwerp: gesplitste versies
Urgentie: (normal)

Bijlagen: Milieupakket wettekst_gesplitst 0808 stas.doc; Milieupakket
antgewtoelichting_gesplitst 0808 stas.doc; CFM antgewtoelichting_gesplitst
0808 stas.doc; CFM wettekst_gesplitst 0808 stas.doc

Bijgaand de gesplitste (de o)versies van het Milieupakket en CFM.

Ministerie Financiële Politiek

Postbus 600

2500 MB Den Haag

Ministerie van Financiën, Prinses Beatrixlaan 612, 2516 BL Den Haag

Postadres:

Ministerie van Financiën, Postbus 20201, 2500 EE Den Haag

MINISTERIE VAN FINANCIËN

DIRECTORAAT-GENERAAL VOOR FISCALE ZAKEN
DIRECTIE ALGEMENE FISCALE POLITIEK/ DIRECTIE DIRECTE BELASTINGEN /
DIRECTIE DOUANE EN VERBRUIKSBELASTINGEN

Nr. AFP 2007/ M 's-Gravenhage,

TER BEHANDELING IN DE MINISTERRAAD

Wijzigingen van enkele belastingwetten o.a. (Milieupakket 2008)

VOORSTEL VAN WET

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is enige fiscale maatregelen te treffen ter ondersteuning van het milieubeleid;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel I

De Wet belastingen op milieugrondslag wordt als volgt gewijzigd:

A. Aan artikel 1 worden, onder vervanging van de punt aan het slot van onderdeel e door een puntkomma, twee onderdelen toegevoegd, luidende:

- f. een luchthavenvertrekbelasting;
- g. een verpakkingenbelasting.

B. Artikel 18, tweede lid, onderdeel a, komt te luiden:

a. afvalstoffen die uitsluitend bestaan uit de categorie van afvalstoffen, genoemd in artikel 1, eerste lid, onder 21, van het Besluit stortplaatsen en stortverboden afvalstoffen;

C. In artikel 36a, eerste lid, onderdeel g, wordt artikel 36, zevende lid¹ vervangen door artikel 36, vijfde lid.

D. Artikel 36c wordt als volgt gewijzigd:

1. Na het derde lid wordt, onder vermelding van het vierde tot en met achtste lid tot het vijfde tot en met negende lid, een lid ingevoegd, luidende:

4. Indien de verbruiker, bedoeld in het derde lid, via een aansluiting elektriciteit op het distributienet heeft ingevoerd ter zake waarvan artikel 31c, tweede lid, dan wel artikel 95c, derde lid, van de Elektriciteitswet 1998 wordt toegepast, is het derde lid van toepassing op het positieve saldo van de via de aansluiting geleverde elektriciteit minus de via de aansluiting ingevoerde elektriciteit.

2. In het zesde lid (nieuw) wordt "het vierde lid" vervangen door: "het vijfde lid".

3. In het achtste lid (nieuw) wordt "het vijfde en zevende lid" vervangen door: "het zevende en zevende lid".

E. In artikel 36e, derde lid, wordt "artikel 36c, vierde lid" vervangen door: "artikel 36c, vijfde lid".

F. In artikel 36h, zesde lid, wordt "artikel 36c, vierde lid" vervangen door: "artikel 36c, vijfde lid".

G. Artikel 36a wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid, onderdeel g, wordt "€0,0727" vervangen door: "€0,0752".

2. Het derde en vierde lid vervallen onder vermelding van het vijfde tot en met vijftiende lid tot de eerste tot en met deriende lid.

3. In het derde lid (nieuw) vervalt "en vierde lid".

4. In het zesde lid (nieuw) wordt "bedoeld in het negende lid" vervangen door: "bedoeld in het vijfde lid".

5. In het achtste lid (nieuw) vervalt "en vierde lid".

6. In het tiende lid (nieuw) wordt "derde, vierde en negende lid" vervangen door: "zevende lid".

7. In het elfde lid (nieuw) vervalt "en het vierde lid".

8. In het dertiende lid (nieuw) wordt "verde, en zesde lid" telkens vervangen door: "en vierde lid".

H. In artikel 36j, vierde lid, wordt "artikel 36c, vierde lid" vervangen door: "artikel 36c, vijfde lid".

I. In artikel 36l, eerste lid, wordt de tweede volzin vervangen door: De terugkaf bedraagt, indien voormelde producten zijn belast naar het tarief, bedoeld in artikel 36, eerste lid, onderdelen a, b en c:

- voor halfvloeistof, per 1000 L €120,75;
- voor gasolie, per 1000 L €121,75; en
- voor vloeibaar gemaakt petroleumgas, per 1000 kilogram €144,04.

J. Na HOOFDSTUK Va worden twee hoofdstukken ingevoegd, luidende:

HOOFDSTUK Vb. LUCHTHAVENVERTREKBELASTING

AFDEELING 1. BEGRIPPSBEPALINGEN

Artikel 36f

Voor de toepassing van dit hoofdstuk en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. luchthaven: terrein geheel of gedeeltelijk bestemd voor het opstijgen en het landen van vliegtuigen, welk terrein is voorzien van een start- en landingsbaan van meer dan 1500 meter, voor zover dat terrein als burgerluchthaven of, indien het een militaire luchthaven betreft, in de door andere dan militaire luchtvaart wordt gebruikt;
- b. vliegtuig: gemotoriseerd vliegtuig met een maximaal toegelaten startgewicht van [6000] kilogram of meer;
- c. luchtvaartmaatschappij: rechtspersoon of natuurlijk persoon die als eigenaar of exploitant van een vliegtuig met dat vliegtuig een of meer passagiers vervoert;
- d. passagier: natuurlijk persoon van 2 jaar of ouder die anders dan als beoordpersoneel wordt vervoerd met een vliegtuig;
- e. beoordpersoneel: ieder die aan boord van een vliegtuig tijdens de vlucht hetzij werkzaamheden verricht welke van direct belang zijn voor de bediening van het vliegtuig hetzij werkzaamheden verricht of heeft te verrichten ten behoeve van de inzittenden of de lading;
- f. belemmering: luchthaven gelegen op de grootste afstand van de luchthaven van vertrek, waar naartoe een passagier ingevolge de vervoersovereenkomst met de luchtvaartmaatschappij wordt vervoerd.

AFDEELING 2. GRONDSLAG EN BELASTINGPLIJCHT

Artikel 36ra

- 1. Onder de naam luchthavenvertrekbelasting wordt een belasting geheven ter zake van het vertrek van een passagier met een vliegtuig vanaf een in Nederland gelegen luchthaven.
- 2. Als vertrek wordt niet aangemerkt het vertrek van een luchthaven indien dat vertrek als onderdeel van één vervoersovereenkomst plaatsvindt aan sluiten tot het moment van aankomst van de passagier met een vliegtuig op die luchthaven, die als nakleding de belangrijkste reden is voor het gebruik van die luchthaven en het gebied van de luchthaven dat de passagier voor vertrek betreedt na het passeren van de paspoort- en handbagagecontroles tussen het moment van aankomst en het moment van vertrek niet langer dan 24 uur is verstrekt.

Artikel 36rb

De belasting wordt geheven van de exploitant van de luchthaven.

AFDELING 3. MAATSTAF VAN HEFFING EN VERSCHULDIGDHEID

Artikel 36rc

De belasting wordt berekend over het aantal passagiers

Artikel 36rd

De belasting wordt verschuldigd op het lijfslip waarop de passagier met een vliegtuig vertrekt.

AFDELING 4. TARIEF

Artikel 36re

Het tarief per passagier bedraagt

- a. indien de bestemming is gelegen op een afstand van ten hoogste 3500 kilometer van de luchthaven van vertrek, gemeten langs de kortste afstand over het aardoppervlak;
- b. € in alle andere gevallen.

AFDELING 5. VERPLICHTINGEN EN UITENSLUITING VAN DE BELASTINGHEFFING

Artikel 36rf

Bij regeling van onze Minister kunnen nadere regels worden gesteld omtrent de wijze waarop de belastingplichtige een administratie moet voeren.

Artikel 36rg

1. De luchtvaartmaatschappij verstrekt aan de exploitant van de luchthaven de gegevens die van belang zijn voor een juiste toepassing van artikel 36re. De verstrekking van deze gegevens vindt plaats gelijktijdig met de verstrekking van de passagiersgegevens die de luchtvaartmaatschappij als gebruiker van de luchthaven verplicht is aan de exploitant te verstrekken.

2. Bij regeling van Onze Minister kunnen nadere regels worden gesteld omtrent de wijze waarop de luchtvaartmaatschappij een administratie moet voeren.

HOOFDSTUK Vc. VERPAKKINGENBELASTING

AFDELING 1. BEGRIJSBEPALINGEN

Artikel 36s

Voor de toepassing van dit hoofdstuk en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. verpakkingen: alle producten, vervaardigd van materiaal van welke aard ook, die kunnen worden gebruikt voor het insluiten, beschermen, verpakken, afleveren en aanbrengen van andere producten, van grondstoffen tot afgewerkte producten, over het gehele traject van producent tot

gebruiker of consument, weg verpakkingen die voor dit doel worden gebruikt daaronder begrepen, waarbij verpakkingen uitsluitend omvatten verkoop- of primaire verpakkingen, verzamel- of secundaire verpakkingen en verzend- of tertiaire verpakkingen en:

1°, waarbij producten als verpakking worden beschouwd indien zij aan het vorenstaande voldoen, ongeacht andere functies die de verpakking ook kan vervullen, tenzij het product integraal deel uitmaakt van een ander product en het nodig is om dat product tijdens zijn levensduur te vervullen, te onderhouden of te bewerken en alle elementen bedoeld zijn om samen gebruikt, verbruikt of vernietigd te worden;

2°, waarbij producten die ontworpen en bedoeld zijn om op het verkooppunt te worden gevuld alsmede verpakkingsmaterialen die in gewide toestand worden verkocht of die ontworpen en bedoeld zijn om op het verkooppunt te worden gevuld, slechts als verpakking worden beschouwd indien zij een verpakkingsfunctie hebben; en

3°, waarbij de componenten van een verpakking en de bijbehorende in de verpakking verwerkte elementen worden beschouwd als deel van de verpakking waarin ze verwerkt zijn en waarbij de bijbehorende elementen die aan een verpakt product hangen of bevestigd zijn en die een verpakkingsfunctie hebben, als verpakking worden beschouwd, tenzij zij integraal deel uitmaken van dit product en alle elementen bedoeld zijn om samen verbruikt of vernietigd te worden.

b. verkoop- of primaire verpakking: verpakking die zo is ontworpen dat zij voor de eindgebruiker of consument op het verkooppunt een verkoopseenheid vormt;

c. verzamel- of secundaire verpakking: verpakking die zo is ontworpen dat zij op het verkooppunt een verzameling van een aantal verkoopseenheden vormt; ongeacht of deze al dan niet aan de eindgebruiker of consument wordt verkocht, dan wel alleen dient om de reiken op het verkooppunt bij te vullen en die van het product kan worden verwijderd zonder dat dit de kenmerken ervan beïnvloedt;

d. verzend- of tertiaire verpakking: verpakking die zo is ontworpen dat het vervoeren en het vervoeren van een aantal verkoopseenheden of verzamelverpakkingen wordt vergemakkelijkt om fysieke schade door verlanding of transport te voorkomen, weg-, spoor-, scheeps- of vliegcontainers niet daaronder begrepen;

e. producent de ondernemer die in de uitoefening van zijn bedrijf of beroep:

1°. producten in een verpakking aan een ander ter beschikking stelt; of

2°. verpakkingen aan een ander ter beschikking stelt die zijn ontworpen en bedoeld om op het verkooppunt te worden gevuld;

f. importeur de ondernemer die in de uitoefening van zijn bedrijf of beroep producten in een verpakking vanuit een ander land in Nederland brengt;

g. concern: de fiscale eenheid als bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de Wet op de omzetbelasting 1968 dan wel het handelsvennootschap of het vrijwilling staalbedrijf waarvan producenten of importeurs deel uitmaken;

h. ondernemer: ondernemer die in de zin van artikel 7, eerste en tweede lid, van de Wet op de omzetbelasting 1968 die in Nederland is gevestigd dan wel elders een vaste inrichting heeft.

AFDELING 2. GRONDSLAG EN BELASTINGPlicht

Artikel 36aa

Onder de naam verpakkingenbelasting wordt een belasting geheven op verpakkingen.

Artikel 36ab

1. De belasting wordt geheven ten zake van:

- de verpakking van ter beschikking gestelde producten, voorzover die verpakking voor het eerst door een producent in Nederland ter beschikking wordt gesteld aan een ander;
- de verpakking van producten, ingeval de importeur van de verpakte producten zich van die verpakking ontdoet;
- verpakkingen die zijn ontworpen en bedoeld om op het verkoopstip te worden gevuld, ingeval die verpakkingen voor het eerst door een producent in Nederland ter beschikking worden gesteld aan een ander.

2. Het eerste lid, onderdelen a en c, is niet van toepassing indien het verpakte product ondergeschikt is aan de verpakkingen:

- zich nog niet in het vrije verkeer van de Europese Gemeenschap bevinden; of
- bij de terbeschikkingstelling buiten Nederland worden gebracht.

Artikel 36ac

1. De belasting wordt geheven:

- indien artikel 36ab, eerste lid, onderdeel a of c, toepassing vindt van de producent;
- indien artikel 36ab, eerste lid, onderdeel b, toepassing vindt van de importeur; of
- indien zowel onderdeel a als onderdeel b toepassing vindt van de producent/importeur.

2. In geval een in het eerste lid, onderdeel a, b of c, bedoelde belastingplichtige deel uitmaakt van een concern, wordt de belasting in afwijking van het eerste lid, geheven van het concern.

AFDELING 3. MAATSTAF VAN HEFFING EN VERSCHULDIGDHEID

Artikel 36ad

De belasting wordt berekend over het gewicht van de verpakking, gemeten in kilogrammen.

Artikel 36ae

De belasting wordt verschuldigd:

- indien artikel 36ab, eerste lid, onderdeel a, toepassing vindt op het tijdstip waarop het verpakte product ter beschikking wordt gesteld;
- indien artikel 36ab, eerste lid, onderdeel b, toepassing vindt op het tijdstip waarop de importeur zich van de verpakking ontdoet;
- indien artikel 36ab, eerste lid, onderdeel c, toepassing vindt op het tijdstip waarop de verpakking ter beschikking wordt gesteld.

AFDELING 4. TARIEF

Artikel 36af TARIEVEN ZIJN VOORLOPIG

Het tarief per kilogram bedraagt voor een verpakking die is vervaardigd van:

- a. glas: €0,05;
- b. metaal (aluminium, aluminium), €0,197;
- c. kunststof: €0,302;
- d. papier en karton: €0,080;
- e. hout: €0
- f. een andere materiaalsoort: €0,214.

AFDELING 5. BELASTINGVERMINDERING

Artikel 36ag

1. Op het bedrag van de belasting die in een tijdvak verschuldigd is geworden door een belastingplichtige als bedoeld in artikel 36ac, eerste lid, onderdeel a, b, c of c, dan wel tweede lid, wordt een vermindering toegepast tot ten hoogste het bedrag van die verschuldigde belasting.

2. In geval de verschuldigde belasting betrekking heeft op één materiaalsoort als bedoeld in artikel 36af, is het bedrag van de vermindering 15,000 vermenigvuldigd met het voor die materiaalsoort geldende tarief.

3. In geval de verschuldigde belasting betrekking heeft op twee of meer van de materiaalsoorten als bedoeld in artikel 36af, is het bedrag van de vermindering de optelsom van de verminderingen per materiaalsoort, waarbij de vermindering per materiaalsoort bedraagt: 15,000 vermenigvuldigd met het gewichtsaandeel van die materiaalsoort in het totaalgewicht van al die materiaalsoorten samen, vermenigvuldigd met het voor de betreffende materiaalsoort geldende tarief.

AFDELING 6. VERPLICHTINGEN TEN DIENSTE VAN DE BELASTINGHEFFING

Artikel 36ah

Bij regeling van Onze Minister kunnen nadere regels worden gesteld omtrent de wijze waarop de belastingplichtige een administratie moet voeren voor de toepassing van de verpakkingenbelasting.

K. In artikel 37a wordt 36i, eerste, derde, vierde en zesde lid, en 36j, eerste lid, ontdaarden a en b, vermeldde begrippen vervangen door: 36i, eerste en vierde lid; 36j, eerste lid, en 36af vermeldde bedragen.

Artikel II

De Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwelen 1992 wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 9a wordt als volgt gewijzigd

1. De tabel in het eerste lid komt te luiden:

Energie-efficiëntieklasse	A	B	C	D	E	F	G
verlaagd met:	€1.400	€700	-	-	-	-	-
verhoogd met:	-	-	-	€470	€910	€1.360	€1.890

2. Aan het tweede lid worden twee volzinnen toegevoegd, luidende:

Indien voor de toepassing van het eerste lid de personenauto volgens de vermelding in het kentekenregister niet behoort tot een energie-efficiëntieklasse als bedoeld in bijlage 4 bij het Besluit etikettering energiegebruik personenauto's, wordt deze geacht te behoren tot energie-efficiëntieklasse G. De volge volzin vindt geen toepassing indien mede uit het officieel brandstofverbruik en de officiële specifieke CO₂-uitstoot als bedoeld in artikel 1 van het Besluit etikettering energiegebruik personenauto's blijkt dat een andere energie-efficiëntieklasse van toepassing is.

B. Artikel 9b komt te luiden:

Artikel 9b

1. Het bedrag aan belasting, bedoeld in artikel 9, eerste lid, wordt voor een personenauto die wordt aangetrokken door een motor met compressieontsteking vermindert met €1.000 en vervolgens verhoogd met een bedrag van €200 per mg emissie van deeltjes per kilometer.

2. Voor de toepassing van het eerste lid wordt de omvang van de emissie van deeltjes per kilometer vastgesteld overeenkomstig bijlage I bij richtlijn nr. 70/220/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 20 maart 1970 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten met betrekking tot maatregelen die moeten worden genomen tegen de luchtverontreiniging door gassen afkomstig van motoren met elektrische ontsteking in motorvoertuigen (PBBG L 76).

3. Indien de omvang van de emissie van deeltjes per kilometer niet op een bij ministeriële regeling vooreschreven wijze is aangegeven, wordt deze voor voertuigen met een ledig voertuig gewicht:

- kleiner of gelijk aan 1500 kg gesteld op 25 mg per kilometer;
 - groter dan 1500 kg en kleiner of gelijk aan 2000 kg gesteld op 40 mg per kilometer;
 - groter dan 2000 kg gesteld op 60 mg per kilometer.
4. Bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld ter uitvoering van dit artikel.

C. Na artikel 9b wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 9ba

1. Het bedrag aan belasting, bedoeld in artikel 9, eerste lid, wordt voor een personenauto verhoogd met een bedrag van €110 per gram CO₂-uitstoot per kilometer voor zover volgens de vermelding in het kentekenregister de CO₂-uitstoot meer bedraagt dan 240 gram per kilometer, dan wel, ingeval van een personenauto die wordt aangedreven door een motor met een compressieontsteking, meer dan 200 gram per kilometer.

2. Indien voor de toepassing van het eerste lid volgens de vermelding in het kentekenregister de CO₂-uitstoot niet is bepaald, wordt deze uitstoot onder bij algemene maatregel van bestuur te stellen regels op basis van in ieder geval het gewicht, de brandstof en de cilinderinhoud bepaald.

3. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder CO₂-uitstoot verstaan de officiële specifieke CO₂-uitstoot op grond van artikel 1, eerste lid, onderdeel a, van het Besluit etikettering energiegebruik personenauto's.

D. Artikel 9c wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt "1 juli 2008" vervangen door "1 juli 2013". Voorts vervalt onderdeel b onder vermelding van onderdeel b tot onderdeel b en onderdeel b vervalt van het woord "of" achter onderdeel a.

2. Het tweede lid komt te luiden:

2. Het bedrag aan belasting, bedoeld in artikel 9, eerste lid, wordt tot 1 juli 2013 verlaagd met €5 000 respectievelijk €2 500 voor een personenauto die volgens de vermelding in het kentekenregister behoort tot de energie-efficiëntieklasse A respectievelijk B en die is ingericht en bestemd om uitsluitend te worden aangedreven door een combinatie van een elektromotor en een verbrandingsmotor, mits het piekvermogen van de voor de aandrijving bestemde elektromotor ten minste 15% van het maximum vermogen van de verbrandingsmotor bedraagt.

E. In artikel 10, eerste lid, wordt na toepassing van artikel 9a, artikel 9b en artikel 9c, tweede lid "1" vervangen door na toepassing van artikel 9a, artikel 9b, artikel 9ba en artikel 9c, tweede lid.

Artikel III

Artikel 22, derde lid, van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 komt te luiden:

3. Voor een personenauto of een bestelauto die is ingericht en bestemd om mede te worden aangedreven door een elektromotor wordt, mits het piekvermogen van de voor de aandrijving bestemde elektromotor ten minste 15% van het maximum vermogen van de verbrandingsmotor bedraagt, de eigen massa van het voertuig verminderd met 50% daarvan. Deze vermindering vindt plaats voordat de afleiding, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, onder 1°, wordt toegepast.

Artikel IV

De Wet op de accijnzen wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 27 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid, onderdeel b, worden "€376,51" en "€388,82" vervangen door onderscheidenlijk: €408,31 en €418,82.
2. In het eerste lid, onderdeel d, wordt "€97,65" vervangen door: €125,40.
3. In het derde lid wordt "€47,26" vervangen door: €77,26.

B. In artikel 27a wordt artikel 27, eerste lid, onderdelen a en b, en tweede lid vervangen door: artikel 27, eerste tot en met derde lid.

Artikel V

Artikel 3.20 van de Wet Inkomstenbelasting 2001 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt aan de eerste volzin, onder vervanging van de punt aan het slot door een komma, toegevoegd: met dien verstande dat op jaarbasis 14% van de waarde van de auto als onttrekking in aanmerking wordt genomen indien de officiële specifieke CO₂-uitstoot van de auto lager is dan

- a. 95 gram per kilometer, bij een auto die wordt aangedreven door een motor met compressieontsteking, en
 - b. 110 gram per kilometer, bij een auto met een andere soort motor.
2. Na het derde lid wordt, onder vernummering van het vierde tot en met zevende lid in vijfde tot en met achttiende lid, ingevoegd:

4. Voor de toepassing van dit artikel is de officiële specifieke CO₂-uitstoot van een auto, de CO₂-uitstoot gemeten overeenkomstig richtlijn nr. 80/1260/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 16 december 1980 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgeving der Lid-Staten inzake het brandstofverbruik van motorvoertuigen (PBGSL 375).

Artikel VI

Artikel 13bis van de Wet op de loonbelasting 1964 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt aan de eerste volzin, onder vervanging van de punt aan het eind door een komma, toegevoegd: met dien verstande dat het voordeel op jaarbasis op 14% van de waarde van de auto wordt gesteld indien de officiële specifieke CO₂-uitstoot van de auto lager is dan.

- a. 95 gram per kilometer, bij een auto die wordt aangedreven door een motor met compressieontsteking, en
- b. 110 gram per kilometer, bij een auto met een andere soort motor.

2. Na het derde lid wordt, onder vermindering van het vierde tot en met veertiende lid in vijfde tot en met vijftiende lid, ingevoegd:

4. Voor de toepassing van dit artikel is de officiële specifieke CO₂-uitstoot van een auto, de CO₂-uitstoot gemeten overeenkomstig richtlijn nr. 80/1268/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 16 december 1980 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid Staten inzake het brandstofverbruik van motorvoertuigen (PESL 375).

Artikel VII

In de Invoeringswet 1990 wordt na artikel 43 een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 43a

Artikel 43 is van overeenkomstige toepassing op de verpakkingenbelasting die is verschuldigd door een concern als bedoeld in artikel 36a, onderdeel g, van de Wet belastingen op milieugrondslag, met dien verstande dat, in geval het concern een franchiseverband of een vrijwilling filiaalbedrijf betreft, als bedoeld in dat onderdeel g, de tot het concern behorende producenten en importeurs als bedoeld in artikel 36a, onderdeel e onderscheidenlijk t, ieder aansprakelijk zijn naar evenredigheid van hun aandeel in de door het concern verschuldigde verpakkingenbelasting.

Artikel VIII

Met ingang van 1 januari 2008 wordt in artikel 36i, eerste lid, van de Wet belastingen op milieugrondslag het als eerste genoemde bedrag verhoogd met €29,75, het als tweede genoemde bedrag met €30 en het als derde genoemde bedrag met €35,48.

Artikel IX

Met ingang van 1 januari 2010 wordt in artikel 36i, eerste lid, van de Wet belastingen op milieugrondslag het als eerste genoemde bedrag verhoogd met €29,75, het als tweede genoemde bedrag met €30 en het als derde genoemde bedrag met €35,48.

Artikel X

Met ingang van 1 januari 2011 wordt in artikel 36i, eerste lid, van de Wet belastingen op milieugrondslag het als eerste genoemde bedrag verhoogd met €29,75, het als tweede genoemde bedrag met €30 en het als derde genoemde bedrag met €35,48.

Artikel XI

Artikel 16a, eerste en tweede lid, van de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwelen 1992 is van overeenkomstige toepassing op de wijzigingen ingevolge artikel II.

Artikel XII

De artikelen 10.1 en 10.2 van de Wet inkomstenbelasting 2001 zijn van overeenkomstige toepassing op de in de artikelen VIII, IX en X vermelde bedragen.

Artikel XIII

Indien het bij Koninklijke boodschap van 24 november 2006 ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Wet belastingen op milieugrondslag (Wijziging van de Wet belastingen op milieugrondslag) (Kamerstukken II 2006-2007, 30 887), nadat het tot wet is verheven, eerder in werking treedt dan deze wet, wordt deze wet als volgt gewijzigd:

A. in **artikel I**, onderdeel B, wordt "Artikel 18, tweede lid," vervangen door: **Artikel 17, tweede lid,**

B. **Artikel I**, onderdeel C, vervalt.

C. **Artikel I**, onderdeel D, komt te luiden:

D. **Artikel 36a** wordt als volgt gewijzigd:

1. Na het eerste lid wordt, onder vernummering van het tweede tot en met vijfde lid tot derde tot en met zesde lid, een lid ingevoegd, luidende:

2. Indien de verbruiker, bedoeld in het eerste lid, via een aansluiting elektriciteit op het distributienet heeft ingevoerd ter zake waarvan artikel 31c, tweede lid, dan wel artikel 95c, derde lid, van de Elektriciteitswet 1998, wordt toegepast, is het derde lid van toepassing op het positieve saldo van de via de aansluiting geleverde elektriciteit minus de via de aansluiting ingevoerde elektriciteit.

2. In het vijfde lid (nieuw) wordt "het derde lid" vervangen door: "het vierde lid."

D. **Artikel I**, onderdeel E, komt te luiden:

E. In **artikel 36e**, vierde lid, wordt "artikel 36a, derde lid" telkens vervangen door: artikel 36a, vierde lid.

E. **Artikel I**, onderdeel F, komt te luiden:

F. In **artikel 36h**, vijfde lid, wordt "artikel 36a, derde lid" vervangen door: artikel 36a, vierde lid.

F. Artikel I, onderdeel G, komt te luiden:

G. In artikel 30i vervalt het derde lid onder vernummering van het vierde lid tot derde lid.

G. Na onderdeel G worden vier onderdelen ingevoegd, luidende:

GA. In artikel 36ia, eerste lid, onderdeel b, wordt "€0,0727" vervangend door: "€0,0752".

GB. Artikel 36ib vervalt.

GC. In artikel 36ic vervalt de zin "ende ", en artikel 36ib, eerste lid"

GD. In artikel 36id vervalt de zin "ende ", en artikel 36ib, eerste lid".

H. Artikel I, onderdeel H, komt te luiden:

H. In artikel 36j, vierde lid, wordt "artikel 36ca, derde lid" vervangen door: "artikel 36ca, vierde lid".

I. Artikel I, onderdeel K, komt te luiden:

K. In artikel 37a wordt "36i, eerste en derde lid, 36ia, eerste en derde lid, 36ib, eerste lid, en 36i, eerste lid, onderdelen a en b, vermeldte bedragen" vervangen door "36i, eerste lid, 36ia, eerste en derde lid, 36i, eerste lid, en 36af, vermeldde bedragen".

Artikel XIV

1. Deze wet treedt in werking met ingang van 1 januari 2008, met dien verstande dat artikel I, onderdelen G, eerste lid, en I, en artikel XIII, onderdeel G, eerst toepassing vindt nadat artikel 27a van de Wet belastingen op milieugrondslag bij het begin van het kalenderjaar 2008 is toegepast en artikel IV, onderdeel A, eerst toepassing vindt nadat artikel 27a van de Wet op de aadjs bij het begin van het kalenderjaar 2008 is toegepast.

2. In afwijking van het eerste lid treedt het in artikel II, onderdeel J, opgenomen nieuwe hoofdstuk Vb van de Wet belasting op milieugrondslag in werking met ingang van 1 april 2008.

3. In afwijking van het eerste lid treedt artikel II in werking met ingang van 1 februari 2008.

4. In afwijking van het eerste lid treedt artikel III in werking op een bij Koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Artikel XV

Deze wet wordt aangehaald als: Milieupakket 2008.

Laaten en bevelen dat deze in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat alle ministeries, autoriteiten, colleges en ambtenaren wie zulke aangaat, aan de nauwkeurige handhaving de hand zullen houden.

Gegeven

De staatssecretaris van Financien,

Artikel 1

Artikel 1, onderdeel A (artikel 1 van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Onderdeel A voegt twee nieuwe belastingen toe aan de opsomming van belastingen die krachtens de Wet belastingen op milieugrondslag (hierna: *Wbm*) worden geheven, namelijk een luchthuisververkeersbelasting en een verpakkingenbelasting.

Artikel 1, onderdeel B (artikel 18 van de Wet belastingen op milieugrondslag)

De wijziging van artikel 18, tweede lid, onderdeel a, van de *Wbm* strekt ertoe shredderafval onder het hoge tarief van de afvalstoffenbelasting te brengen.

Artikel 18, tweede lid, onderdeel a, van de *Wbm* bepaalt tevens dat het lage tarief van de afvalstoffenbelasting geldt voor afvalstoffen die uitsluitend bestaan uit de categorieën van afvalstoffen genoemd in artikel 1, eerste lid, onder 17, van het Besluit stortplaatsen en stortverboden afvalstoffen (BSSA). Artikel 1, eerste lid, onder 17, van het Besluit stortplaatsen en stortverboden afvalstoffen doet op: shredderafval, slijkslag van de verwerking van afvalstoffen behorende tot de categorieën 11 of 18 van het BSSA. In de bedoelde categorieën 11 en 18 van het BSSA worden de volgende soorten afvalstoffen genoemd: koel- of vriesapparatuur, ververmingsapparatuur, warmwaterapparatuur, verwarmingsapparatuur, apparatuur voor koken, baden of baden, geluidsapparatuur, beeldontvangstoelapparatuur, computers, persdrukkende apparatuur, telecommunicatie-apparatuur, elektrische of elektronische oplaadapparatuur, elektrische of elektronische keukenapparatuur, elektrische of elektronische gereedschap, andere elektrische of elektronische huishoudelijke apparatuur en autoverkenningen of onderdelen daarvan.

Artikel 1, eerste lid, punt 17, van het Besluit stortplaatsen en stortverboden afvalstoffen is nog niet in werking getreden. De reden hiervan is dat volgens het ontbreken van verwerkingscapaciteit er tot op heden geen stortverbod voor shredderafval is ingesteld.

Door in artikel 18, tweede lid, onderdeel a, van de *Wbm* niet langer te verwijzen naar punt 17 van artikel 1, eerste lid, van het BSSA, is in verband met het storten van shredderafval niet langer het lage maar het hoge tarief van de afvalstoffenbelasting verschuldigd.

Artikel 1, onderdeel C (artikel 36a van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Via de wijziging in dit artikel wordt artikel 36a van de *Wbm* aangepast aan het vervallen van het derde en vierde lid van artikel 36i van de *Wbm*.

Artikel 1, onderdeel D (artikel 36c van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Op grond van de Wbm is de levering van elektriciteit via een aansluiting aan een verbruiker belast met energiebelasting (EB). Degene die de levering verricht (de leverancier) is belastingplichtig voor de EB. Deze leverancier moet aangifte doen van de totale hoeveelheid elektriciteit die hij heeft geleverd aan een verbruiker. Elektriciteit die een verbruiker heeft opgewekt door middel van hernieuwbare energiebronnen (duurzaam opgewekte elektriciteit), wordt niet aangemerkt als levering van elektriciteit en is daarom niet belast met EB¹. Het komt voor dat de verbruiker die duurzaam elektriciteit opwekt deze elektriciteit inruikt op het distributienet omdat hij deze elektriciteit zelf niet direct kan verbruiken. Bij kleine verbruikers beschikt een leverancier doorgaans alleen over de gesaldeerde gegevens van de aan deze verbruiker geleverde elektriciteit (levering minus invoeding) terwijl hij aangifte moet doen van de werkelijk geleverde hoeveelheid elektriciteit. Om het mogelijk te maken aangifte te doen voor de gesaldeerde hoeveelheid elektriciteit zal de vermenigvuldige EB in een dergelijk geval worden berekend over het positieve saldo van de aan het net onttrokken elektriciteit verminderd met de op het net ingevoerde elektriciteit.

Om aan te sluiten bij de bestaande regelgeving en praktijk wordt hierbij verwezen naar artikel 31c, tweede lid, en artikel 95c, derde lid van de Elektriciteitswet 1998. Hierdoor blijft de mogelijkheid van activering beperkt tot situaties waarin de leverancier slechts beschikt over gesaldeerde meterstanden dan wel een redelijke vergoeding betaalt voor de elektriciteit die de verbruiker op het net heeft ingevoerd. De saldiering blijft voorts beperkt tot elektriciteit die via een en de zelfde aansluiting wordt onttrokken en ingevoerd. De belastbare hoeveelheid elektriciteit wordt op nihil gesteld indien de hoeveelheid duurzaam opgewekte elektriciteit die een verbruiker op het net heeft ingevoerd in een periode waarvoor EB wordt berekend groter is dan de via de aansluiting aan hem geleverde hoeveelheid elektriciteit.

Via de andere wijziging in dit artikel wordt artikel 36c van de Wbm aangepast aan het invoegen van een lid ra het derde lid van artikel 36e van de Wbm.

Artikel 1, onderdelen C, F en I (artikelen 36e, 36h en 36j van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Via de wijzigingen in dit artikel worden de artikelen 36e, 36h en 36j van de Wbm aangepast aan het invoegen van een lid ra het derde lid van artikel 36e van de Wbm.

Artikel 1, onderdeel G (artikel 36i van de Wet belastingen op milieugrondslag)

In dit onderdeel worden twee wijzigingen verwerkt. Ingevolge het eerste lid van dit onderdeel wordt het tarief van de energiebelasting voor elektriciteit voor het verbruik in de eerste acht (niet hoger dan 10 000 kWh) verhoogd met €0,0025 per kWh. In het artikel dat de inwerkingtreding van deze wet regelt is bepaald dat het ondermaatsge onderdeel van het wetsvoorstel eerst toepassing vindt nadat artikel 37a van de Wet belastingen op milieugrondslag bij het begin van het kalenderjaar 2009 is toegepast. Op grond van artikel 37a wordt onder meer het voorebedde tarief voor elektriciteit – *naais de tarieven van de inkomstenbelasting – niet al construct gehanteerd worden, maar dit, ener*

¹ Zoals bepaald in artikel 30c, vijfde lid, onderdeel a, van de Wet belastingen op milieugrondslag

middel van indexatie, jaarlijks aan te passen aan de inflatie. Met het oog daarop is in het ingevolge dit onderdeel te vervangen tarief de indexering per 1 januari 2000 al begrepen.

Ingevolge het tweede lid van dit onderdeel worden de verlaagde EB-tarieven voor de glastuinbouwsector afgeschaft. De Wbvm kent verlaagde EE-tarieven voor aardgas dat bestemd is voor verwarming ter bevordering van het groeiproces van tuinbouwproducten, indien geen aardgasaanakking aanwezig is, geldt bij deze lid-bepaling een verlaagd tarief voor minerale oliën. Bij de invoering van de Wbvm was in beide gevallen overigens een nihil tarief van toepassing. De nihil-tarieven zijn in 2000 gewijzigd in verlaagde EB-tarieven. Zowel de nihil-tarieven als de verlaagde EB-tarieven zijn aangepast als steunmaatregel in de zin van artikel 87 van het EU-verdrag. De Europese Commissie (de Commissie) heeft de nihil-tarieven goedgekeurd tot en met 1999. Vanaf 2000 heeft de Commissie haar goedkeuring verleend voor de toepassing van verlaagde EB-tarieven. De laatste goedkeurende beschikking van de Commissie voor de toepassing van verlaagde EB-tarieven heeft een looptijd tot en met 31 december 2007. De aanvraag voor een verlenging van deze goedkeuring voor een nieuwe periode is ingediend bij de Commissie. Een beschikking op deze aanvraag wordt echter niet eerder verwacht dan begin 2008. Zonder wijziging blijven de huidige verlaagde EB-tarieven van toepassing, tenzij dit onrechtmatig is zonder goedkeurende beschikking van de Commissie per 1 januari 2008. Het onrechtmatig verlenen van staatssteun aan de glastuinbouwsector zal leiden tot de verplichting tot terugvordering van de steun van de begunstigde inrichting(en).

Om dit te voorkomen is in onderhavig wetsvoorstel een voorstel opgenomen om de bepalingen waarin de verlaagde EB-tarieven worden geregeld met ingang van 1 januari 2008 te laten vervallen. Het vervallen van artikel 36, derde lid, van de Wbvm strekt tot afschaffing van de verlaagde EB-tarieven voor aardgas, bestemd voor verwarming ter bevordering van het groeiproces van tuinbouwproducten. Het vervallen van artikel 36, vierde lid, van de Wbvm strekt tot afschaffing van de verlaagde EB-tarieven voor minerale oliën die bestemd zijn voor verwarming ter bevordering van het groeiproces van tuinbouwproducten, indien geen aanakking aanwezig is voor aardgas. Van de wijziging van het derde tot en met achtste lid van dit onderdeel wordt artikel 36, van de Wbvm aangepast aan het vervallen van het derde en vierde lid van artikel 36 van de Wbvm.

Indien de Commissie nog tijdens de behandeling van dit wetsvoorstel in de Tweede Kamer een goedkeurende beschikking verleent, dan zal het wetsvoorstel op grond van de beschikking worden aangepast door middel van een nota van wijziging.

Artikel 1, onderdeel 1 (artikel 36) van de Wet belastingen op milieugebruik

Op grond van artikel 36, eerste lid, wordt op verzoek teruggaat van energiebelasting verleend voor halffare olie, gasolie en LPG, voor zover de hoeveelheid die door een verbruiker per kalenderjaar is betrokken hoger is dan 159 000 liter halffare olie, 153 000 liter gasolie en 119 000 kg LPG. Het onderhavige onderdeel vormt in een verdrag van de in artikel 36, eerste lid, opgenomen teruggaat bedragen met ingang van 1 januari 2008. Het teruggaatsbedrag voor gasolie wordt

verminderd met €20 per 1000 liter per jaar (2 cent per liter). Voor halfzware olie en LPG bedraagt de vermindering €29,75 per 1000 liter per jaar (circa 3 cent per liter) respectievelijk €30,49 per 1000 kilogram per jaar (circa 3,1 cent per liter). In het artikel dat de inwerkingtreding van deze wet regelt is bepaald dat het ondernavige onderdeel van het vervoercriterium tot toepassing vindt nadat artikel 37a van de Wet belastingen op milieugrondslag bij het begin van het kalenderjaar 2008 is toegepast. Op grond van artikel 37a worden onder meer de voornabesolde teruggasbedragen, evenals de tarieven van de inkomstenbelasting –rebel, ontstaan gehouden door deze bedragen, door middel van indexatie, jaarlijks aan te passen aan de inflatie. Met het oog daarop is in de ingaafge dit onderdeel te vervangen teruggasbedragen de indexering per 1 Januari 2010 al begonnen.

Het vernieuwen van artikel 36i, eerste lid, onderdeel b, strikt nt afschaffing van de teruggas te golving voor de energiebelasting op minerale oliën die bestemd zijn voor verwerking ter bevorming van het groeiproces van tuinbouwproducten, indien geen aansluiting aan vezig is voor aardgas.

Artikelen 1, onderdeel 1 (artikelen 36 tot en met 36sh van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Hoofdstukken Vb en Vc van de Wet belastingen op milieugrondslag

In de Wbm worden twee nieuwe hoofdstukken ingevoegd met daan twee nieuwe belastingen. Hoofdstuk Vb bevat de artikelen met betrekking tot de zogenaamde luchtavensvertrekbelasting (afdelingen 1 tot en met 5; artikelen 36f tot en met 36j) en hoofdstuk Vc bevat de artikelen met betrekking tot de zogenaamde verpakkingenbelasting (afdelingen 1 tot en met 6; artikelen 36a tot en met 36sh). Deze artikelen worden hierna toegelicht.

LUCHTAVENVERTREKBELASTING

Artikel 36f, onderdeel a (luchthaven)

De omschrijving van het begrip "luchthaven" is voor een deel ontleend aan de aanhef van de definitie van het begrip "luchthaven" zoals dat zal worden opgenomen in artikel 1.1 van de Wet luchtvaart. In de wet voorstel tot wijziging van de Wet luchtvaart inzake vernieuwing van de regelgeving voor burgerluchthavens en militaire luchthavens en de decentralisatie van bevoegdheden voor burgerluchthavens naar het provinciaal niveau (Regelgeving burgerluchthavens en militaire luchthavens) (Kamersstukken 2006-2007, nr. 33-452) tot wet wordt verheven. Het in die aanhef ("een terrein geheel of gedeeltelijk bestemd voor het opstijgen en het landen van luchtvaartuigen") voortkomende begrip "luchtvaartuigen" is in de hier opgenomen omschrijving vervangen door het begrip "vliegtuig". Dit laatste begrip is niet gedeïnicied, maar kan naar het gewone spraakgebruik worden uitgelegd. Door de toevoging van het vernieuwde dat de luchthaven moet beschikken over een start- en landingsbaan van minimaal 1800 meter wordt bereikt dat niet alle circa 118 luchthavens die zich in Nederland bevinden (heelhavens bij ziekenhuizen, ULV's (ultralight vliegtuigen) en twee Minslerreinen A-1) in de heffing worden betrokken, maar alleen de gmetste luchthavens, waarvan dan anders dan bij vliegeven uitzondering, passagiers worden vervoerd en die op dat

vervoer ook zijn ingedicht. In concreto voldoen aan de hier gehanteerde begripsomschrijving, naast Schiphol, alleen de volgende luchthavens: Rotterdam Airport, Eindhoven Airport, Maastricht Aachen Airport, Groningen Airport Eelde, Eindhoven Airport (wettelijk en in de toekomst) Lelystad Airport. Aan de begripsomschrijving is toegevoegd dat, indien het een militaire luchthaven betreft, medegebruik door andere dan militaire luchtvaart er ook toe leidt dat dergelijke luchthavens voor deze belasting voor dat gebruik ook als luchthaven worden aangemerkt. Daardoor wordt bevestigd dat bij de militaire luchthavens (Eindhoven en Twente), waar bij het terrein (deels) mede in gebruik is voor de burgerluchtvaart, alleen dat medegebruik van de luchthaven door de burgerexploitant in de heffing werden betrokken. De begrippen medegebruik en burgerexploitant zullen onderdeel uit gaan maken van artikel 1.1 van de Wet luchtvaart indien het eerdergenoemde wettensartikel Regelinggeving burgerluchthavens en militaire luchthavens tot wet wordt voortgevoerd.

Artikel 36r, onderdeel b (vliegtuig)

Voor de toepassing van deze belasting wordt het begrip vliegtuig beperkt tot gemotoriseerde vliegtuigen. Daarmee is duidelijk dat luchtvaartuigen als zweefvliegtuigen en luchtballonnen daarin niet onder worden begrepen.

Het begrip vliegtuig wordt nader beperkt door daaraan een ondergrens voor het maximaal toegelaten startgewicht te verbinden van [6000] kilogram. Deze grenswaarde is ontleend aan het gewichtscriterium zoals dat wordt gehanteerd voor het bepalen van de norm voor de geluidshoeveelheid van vliegtuigen. Voor vliegtuigen boven die gewichtsgrens wordt de geluidsoverdruk uitgedrukt in Kc (de zogenaamde Kortekwconheden). Alle luchthavens in Nederland werken met deze gewichtseenheid (zie ondermeer de Nederlandse Aeronautical Information Publication (vormig AIP)).

Op deze wijze worden dergelijke vliegtuigen (zoals reclamenvliegtuigen, spoorvliegtuigen, lesvliegtuigen en rondvluchtvliegtuigen) waar bij anders dan bij wijze van uitzondering passagiers van de ene naar de andere luchthaven zullen worden vervoerd, buiten de heffing gelaten.

Artikel 36r, onderdeel c (luchtvaartmaatschappij)

Het begrip 'luchtvaartmaatschappij' omvat in de eerste plaats wat daaronder in het spraakgebruik wordt verstaan en zoals dat ook is omschreven in artikel 1.1, eerste lid, van de Wet luchtvaart, te weten: "een onderneming, welke geheel of gedeeltelijk haar bedrijfsmiddel van het vervoer van personen, dieren of goederen met luchtvaartuigen". Daarnaast is het de bedoeling dat ook in de heffing wordt betrokken het verkeer van passagiers aan boord van vliegtuigen van particuliere eigenaars of exploitanten van vliegtuigen (met een maximaal toegelaten startgewicht van meer dan [6000] kilogram) die – al dan niet tegen betaling – passagiers per vliegtuig vervoeren. Om deze reden is gekozen voor een zeer algemene en brede begripsomschrijving, te weten: een rechtspersoon of een natuurlijk persoon, die als eigenaar of exploitant van een vliegtuig met dat vliegtuig een of meer passagiers vervoert.

Artikel 36r, onderdeel d (passagier)

Voor het begrip 'passagier' kan niet worden aangesloten bij een wettelijke definitie. In plaats daarvan wordt aangesloten bij wat in de praktijk van de toediening aan luchtvaartmaatschappijen ter zake van door de luchthaven verleende diensten aan luchtreizigers onder passagier wordt verstaan, te weten elke luchtreiziger van 2 jaar of ouder die anders dan als boordpersoneel wordt vervoerd met een vliegtuig.

Artikel 36r, onderdeel e (boordpersoneel)

Voor de omschrijving van het begrip 'boordpersoneel' is aangesloten bij de definities van cockpitpersoneel en boordpersoneel zoals deze zijn opgenomen in artikel 1.1, eerste lid, van de Wet Luchtvaart.

Artikel 36r, onderdeel f (bestemming)

Voor het begrip 'bestemming' wordt uitgegaan van de vaste weg geleiden luchthaven, waar naartoe een passagier ingevolge de vervoersovereenkomst met de luchtvaartmaatschappij wordt vervoerd. Op deze wijze wordt bereikt dat in het geval een reis vanuit Nederland naar een intercontinentale bestemming op grond van de vervoersovereenkomst die de passagier met de luchtvaartmaatschappij heeft afgesloten, gepaard gaat met een overstap op een continentale luchthaven, de intercontinentale bestemming als bestemming geldt en niet de tussengelegen continentale luchthaven. Dit is van belang voor het toe passen tarief. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat dit alleen geldt als sprake is van een aansluitende overstap op grond van de afgesloten vervoersovereenkomst, waarbij het er niet toe doet of de aansluitende vlucht door dezelfde maatschappij wordt uitgevoerd of door een andere maatschappij waarmee de eerstgenoemde maatschappij, bij voorbeeld via allianties of coöperatie, samenwerkt. In die gevallen is de passagier een zogeheten transferpassagier. In het geval de passagier zelf verschillende vervoersovereenkomsten voor deeltrajecten naar zijn eindbestemming afsluit, is daarvan geen sprake; als bestemming geldt dan het eind van elk deeltraject waarvoor hij een vervoersovereenkomst heeft afgesloten, waarbij hij op de luchthaven waar hij overstapt als 'local boarding' passagier wordt beschouwd.

Artikel 36r (grondslag)

Dit artikel bevat in het eerste lid de grondslag van de luchthavenvertriebelasting. Het tweede lid bepaalt dat een vertrek van een luchthaven indien dat als onderdeel van een vervoersovereenkomst plaatsvindt aansluitend op het moment van aankomst van de passagier met een vliegtuig op de luchthaven, voor deze belasting niet als vertrek wordt aangemerkt, indien ook wordt voldaan aan de vereisten dat de aansluiting de belangrijkste reden is voor het gebruik van de luchthaven en het douanegebied van de luchthaven tussen het moment van aankomst en het moment van vertrek niet langer dan 24 uur is verstreken. In een dergelijke situatie is sprake van een zogenaamd transfer.

Artikel 36r (bevestigingsplichtige)

In dit artikel is bepaald van wie de belasting wordt geheven (de belastingplichtige). Dat is de exploitant van de luchthaven. In het geval er sprake is van een burgeromroepgebruik van een militaire luchthaven,

door een burgerexploitant (zie het slot van de toelichting bij artikel 26r, onderdeel a), betreft het de burgerexploitant van die luchthaven. De luchthaven zal de ze belasting één op één in rekening brengen aan de luchtvaartmaatschappijen. Om te voorkomen dat een dergelijke handekwze voor de luchthaven Schiphol niet mogelijk zou zijn op grond van de Wet Luchtvaart, is in artikel 26m van het onderhavige wetsvoorstel voorzien in een aanpassing van die wet.

Artikel 36n (meestaf van heffing)

De meestaf van heffing wordt gevormd door het aantal verrekende passagiers.

Artikel 36o (verschuldigdheid)

De belasting wordt verschuldigd op het tijdstip waarop de passagier met een vliegtuig van een Nederlandse luchthaven vertrekt. Dit tijdstip is van belang voor de toepassing van het voorale Wbm-belasting en geldende –artikel 37 van de Wbm. Ingevoege artikel 37 eerste lid, moet namelijk de in een tijdvak verschuldigd ge worden belasting "op aangifte worden voldaan". Bij de voorgestelde luchtsvertrekbelasting zal dus de belasting die is verschuldigd geworden ter zake van het vertrek van passagiers dat in het tijdvak heeft plaatsgevonden, op aangifte moeten worden voldaan.

In de gevolge van de formulering in artikel 34, eerste lid, gelden de bepalingen van de

Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna de AWR) die specifiek zien op de heffing van belasting bij vege van "voldoening op aangifte" (artikelen 19 en 20 van de AWR). Dit betekent dat de heffingsplichtige gehouden is om de luchthavenvertrekbelasting binnen één maand na het einde van het tijdvak overcomatig de aangifte aan de ontvanger te betalen (artikel 13, eerste lid, van de AWR). Dit tijdvak zal – op basis van artikel 18, tweede lid, van de AWR – bij ministeriële regeling worden vastgesteld op een kwartaal. Om aan de ze verplichting te voldoen heeft de luchthaven oevenns nodig omtent de bestemming van de passagiers. Voor zover deze oevenns nog niet beschikbaar zijn bij de luchthaven, is de luchtvaartmaatschappij gehouden om de gegevens aan de luchthaven te verstrekken (zie artikel 20g hierna).

Sluitstuk van bovenbeschreven AWR-systeem wordt gevormd door artikel 20 van de AWR. Dit artikel schrijft voor dat, indien belasting die op aangifte behoort te worden voldaan, geheel of gedeeltelijk niet is betaald, de in de deure te veenig geheven belasting kan naheffen (uiterlijk tot vijf jaren die zijn verlopen na het einde van het kalenderjaar waarin de belastingsschuld is ontstaan). Indien de veenig belasting is geheven dooraal een luchtvaartmaatschappij heeft versaald te voldoen aan de hiervoor bedoelde informatieverplichting, kan de belasting bij de luchtvaartmaatschappij worden ingehaven.

Artikel 36p (tarief)

P.M.

Artikel 36r (verplichtingen belastingplichtige)

De luchthavenvertrekbelasting wordt geheven van heffingsplichtigen (ondernemers) die al op grond van artikel 52 van de AWR verplicht zijn om een administratie te voeren. In de administratie zoob

deze door de grotere Nederlandse luchthavens wordt gevoerd om diverse kosten te kunnen doorberekenen aan de luchtvaartmaatschappijen van door hen aan die maatschappijen o.g. de passagiersbezene diensten, zijn voor een groot deel de gegenezen oegenomen die voor de heffing van de luchthavenvertrekbelasting nodig zijn. Verderie voorzien in een mogelijkheid om als caar loch behoefte aan zuu blikken te bestaan bij ministerieel regeling nadere regels te stellen omtrent de wijze waarop de belastingplichtige een administratie moet voeren. Overigens houdt de exploitant van de luchthaven ook al o.p. grond van de Regeling Leuchtluclthaven een register bij van de vertrekkende, aankomende en overstappende passagiers.

Artikel 36rg (verpakkingen luchtvaartmaatschappijen)

Aangzien de luchthaven tot nu toe niet beschikt over gegevens omtrent de uiteindelijke bestemming van een passagier, welke informatie nodig is voor de vaststelling van het juiste tarief, zijn de luchtvaartmaatschappijen in gevolge het voorgestelde artikel 36rg, eerste lid, gehouden deze informatie aan de luchthaven te verstrekken. Het voorgestelde artikel 36rg, tweede lid, opent de mogelijkheid om bij ministerieel regeling nadere regels te stellen omtrent de wijze waarop de luchtvaartmaatschappij een administratie moet voeren.

VERPAKKINGENBELASTING

Artikel 36a, onderdelen a, b, c en d (begrip verpakking)

In onderdeel a van artikel 36a is de definitie opgenomen van "verpakking". Dit onderdeel moet in samenhang met de onderdelen b, c en d, van dit artikel worden gezien. Deze de finitie van verpakkingen is zoveel mogelijk ontleend aan de Europese richtlijn² (hierna: de verpakkingenrichtlijn) waar het Besluit beheer verpakkingen en papier en karton³ (hierna: het verpakkingenbesluit) de implementatie van vormt. De verpakkingenrichtlijn verplicht de EU-lidstaten ervoor zorg te dragen dat minimaal 90% van alle verpakkingen nuttig wordt toegepast. Verder bevat de richtlijn eisen voor verpakkingen en bepalingen voor preventie en monitoring. Het verpakkingenbesluit bevestigt op basis van de richtlijn dat in Nederland producenten en importeurs die verpakte producten of verpakkingen op de Nederlandse markt brengen, individueel volledig verantwoordelijk zijn voor de preventie, inzameling en recycling van het gebruikte verpakkingsmateriaal.

De de finitie in genoemde onderdelen a tot en met c is iets anders van opzet dan die in de verpakkingenrichtlijn en in het verpakkingenbesluit. Voorts is hier en daar een andere terminologie gebruikt met betrekking tot de woorden "product"/"goed" en "artikel". Er is echter geen inhoudelijke wijziging bedoeld ten opzichte van de definities in verpakkingenrichtlijn en -besluit. De de finitie sluit daarmee aan op het begrip "verpakking" zoals dat thans al wordt gehanteerd in de op het verpakkingenbesluit gebaseerde - wettelijke heffing van het bedrijfslieven.

² Hoofdstuk nr. 3402/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 1994 betreffende verpakkingen verpakkingen (Pb L 305), zoals gewijzigd bij Richtlijn nr. 2/UD4/2005 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot wijziging van Richtlijn nr. 3402/EG betreffende verpakking en verpakkingen (Pb L 47).

³ Besluit van 24 maart 2005 houdende regels voor verpakkingen, verpakkingen, papier en karton (Besluit beheer verpakkingen en papier en karton) (SbU 183).

Kern van de definitie is dat onder "verpakkingen" worden begrepen alle producten, vervaardigd van materiaal van welke aard ook, die kunnen worden gebruikt voor het insluiten, beschermen, verladen, afleveren en aanbieden van andere producten. Met andere woorden, het gaat om alle geproduceerde materialen (verpakkingsmaterialen/verpakkingen/producten¹) die kunnen worden gebruikt voor het insluiten en dergelijke (het verpakken) van andere producten. Bij de te verpakken "producten" is sprake van een ruime interpretatie. Het loopt van grondstoffen en preparaten tot (al dan niet) afgewerkte producten. Voorts kunnen verpakkingen in het gehele traject van producent tot gebruiker of consument worden gebruikt. Verpakkingen zijn dan ook alle denkbare consumptie- en transportverpakkingen, dus bijvoorbeeld flessen, flessen van kunststof, blikjes, tubes, dozen, draagdoeken, kretten, pallets of wikkelrollen. Verpakkingen betreffen niet alleen verkoopverpakkingen maar ook verzamel- en verzendverpakkingen. Eindelijk is het van belang of het gaat om een consumptie- of bedrijfverpakking.

Bij producten die worden aangeduid als "wegverpakkingen" kan het – afhankelijk van het doel van voor het artikel/product wordt gebruikt – ofwel gaan om een verpakking ofwel om een te verpakken product. Wordt het wegverpakking gebruikt voor het insluiten, aanbieden en dergelijke van producten (zoals het geval is bij bijvoorbeeld flesjes, koffiebekers en hamburgerdozen), dan is sprake van een verpakking ("verpakkingsmateriaal" volgens de verpakkingenrichtlijn); dit is ook expliciet aangegeven in onderdeel a (aanhef en onder 2^a). Wordt het wegverpakking niet voor een dergelijk doel gebruikt – bijvoorbeeld bij kunststof merkaafjes – dan is van verpakking geen sprake. Uiteindelijk is dan wel sprake van een product waar eventueel een verpakking omheen kan.

Meer concreet zijn als typering/voorbeelden van verpakking nog te noemen (daarbij de typeringen van de onderdelen b, c, d, van artikel 36a volgend; een product moet aan een van deze onderdelen voldoen **vóór** dat onder de definitie van verpakking vallen):

- * verkoop- of primaire verpakking (onderdeel b van artikel 36a): het gaat hier om een verpakking die direct om het product zit en vaak door de consument of klant wordt meegenomen (bijvoorbeeld de kunststof rondom een skypack bier; de doos rondom twaalf pakken koffie daarentegen is geen primaire verpakking)
- * verzamel- of secundaire verpakking (onderdeel c van artikel 36a): dit is de verpakking die rond een verzameling verkoopseenheden zit (bijvoorbeeld de hiervoor genoemde doos rondom twaalf pakken koffie);
- * verzend- of tertiaire verpakking (onderdeel d van artikel 36a): deze verpakking wordt ook wel transportverpakking genoemd omdat deze het laden of het vervoeren van verpakte producten gemakkelijkst of beschadiging helpt voorkomen (vaak wordt, zulkas worden als verpakking aangemerkt, weg-, spoor-, scheeps- en vliegcontainers daarentegen niet, omdat zij expliciet worden uitgezonderd van de definitie van verpakking).

¹ Terzijde al hier opgemerkt dat zowel verpakkingsmaterialen zelf als (verpakte) producten, in bijvoorbeeld de omzetsbelasting ook wel worden aangeduid als goederen.

De onder 1°, 2° en 3° van artikel 36a, onderdeel a, opgenomen criteria volgende - een product moet ook aan een van deze criteria voldoen en wil het onder de definitie van verpakking vallen - zijn het slot nog de navolgende voorbeelden van verpakkingen te nemen (het gaat hier om voorbeelden die bijna alle ter illustratie van bedoelde criteria zijn opgenomen in bijlage I van de verpakkingenrichtlijn):

- * (ad 1°) de navolgende producten¹ vormen een verpakking: bombendozen en plasticblik om een of doosje (geen verpakking volgens dit criterium zijn: bloempotten die voor de gehele levensduur van de plant zijn bedoeld, gereedschapsdozen, theezakjes, vastgaten om kaas en vellekens rond vormt);
- * (ad 2°) de navolgende producten¹ vormen een verpakking (indien althans ontworpen en bedoeld om op het verkooppunt te worden gevuld): draagtaassen (bijvoorbeeld van stof, van papier of van kunststof), veevoerborden en -bekers, knipfolie, broodzakjes en aluminiumtanks (geen verpakking volgens dit criterium zijn: roeststaaljes, veevoerpestek, aardeverken bakers);
- * (ad 3°) de navolgende producten vormen een verpakking: labels die aan het product hangen of eraan bevestigd zijn, deel van een verpakking zijn; een mascarenborstel die deel uitmaakt van de dop van een mascarenhouder, kiesetiketten die op een ander verpakkingselement bevestigd zijn, nietjes, kunststofolie slane de sluitoppen van wasmiddelenverpakkingen die als deksel ingepast dienen.

Zoals hiervoor is in aan gegeven, is het materiaal waarvan de verpakking is vervaardigd, niet van belang als het gaat om het begrip verpakking zelf. Het materiaal is wel van belang voor de bepaling van de verschuldigde belasting: verwezen zij daarvoor naar de toelichting op de afdelingen 4 en 5 van dit hoofdstuk.

Artikel 36a, onderdeel c, f, g en h (begrippen producent, importeur, ondernemer en ondernemer)

De definitie van producent en importeur in de onderdelen e en f is grotendeels afgeleid van het verpakkingenbesluit. In de verpakkingenbelasting is een definitie ervan vooral noodzakelijk om daarmee de belastingplichtige te duiden. De verpakkingenbelasting zal uitsluitend verschuldigd zijn door degenen die bedrijfs- of beroepsmatig handelingen verrichten met betrekking tot verpakkingen of bepaalde losse verpakkingen. Het gaat dus om ondernemers (en niet om particulieren/niet-ondernemers) die een verpakt product of bepaalde losse verpakkingen aan een ander ter beschikking stellen. Een "producent" kan een fabrikant zijn, maar het kan ook gaan om een importeur, een groothandelaar of een winkelier. "Importeur" is degene die bedrijfs- of beroepsmatig verpakte producten in Nederland brengt (vanuit een ander lidstaat van de EU of vanuit een niet-EU land). Voor het begrip "ondernemer" is aansluiting gezocht bij het ruime ondernemersbegrip van de omzetbelasting (onderdeel h). Dit betekent niet dat alle OB-ondernemers met de verpakkingenbelasting te maken krijgen: het gaat om bepaalde bedrijfs- of beroepsmatige handelingen, met name aan het begin van de keten (de nader afdeling 2) enmits bepaalde grenzen werden overschreden (zie nader afdeling 5). Voorts gaat het alleen om ondernemers die in Nederland

¹ Artieren volgens de verpakkingenrichtlijn.

venen of zijn gevestigd dan wel hier een vaste inrichting hebben. Daarnaast wordt voorgesteld om, indien deze ondernemers deel uitmaken van een fiscale eenheid als bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de Wet op de omzetbelasting 1968 dan wel van een franchiseverband of een vrijwilt filiaalbedrijf (onderdeel g) - en zij aldus tot één concern behoren - alleen het concern belastingplichtig te maken. Bij een fiscale eenheid in de zin van de bepalingen betreffende de omzetbelasting gaat het om natuurlijke personen en lichamen in de zin van de Algemene wet in zakelijke belastingen die ondernemers zijn voor de omzetbelasting, die in Nederland wonen of zijn gevestigd dan wel hier een vaste inrichting hebben en die juridisch gezien, weliswaar zelfstandig zijn maar in financieel, organisatorisch en economisch op dicht zodanig nauw met elkaar verbanden/verweven zijn dat zij een eenheid vormen. Dergelijke juridisch zelfstandige ondernemers die aldus (een onderdeel van) een fiscale eenheid vormen, worden ook voor de verpakkingenbelasting als één eenheid/belastingplichtige behandeld. Van een coöperm is ook sprake bij (juridisch zelfstandige) ondernemers die deel uitmaken van een franchiseketen of van een zogenoemd vrijwilt filiaalbedrijf in de (verpakking)branche geen ongebruikelijke begrippen. Bij franchising sluiten ondernemers zich aan bij een centrale formulebeheerder die als franchisenemer op basis van (meestal schriftelijk vastgelegde) afspraken met een derde (de franchisegever) tegen betaling gebruik te maken van een door deze derde aangeboden samenstel van producten en diensten en, in het algemeen, van een gelijk mago, bij een vrijwilt filiaalbedrijf is sprake van een groothandel die samen werkt met een aantal winkeliers waarbij - op basis van vrijwiltigheid - sprake is van een gezamenlijke winkel formule/formulenaam.

Articlen 36aa en 36ab (grondslag en belastingplicht)

Deze artikelen bevatten de grondslag van de verpakkingenbelasting. Deze grondslag wordt gevormd door de verpakking van verkakte producten (artikel 36aa, eerste lid, onderdeel a) of door over de verpakking zelf (artikel 36ab, eerste lid, onderdelen b en c). In het geval van onderdeel b gaat het om verpakkingen die door een importeur van een product worden afgehaald, terwijl het in onderdeel c gaat om zogenaamde teenbank- of lastminute-verpakkingen.

Artikel 36ab, eerste lid, onderdeel a

Dit betreft de meest gebruikelijke situatie. Geheven wordt (op kalenderjaarbasis, zie neder de artikelsgewijze toelichting op artikel 36aa) c) over de verpakking van verkakte producten, welke verpakking - inclusief alledaag het product - voor het eerst (druen een product) in Nederland aan een ander ter beschikking wordt gesteld (of, anders gezegd, in het economische verkeer of in de handelsketen wordt gebracht dan wel op de markt wordt gezet). Daarbij moet ter beschikking stellen¹ nimmer worden begrepen dan aan een ander leveren in de zin van aan een ander in algemene overdragen². Eén voorbeeld is de situatie waarin een verpakt product wordt 'geleverd' waarbij de verpakking eigendom van de leverancier blijft (bijvoorbeeld de levering van drank in een strategisches, waarbij immers de fles niet in algemene overgaat). Ook situaties van verhuur vallen eronder, bijvoorbeeld de verhuur van een TV die in een verpakking ter beschikking wordt gesteld. De terbeschikkingstelling vindt meestal plaats op het moment waarop de leverancier een verpakt product

¹ 'Articlen en 'weggevoerden' volgens de verpakkinge monstijp.

aan een afnemer overhandigt. Ook indien de leverancier het product door een transporteur naar de afnemer laat vervoeren, vindt de terbeschikkingstelling meestal plaats op het moment van ontvangst van het product door de afnemer, aangezien het nimmer in de meeste gevallen voor rekening en risico van de leverancier is. Is daarentegen het vervoer voor rekening en risico van de afnemer - minder vaak voorkomend - dan vindt de terbeschikkingstelling plaats op het moment van overhandiging van het product aan de transporteur/afnemer.

Geheven wordt uitsluitend in situaties waarin en voorzover verspreide producten "voor het eerst" (door een producent) aan een ander ter beschikking worden gesteld (in Nederland). Zie de verpakking van een krat bier - het krat en de flesjes - moeten worden belast bij de fabrikant die levert aan de groothandelaar (die fabrikant stelt voor het eerst - anders gezegd - als eerste - ter beschikking aan een ander). De (door)levering van de groothandelaar aan de winkelier van de eerste krat met die flesjes, evenals de (door)levering ervan door de winkelier aan de consument, zal echter niet meer worden belast (de groothandelaar en de winkelier zijn niet degene die voor het eerst aan een ander ter beschikking stellen). Aldus is in beginsel sprake van een eenmalige heffing aan het begin van de keten. In beginsel omdat ook denkbaar is dat, later in de keten, wijzigingen plaatsvinden in de verpakking van het product. Zo is denkbaar dat de flesjes uit het krat worden verwijderd en in een nieuwe verpakking worden gedaan. In zoverre is - behoudens het flesje - sprake van een nieuwe verpakking en van een ander, nieuw verpakt product, dat dus voor het eerst als zodanig aan een ander terbeschikking wordt gesteld. Er wordt nu alleen geheven over de "toegevoegde" verpakking - het woord "aanmerken" brengt dit tot uitdrukking - en niet over het flesje omdat daarmee immers al eerder is geheven. Zou daarontegen die "toegevoegde" verpakking een laatste verpakking betreffen, dan wordt daarover in deze fase ook niet meer geheven omdat terzake al eerder in de keten heffing heeft plaatsgevonden, namelijk bij de leverancier van die laatste verpakking; zie de toelichting op onderdeel c) hierna. Dát er al eerder over het flesje of over de laatste verpakking is geheven, daar mag, verderop in de keten, van worden uitgegaan. Het woord "voorzover" voorkomt daarnaast dat over verpakkingen die meerdere keren worden gebruikt - bijvoorbeeld stalgelassen die opnieuw worden gevuld - meer dan een keer worden geheven. Overmeervoudig gebruikte verpakkingen heeft dus slechts één keer belasting te worden betaald, namelijk op het moment dat ze voor het eerst aan een ander ter beschikking worden gesteld. In dit verband zij nog opgemerkt dat bedrijven thans zelf al bijhouden wanneer zij stalgelassen voor de eerste keer op de markt brengen.

Ingevolge onderdeel a) wordt elke verpakking van een verpakt product één keer onderworpen aan de verpakkingenbelasting. Dit is ook het geval wanneer een verpakt product in Nederland wordt gebracht (bijvoorbeeld import - door een in Nederland gevestigde ondernemer - uit Australië van flesjes wijn in dozen) en vervolgens wordt doorgeleverd aan een ander in Nederland. Naar bij die doorlevering is sprake van het (door die in Nederland gevestigde ondernemer) voor het eerst aan een ander terbeschikking stellen (in Nederland) en wordt de verpakking belast.

Artikel 369a, eerste lid, onderdelen a)

In dit voorbeeld is het denkbaar dat het geïmporteerde product door de importeur van zijn verpakking wordt ontdaan en opnieuw wordt verpakt. Het door de importeur vervolgens in Nederland doorgeleverde product wordt door hem voor het eerst aan een ander ter beschikking gesteld, zodat over de verpakking –in gevolge onderdeela –moet worden geboeven. Zonder nadere voorziening zou de verpakking die na het verwijderen van de verpakking achterblijft, zonder heffing blijven. Onderdeel b voorziet daarom in een heffing ter zake van verpakkingen die door de importeur van het verpakte product worden afgehaald.

Artikel 366a, eerste lid, onderdeel c

Ander dan in onderdeel a gaat het in onderdeel c uitsluitend om de in een verpakking reeds die voor het eerst aan een ander ter beschikking wordt gesteld (in Nederland). Dat die verpakking meet zijn ontworpen en bedoeld om op het verkoopstip –over het algemeen bij de terbeschikkingstelling aan de consument –te worden gevuld, brengt tot uitdrukking dat het hier een belasting betreft van zogenoemde toonbank- of lastminute-verpakkingen zoals bakjes voor frites, draagglazen, plastic zakjes, cadeaueverpakkingen voor wijnflessen, detailhandelsrollen cadeaueverpakking en dergelijke (en derhalve niet van bijvoorbeeld lege blokketten of aasdoelzaken). Omdat het moet gaan om het ‘voor het eerst’ ter beschikking stellen, is ook hier sprake van een (eenmalige) heffing –over die unieeraard dan neg lege verpakkingen –aan het begin van de keten. Het is overigens niet relevant dat die lastminute-verpakking –stel voorbeeldsgelijze het lege fritesbakje –in de praktijk misschien feitelijk voor een ander doel wordt gebruikt. Zo is denkbaar dat het bakje al eerder in de keten –vanaf het op het uiteindelijke verkoopstip belandt –met snoep wordt gevuld en met plastic wordt ontwikkeld, en aldus als kant en klaar (verpakt) product wordt doorgeleverd aan het uiteindelijke verkoopstip. Het bakje met snoep wordt dan noch bij de doorlevering aan het uiteindelijke verkoopstip, noch bij de levering (op het uiteindelijke verkoopstip) aan de consument, belast –zoals ook in de toelichting op onderdeel a hiervoor is aangegeven –omdat immers al aan het begin van de keten is geboeven.

Zo wel bij onderdeel a als bij onderdeel c gaat het om handelingen –ter beschikking stellen (levering, verkoop, vernieuw, en dergelijke) –de ‘in Nederland’ plaatsvinden. Dit betekent dat verpakte producten en lastminute-verpakkingen die nog niet eerder in Nederland aan een ander ter beschikking zijn gesteld, zonder verpakkingbelasting Nederland verlaten in bijvoorbeeld situaties waarin een fabrikant, door hem gefabriceerde verpakte producten of lastminute-verpakkingen zelf direct exporteert naar Australië (daaronder begrepen het vervoer door een derde voor rekening en risico van de fabrikant). Aldus leidt directe export ertoe dat niet aan heffing wordt toegekomen, terwijl overigens –zo al eerder in de keten over elementen van de verpakking van een te exporteren product (bijvoorbeeld een steeggoldfles) heffing heeft plaatsgevonden –geen toegaaf van andere heffing plaatsvindt. Zou in dit voorbeeld de fabrikant zijn producten voor rekening en risico van de afnemer laten vervoeren naar het vliegveld, dan zou wel sprake zijn van een eerste terbeschikkingstelling in Nederland en is heffing in beginsel aan de orde. Het voorgestelde artikel 366a, tweede lid, onderdeel b, bevestigt dat dat geen heffing plaatsvindt indien er een directe relatie tussen de

terbeschikkingstelling en de export. Uiteraard moet dit dan uit de administratie blijken (zie de toelichting op artikel 36ah).

Dat het zowel bij artikel 36ab, onderdeel a, als bij onderdeel c van dat artikel gaat om handelingen – ter beschikking stellen (levering, verkoop, verhuur, en dergelijke) – die “in Nederland” plaatsvinden, betekent daarmee dat ter zake van producten die zich nog niet in het vrije verkeer van de Gemeenschap bevinden (maar die zich feitelijk wel in Nederland bevinden) – en waarbij het dus maar de vraag is of de producten ook op de Nederlandse markt terecht zullen komen – toch heffing zou moeten plaatsvinden, bijvoorbeeld bij een terbeschikkingstelling hier in Nederland van de ene importeur aan de andere. Vanaf die goederen worden echter louter via Nederland doorgevoerd naar andere landen. Artikel 36ab, tweede lid, onderdeel e, voorziet dat ter zake van een dergelijke terbeschikkingstelling van producten die nog niet in het vrije verkeer zijn, heffing plaatsvindt. Indien echter een importeur producten die nog niet in het vrije verkeer zijn, van zijn verpakking ontdoet, vindt wel heffing plaats.

Artikel 36ac (belastingplichtige)

Het eerste lid geeft aan van wie de belasting wordt geheven (de belastingplichtige). In beginsel is dat de producent of importeur zelf (onderdeel a respectievelijk onderdeel b). Daarbij kan het overigens om een en dezelfde ondernemer – belastingplichtige – gaan (onderdeel c). Te denken valt dan bijvoorbeeld aan een situatie waarin een ondernemer verpakte producten importeert en die verpakking van het product haalt (hij valt dan onder de term “importeur”) waarna hij vervolgens het product (in een nieuwe verpakking) hier in Nederland aan een ander doorlevert (hij is dan te vermerken als “producent”).

Indoevolgt het tweede lid zijn de producent, de importeur of de producent/importeur die deel uitmaken van een concern, niet zelfstandig belastingplichtig, maar is sprake van één belastingplichtige, namelijk het concern. Heffing vindt dan plaats op concernniveau. Bij een concern worden de activiteiten van de gehele organisatie bekeken bij het bepalen van de totale hoeveelheid verpakkingen.

Artikel 36ad (maatstaf van heffing)

De maatstaf van heffing wordt gevormd door het gewicht van de verpakking, in kilogrammen gemeten. De verschuldigde belasting wordt berekend door per materiaalsoort – het tarief is afhankelijk van het soort materiaal, zie artikel 36af – het totaal aantal kilogrammen verpakking waarover in een kalenderjaar belasting is verschuldigd, te vermenigvuldigen met het voor die soort geldende tarief. De aldus per materiaalsoort berekende bedragen worden vervolgens opgeteld en verminderd met het bedrag dat is berekend op de voet van artikel 36ag. De uitkomst daarvan is de over een kalenderjaar verschuldigde belasting die op aangifte moet worden voldaan.

Artikel 36ae (vermenigvuldigheid)

De belasting wordt verschuldigd op het tijdstip waarop de in artikel 26sb bedoelde handelingen plaatsvinden (voor het tijdstip waarop de terbeschikkingstelling plaatsvindt; zij hier verwezen naar de artikelsgewijze toelichting op artikel 26sb, eerste lid, onderdeel a). Dit tijdstip is van belang voor de toepassing van –het voor alle Wtm-belastingen geldende– artikel 37 van de Wtm. Ingevolge artikel 37, eerste lid, moet namelijk de in een tijdvak verschuldigd geworden belasting op aangifte worden voldaan¹⁵. Bij de voorgestelde verpakkingenbelasting zal dus de belasting die is verschuldigd geworden ter zake van de hiervoor bedoelde handelingen die in het tijdvak hebben plaatsgevonden –na aftrek, zoals hiervoor gezegd, van een vermindering– op aangifte moeten worden voldaan.

Ten gevolge van de formulering in artikel 37, eerste lid, gelden de bepalingen van de AWR die sprake zijn van de heffing van belasting bij wege van "inbrenging op aangifte" (artikelen 19 en 20 van de AWR). Dit betekent dat de belastingplichtige gehouden is om de verschuldigde belasting binnen één maand na het einde van het tijdvak overeenkomstig de aangifte aan de ontvangende te betalen (artikel 19, eerste lid van de AWR). Dit tijdvak zal op basis van artikel 19, tweede lid, van de AWR bij ministeriële regeling worden vastgesteld op het thans in de praktijk –bij de collectieve heffing van het bedrijfsleven– al geldende kalenderjaar. Daarbij zullen op basis van het tweede lid ook regels worden gesteld volgens welke in de loop van dat kalenderjaar al voorlopige betalingen moeten worden verricht op basis van het over het voorafgaande kalenderjaar daadwerkelijk verschuldigde bedrag. Voor die betalingen moeten tevens zal aansluiting worden gezocht bij die momenten die voor de omzetbelasting thans het meest gebruikelijk zijn, namelijk (uiterlijk) de eerste maand na het einde van het kalenderjaar.

Anders gezegd ontstaat aldus structureel het volgende beeld. De belastingplichtige is gehouden om in januari van –bijvoorbeeld– 2010 het definitieve belastingbedrag voor 2009 (na verlening met de gedane vooruitbetalingen) op aangifte te voldoen. Vervolgens is hij gehouden om voorlopige betalingen te doen die zien op het tijdvak 2010, en wel binnen één maand na afloop van het eerste, het tweede en het derde kwartaal van 2010 (ter grootte van steeds ¼ van het definitieve verschuldigde belastingbedrag over 2009). En ten slotte dient hij in januari 2011 het definitieve bedrag over 2010 op aangifte te voldoen, na verrekening uitend van de drie gedane voorlopige betalingen (de betaling over het vierde kwartaal van 2010 vormt aldus een onderdeel van de definitieve betaling –inzake 2010 –in januari 2011).

Het bovenbeschreven structureel beeld kan in 2008 nog niet worden toegepast, aan gezien in januari van dat jaar voluening op aangifte over 2007 niet aan de orde is. Met de voorgestelde inwerkingtreding met ingang van 1 januari 2008 is het eerste tijdvak immers 2008. Daarmee ontbreekt derhalve een bedrag van over 2007 verschuldigde belasting op basis waarvan de voorlopige betalingen in 2008 moeten worden gedaan. Teneinde de vooruitbetalingen in 2008 toch zeker te stellen, zal in de hiervoor bedoelde ministeriële regeling worden bepaald dat die vooruitbetalingen in 2008 gebaseerd zullen moeten zijn op de in 2007 op de markt gezette verpakkingsovereenkomsten (een gegeven dat bij ondernemers bekend moet zijn vanwege de verplichtingen uit hoofde van het verpakkingenbesluit). De eerste vooruitbetaling (1/4 van het vermoedelijk verschuldigde bedrag) moet aldus in april 2008 worden gedaan, de tweede in juli, de derde in oktober. De betaling over het vierde

kwartaal van 2008 vormt aldus een onderdeel van de definitieve afrekening –over 2008 –in januari 2009.

Sluitstuk van bovenbeschreven AWH-systeemtek wordt gevormd door artikel 20 van de AWH. Dit artikel schrijft voor dat, indien belasting die op aangifte behoort te worden voldaan, geheel of gedeeltelijk niet is betaald, de inspekteur de te weinig geheven belasting kan naheffen (uiterlijk tot vijf jaren die zijn verlopen na het einde van het kalenderjaar waarin de belastingschuld is ontstaan).

Artikel 36af (tarief)

Dit artikel geeft het tarief per kilogram verpakking aan. De hoogte van het tarief is afhankelijk van de **materialen** waarvoor de verpakking is vervaardigd. Bij de categorie 'mengen materialen' kan bijvoorbeeld worden gedacht aan ston of aardewerk - in geval van bijvoorbeeld een wijnruik - of aan textiel. Samengestelde verpakkingen –een verpakking die uit verschillende materialen bestaat – worden niet tot deze categorie gerekend. Bij samengestelde verpakkingen wordt per onderdeel dat van verschillend materiaal is gemaakt, een verschillend tarief toegepast. Voorbeelden hiervan zijn de glazen pot (onderdeel a) met een metalen schroefdeksel (onderdeel b) voor appelsmoes, de papieren buitenwikkels (onderdeel d) en de aluminium binnenwikkels (onderdeel b) van een reep chocolade en de kartonnen doos (onderdeel d) met een kunststof binnenrek (onderdeel c) voor computers of diepvriespizza's.

Ter illustratie geeft de navolgende tabel voor enkele verpakte producten een indicatie van de heffing per product bij toepassing van het tabeltarief op de verpakking ervan.

(ONDER VOORBEELD, WANT OP BASIS VAN VOORLOPIGE TARIEFEN)

Verpakking	Materiaal	Gewicht (gram)	Platte heffing per verpakking in Eurocent
1,5 liter PET fles	PET	49	1,2
33 cl flesje	Metaal	25	0,5
0,5 liter pet flesje (licht)	PET	18	0,5
33 cl zwaar sportdrankflesje	PET	49	1,2
25 cl aluminium flesje	Aluminium	15	0,4
75 cl wijnfles	Glas	300-700	1,5-3,5
Plastic fles	Kunststof	5-21	0,3-0,6
Plastiek flesje	Kunststof	6	0,15
Glasen pot doppen 150 gr	Glas	100	0,5
Aluminium doppen 300 gr	Metaal	20	0,4
Glasen pot doppen 300 gr	Glas	215	1,0
Doodbrant 50 ml	Metaal	25	0,5

Artikel 36ag (belastingvermindering)

Ingevolge dit artikel wordt een vermindering toegepast op de belasting die in een tijdvak (het kalenderjaar) door de producent (artikel 36a, eerste lid, onderdeel a), door de importeur (artikel 36a, eerste lid, onderdeel b), door de producent/importeur (artikel 36a, eerste lid, onderdeel c) of – zo zij deel uitmaken van een concern – door het concern (artikel 36a, tweede lid), op aangifte moet worden voldaan. Uitsluitend indien na die vermindering een positief bedrag resteert, is sprake van een bedrag aan (verschuldigd geworden) belasting die op aangifte moet worden voldaan. Indien die vermindering resulteert in een bedrag van nihil of in een negatief bedrag, is er geen belasting verschuldigd en kan voldoening op aangifte achterwege blijven. Om mogelijke misverstanden te voorkomen, zij opgemerkt dat een negatief bedrag er dus op duidt dat geen belasting hoeft te worden voldaan; van een teruggeve-insulteraard geen sprake nu er ook niets wordt verlaan.

Bij de berekening van de vermindering moeten twee situaties worden onderscheiden. De eerste situatie (artikel 36a, tweede lid) is die waarin de door een belastingplichtige verschuldigde belasting uitsluitend betrekking heeft op de handel in producten waarvan de verpakking uit één materiaalsoort bestaat. Te denken valt hier aan een fabrikant die uitsluitend handelt in producten die zijn verpakt in kartonnen dozen. De vermindering bedraagt in dat geval 15.000 maal het tarief per kilogram voor karton, dertienve € 1.395. De tweede situatie (artikel 36a, derde lid) is die waarin de door een belastingplichtige verschuldigde belasting betrekking heeft op de handel in producten waarbij verpakkingen van meerdere materiaalsoorten aan de orde zijn. Te denken valt hier aan dezelfde fabrikant die nu echter een aantal in kartonnen dozen verpakte producten in plastic verpakt. De door hem verschuldigde belasting heeft dan betrekking op twee materiaalsoorten, namelijk karton en kunststof. De gewichtsoverhouding tussen karton en kunststof is dan van belang. Stel nu dat het bij hem gaat om 20.000 kilogram karton en 5.000 kilogram kunststof. De vermindering voor de materiaalsoort karton bedraagt dan 15.000 vermenigvuldigd met 20.000/25.000 (namelijk het gewichtsaandeel karton in het totaal gewicht van beide materiaalsoorten samen), vermenigvuldigd met het tarief per kilogram voor karton, oftewel een bedrag van € 1.116 (15.000 x 4/5 x € 0,93). De vermindering voor kunststof bedraagt aldus € 900 (15.000 x 1/5 x € 0,93). Het totaalbedrag van zijn vermindering is dan € 2016 (€ 1.116 + € 900). **VOORENSTAANDE BEDRAGEN ONDER VOORBEHOUD, WANT OP BASIS VAN VOORLOPGE TARIEVEN!**

Artikel 36a (verpakkingen)

De verpakkingenbelasting wordt geteerd van belastingplichtigen (ondernemers) die of op grond van artikel 52 van de AWR verplicht zijn om een administratie te voeren. Ten behoeve van de heffing van de verpakkingenbelasting zal deze administratie ook de relevante gegevens dienen te bevatten ten behoeve van deze heffing. Zo moeten dus uit de berekening en het bedrag van de vermindering van de verschuldigde belasting, de gedurende het tijdvak gedane voorlopige betalingen, alsmede het definitieve over een kalenderjaar verschuldigde bedrag, blijken. Aldus is het voor de fiscaal mogelijk om de juistheid van de voldane verpakkingenbelasting te controleren. De (verpakkingen)administratie die al moet worden bijgehouden om te voldoen aan de vereisten van het verpakkingenbesluit en de daarop gebaseerde heffingen, vormt daarbij het uitgangspunt. Andere meer specifieke eisen aan de administratie worden voor de verpakkingenbelasting voorts niet gesteld. Het doet daar in de

toekomst niettemin behoefte aan blijven te bestaan –bijvoorbeeld vanuit een oogpunt van rechtzekerheid voor belastingplichtigen –kan kan daartoe gebruik worden gemaakt van het voorgestelde artikel 36 sh. dat de mogelijkheid opent om bij ministeriële regeling zodanig nadere regels te stellen omtrent de wijze waarop de belastingplichtige zijn administratie moet voeren voor de toepassing van de verpakkingenbelasting.

Voor de verpakkingenbelasting hoeft geen administratie van verpakking gegevens te worden gevraagd. Indien van belastingheffing geen sprake zal zijn doordat, door de toe te passen belastingvermindering, geen te betalen belastingbedrag resteert. Belastingplichtige moet er dan wel zeker van zijn dat de belastingvermindering groot genoeg zal zijn. Indien hij hier niet helemaal zeker van is –zullen menig uit zijn administratie toch uitvissende gegevens moeten worden gehaald om te beoordelen of er wel of niet een belastingplicht –en daarmee een verplichting om voornutbetalingen te doen –bestaat. Ook hierbij kan de verpakkingen administratie die al moet worden bijgehouden om te voldoen aan de vereisten van het verpakkingenbesluit, behulpzaam zijn.

Artikel I, onderdeel K (artikel 37a van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Op grond van artikel 37a van de Wvbm wordt jaarlijks een inflatiecorrectie toegepast op de in de Wbm opgenomen tarieven. Door het vervallen van artikel 36i, derde en vierde lid, en artikel 36j, eerste lid, onderdeel b, van de Wvbm, is een jaarlijkse inflatiecorrectie voor de in die artikelen vermelde bedragen niet langer nodig. De wijziging van artikel 37a is werkstellig. Tevens dat ook de tarieven van de verpakkingenbelasting op de voet van de artikelen 16.1 en 10.2 van de Wet inkomstenbelasting 2001 steeds bij het begin van het kalenderjaar bij ministeriële regeling worden aangepast aan de inflatie.

Artikel II

Artikel II, onderdeel A (artikel 9a van de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwielren 1992)

Artikel 9a van de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwelen 1992 (Wet BPM) voorziet voor elke personenauto in een verlaging of verhoging van de BPM afhankelijk van het energielabel. Het energielabel wordt, voor 25% bepaald door de absolute zuinigheid en voor 75% door de relatieve zuinigheid ten opzichte van andere auto's van vergelijkbare grootte. Voorgesteld wordt een grotere differentie te aan te brengen in de bonussen en malussen gekoppeld aan het energielabel. De bonus voor een personenauto met een A-label wordt met €4.00 verhoogd tot €1.400 en voor een personenauto met een B-label verhoogd met €200 tot €700. Dit geldt eveneens voor hybride auto's met een A- of B-label. Het huidige C-label ondergaat geen wijziging. De malus gaat €400 bedragen voor een personenauto met een D-label, €900 voor een personenauto met een E-label en voor een personenauto met een F-label respectievelijk G-label €1.200 respectievelijk €1.600.

Het komt vandaar dat auto's zonder Europees typegoedkeuring (ETC) in Nederland worden toegelaten. Daarnaast komt het voor dat auto's die ook wel een Europees typegoedkeuring

hebben, bij de toelating in Nederland niet tot een goedgekeurd type werden herdief. Voor deze auto's is in het kentekenregister geen energie-label beschikbaar. Om te voorkomen dat langs deze weg de malussen worden vermeden, wordt op grond van het tweede lid elke personenauto waarvan bij de RDW geen ETG bekend is automatisch in het G-label geplaatst. Dit is alleen anders indien de belastingplichtige – op basis van de officiële specifieke CO₂-afstoot als bedoeld in artikel 1 van het Besluit etikettering energiegebruik personenauto's – bij de inspecteur aanboort dat voor de heffing van de BPM een andere energie-efficiëntieklasse van toepassing is.

Om uitvoeringstechnische redenen zal de aanpassing van de bonus-malusbedragen eerst: van toepassing zijn per 1 februari 2008 (voor personenauto's waarvoor op 1 februari 2008 het kentekenbewijs nog niet is tenaamgesteld, zie overgangsbepaling artikel XI).

Artikel II, onderdeel B en E (artikelen 30 en 10 van de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwiel 1992)

Artikel 5b heeft betrekking op de invoering van een differentiatie in de BPM gebaseerd op de uitstoot van fijnstof van een diesel personenauto. De bestaande BPM-korting van €600 voor dieselauto's met een emissie van ten hoogste 5 mg/km wordt hierna aangepast:

De toeslag zal €200 per mg fijnstofemissie per kilometer bedragen vermindert met het vaste bedrag van €1000. Voor een dieselauto met een uitstoot aan fijnstof van nihil is de halve sprake van een korting van €1.800. Voor een dieselauto met een fijnstofuitstoot van 3 mg/km bedraagt de korting nog €400. Uitgaande van de sinds 2005 geldende Euro-4-norm van 25 mg/km voor de uitstoot van fijnstof zal de toeslag zelden meer bedragen dan €4.000.

De omvang van de emissie van fijnstof moet worden vastgesteld conform de terminologie en de meetmethode van richtlijn 70/220/EEG. De omvang van de emissie van de elies per kilometer wordt vastgesteld overeenkomstig bijlage I bij richtlijn nr. 70/220/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 20 maart 1970 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten met betrekking tot maatregelen die moesten worden genomen tegen de luchtverontreiniging door gassen afkomstig van motoren met elektrische ontsteking in motorvoertuigen (P/BEG L 78).

De wijze waarop de omvang van deze emissie moet worden aangetoond, wordt voorgeschreven bij ministeriële regeling. In de meeste gevallen zal dit plaatsvinden op basis van de gegevens van de typegoedkeuring van de auto. In het kentekenregister wordt de omvang van de emissie fijnstof van personenauto's met een Europese typegoedkeuring vermeld. Het aan tonen van de omvang van de emissie kan echter ook plaatsvinden op basis van een door de Dienst wegverkeer verleende individuele goedkeuring.

Indien de omvang van de emissie van de elies niet in het kentekenregister is vermeld en ook niet op basis van een individuele goedkeuring is aangetoond, wordt deze voor reguliere personenauto's geschat 25 mg/km te zijn, de toeslag bedraagt in dat geval de halve €4.000. Voor een beperkte categorie geldt een maximum uitstoot van 40 mg/km, respectievelijk 30 mg/km. Indien de omvang van de emissie niet bekend is wordt deze voor deze beperkte categorie geschat 40 mg/km dan wel 60 mg/km te zijn. Dit kan als volgt worden toegeleid:

Voor nieuwe personenauto's en bestelauto's is de strengere Euro-4-norm in 2005 van kracht geworden, met een maximale uitstoot van fijnstof van 20 mg/km. Deze norm geldt voor voertuigen met een ledig voertuigsgewicht van ten hoogste 1500 kg. Voor voertuigen met een hoger ledig gewicht dan 1500 kg maar ten hoogste 2000 kg is een hogere uitstoot van 40 mg/km toegestaan, voor voertuigen met een ledig voertuigsgewicht van meer dan 2000 kg geldt een maximumuitstoot van 60 mg/km. Op grond van de op 20 juni 2007 vastgestelde Euro 5 en Euro 6 Verordening¹ mogen vanaf 1 januari 2011 alleen nog euro-5 auto's op de markt worden gebracht, waarbij is voldaan aan de norm van maximaal 5 mg/km fijnstofuitstoot; vanaf 1 januari 2015 mogen alleen auto's die aan de Euro 6 norm voldoen op de markt worden gebracht. Voor fijnstof geldt daarbij eveneens de norm van maximaal 5 mg/km.

De wijziging van artikel 18 is van technische aard.

Artikel II, onderdeel C (artikel 9a van de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijtuigen 1992)

De invoering van een nieuw artikel 9a ziet op de C₁-toeslag voor de in absolute zin zeer onzuivere personenauto's. Voor de toeslag wordt onderscheid gemaakt tussen benzineauto's en dieselauto's. De toeslag bedraagt €110 voor elke gram CO₂-uitstoot boven de 240 g/km voor een personenauto rijdend op benzine. Voor een personenauto die wordt aangedreven door een motor met een maximumvermogen (diesel) geldt een ondergrens van 200 g/km. Voor de bepaling van de CO₂-uitstoot wordt aangekloken bij het Brakket cirkeltoets energiegebruik personenauto's.

Zoals in de toelichting op artikel 9a BPM reeds aan de orde is geweest, worden er in Nederland personenauto's toegelaten waarvoor geen officiële waarde van de CO₂-uitstoot in het register van de RDW is opgenomen. Dit zal zich niet name kunnen voordoen bij de individuele toelating van personenauto's zonder Europese typegoedkeuring (ETG) en van personenauto's met Europese typegoedkeuring die bij de toelating in Nederland niet tot een geëdigeerd type werden herleid. Hieronder bevinden zich ook auto's die boven de uitstootgrens van de CO₂-toeslag uitkomen. Om te voorkomen dat de CO₂-toeslag via de parallelimport wordt ontlopen en deze import een grote vlucht gaat nemen, voorziet het tweede lid van artikel 9a in een beskadiging van de CO₂-uitstoot voor deze auto's. Deze vindt plaats onder het algemeen maatregel van bestuur te stellen regels op basis van gegevens die van deze auto's wel bekend zijn (gewicht, cilinderinhoud, brandstofsoort). Deze beskadiging is naar zijn aard ruwer dan een officiële verbruiksmeting per individuele personenauto.

Artikel II, onderdeel D (artikel 9c van de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijtuigen 1992)

Artikel 9c, eerste lid, voorziet tot 1 juli 2008 in een nihiltoeslag voor een personenauto of bestelauto met een elektromotor of een verbrandingsmotor op waterstof. Zoals in het algemeen deel van deze

¹Verordening EG nr. 715/2007 van 20 juni 2007 betreffende de typegoedkeuring van motorvoertuigen met betrekking tot emissies van koolstofdioxide van lichtvoertuigen (Euro 5 en Euro 6) en de toegang tot typegoedkeuring- en onderhoudsinformatie, met name punt 10 in de preambule.

memorie is toegeelicht, wordt deze vrijstelling voor zogenaamde "zero-emission auto's" met vijf jaar verlengd tot 1 juli 2013. Het eerste lid wordt hiermee aangepast.

Het eerste lid kent ook een nihiltafel voor hybride auto's (auto's die zowel door een elektromotor als een gewone verbrandingsmotor kunnen worden aangedreven) waarbij een elektromotor kan zorgen voor een actieradius van 24 kilometer eens en gesloten stadsverkeer. Gelet op de ontwikkelingen ligt eenzelfde behandeling voor alle vormen van hybride auto's, net als vroeger meer in de rede. Daarom komen voortaan alle vormen van hybride auto's met een A- of B-label in aanmerking voor een BPM-korting.

Om dit gevolg te bereiken kan worden volstaan met het schrappen van de aparte categorie, omdat een hybride auto met een actieradius van 24 kilometer afmeer ook voldoet aan het vereiste dat het piekvermogen van de elektromotor minimaal 15% van het maximale vermogen van de verbrandingsmotor is.

Op grond van het tweede lid wordt de BPM verlaagd met €5.000 respectievelijk €2.540 voor hybride auto's die bovendien behoren tot de energie-efficiëntieklasse A respectievelijk B. In combinatie met de verhoging van de bonusbedragen voor personenauto's in energie-efficiëntieklasse A en B leidt dit tot een verhoging van €6.400 en €5.020.

De korting voor hybride auto's loopt af per 1 juli 2011. Gelet op de ontwikkelingen met betrekking tot het aanbod en de verkoop van hybrides wordt de korting met twee jaar verlengd tot 1 juli 2013. Bij het Beleidsplan 2010 zal worden bezien of een verdere verlenging nog wel in de rede ligt.

Artikel III

Artikel III (artikel 22 van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994)

Voor de berekening van het tarief van de motorrijtuigenbelasting is, naast de brandstofsoort, de eigen massa van het voertuig bepalend. Bij personenauto's en bestelauto's die mede zijn uitgerust met een elektromotor (hybrides) tellt het gewicht van die motor en de daarbij behorende accu's niet mee voor het bepalen van de eigen massa op grond van artikel 22, derde lid, van de Wet MRB. Voorwaarde is dat het mogelijk is 24 kilometer stadsverkeer op de elektromotor af te leggen of dat het piekvermogen van de elektromotor ten minste 15% van het maximumvermogen van de verbrandingsmotor bedraagt. Teneinde de aanschaaf en het gebruik van auto's met een hybride aandrijving te stimuleren, wordt nu voor deze auto's voor de toepassing van de motorrijtuigenbelasting slechts vijf procent van het totale gewicht in aanmerking genomen. Deze gewichtscorrectie komt in plaats van de bestaande regeling. Daarmee wordt een substantiële reductie van de motorrijtuigenbelasting bevestigd. De gewichtscorrectie wordt overigens plaats voor dat de in de motorrijtuigenbelasting gebruikelijke ronding op veelvoud van 100 kilogram wordt toegepast (laatste volzin van het gewijzigde derde lid). Deze wijziging is naar alle waarschijnlijkheid een steunmaatregel die ter goedkeuring aan de Europese Commissie zal moeten worden voorgelegd. Het zal tevens in overleg met de Europese Commissie worden bezien of een dergelijke maatregel ook voor andere landen in de EU kan worden toegepast.

besluit te bepalen tijdstip dat terugwerkende kracht kan hebben. De maatregel kent, evenals de huidige regeling, geen horizonbepaling, en is ook niet gekoppeld aan het A of D energielabel.

Artikel IV

Artikel IV, onderdeel A (artikel 27 van de Wet op de accijnz)

Ingevolge dit onderdeel worden de tarieven van halfware olie en gasolie (artikel 27, eerste lid, onderdeel b), vloeibaar gemaakt petroleumgas (artikel 27, eerste lid, onderdeel d) en halfware olie en gasolie bestemd voor ander gebruik dan voor het aandrijven van motorvoertuigen op de weg of van motorvoertuigen of voor de voortstuwing van luchtvaartuigen (artikel 27, derde lid) vastgesteld. In het artikel dat de inwerkingtreding van deze wet regelt, is bepaald dat het onderaangevoerde onderdeel van het verspreide eerste toepassing vindt nadat artikel 27a van de Wet op de accijnz bij het begin van het kalenderjaar 2008 is toegepast. Met het oog daarop is in de ingevoegde dit onderdeel te vervangen tarieven de indexcijfer per 1 januari 2008 al begrepen (de gehanteerde inflatiecorrectiefactor is 1,015). Zo ook de hierna opgenomen toelichting op het gewijzigde artikel 27a van de Wet op de accijnz.

Artikel IV, onderdeel B (artikel 27a van de Wet op de accijnz)

In art. 27a van de Wet op de accijnz zijn de artikelen 10.1 en 10.2 van de Wet inkomstenbelasting 2001 van overeenkomstige toepassing verklaard op de in artikel 27, eerste lid, onderdelen a en b, genoemde tarieven. Bij laatste bedoelde tarieven gaat het om de accijnstarieven voor lichte olie (benzine) en halfware olie en gasolie (dieselolie). Op grond van artikel 27a worden deze tarieven – evenals de tarieven van de inkomstenbelasting – reël constant gehouden door deze, door middel van indexatie, jaarlijks aan te passen aan de inflatie. Met de in dit onderdeel opgenomen wijziging van artikel 27a wordt de indexatie met ingang van 1 januari 2000 ook van toepassing op LPG, zware stookolie en op het in artikel 27, derde lid, genoemde tarief. Laatste bedoeld tarief is het tarief voor de zogenoemde rode diesel (gasolie en halfware olie).

Artikel V

Artikel V (artikelen 3.20 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Artikel 3.20 betreft de zogenaamde autokostenreductie voor een ondernemer of resultaatgenieter in de inkomstenbelasting. Het eerste lid van dat artikel regelt de hoogte van de onttrekking die in aanmerking wordt genomen indien aan de ondernemer een auto van de zaak ook voor privédoeleinden ter beschikking staat. De hoofregel is dat op jaarbasis ten minste 22% van de catalogusprijs van de auto als onttrekking in aanmerking wordt genomen.

De onttrekking wordt verlaagd naar 14% van de catalogusprijs van de auto, indien de auto een geringe CO₂-uitstoot per kilometer heeft, hetgeen in de praktijk neerkomt op zeer zuinig. Ook indien de

verkeijde waarde van het privégebruik hoger is dan 14%, wordt slechts 14% van de catalogusprijs van de auto als onttrekking in aanmerking genomen, omdat anders het doel van deze wijziging, zoals omschreven in het algemeen deel van de toelichting, niet voldoende zou worden gerealiseerd.

Er is gekozen voor een percentage van 14 omdat van dit percentage een voldoende stimulans uitgaat met oog op het doel van deze wijziging, en van de andere kant recht doet aan het beginsel dat privégebruik een waarde heeft dat belast dient te worden.

Er is sprake van een auto met een geringe CO₂-uitstoot indien de uitstoot lager is dan 95 gram per kilometer bij een auto met een diesel motor. Bij een auto met een andere motor (benzine, elektro, benzine en elektro, lpg, aardgas) is de norm gesteld op minder dan 110 gram per kilometer.

De bewijst dat aan de norm wordt voldaan, ligt bij de belastingplichtige nu hij balans heeft bij een lager percentage voor de autoaantifctie.

De officiële specifieke CO₂-uitstoot is de CO₂-uitstoot gemeten overeenkomstig richtlijn nr 60/1268/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 16 december 1980 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgeving der Lid-Staten inzake het brandstofverbruik van motorvoertuigen (FtEG L 375). Indien de meting overeenkomstig de genoemde richtlijn voor een auto op LTO of op aardgas is uitgevoerd, wordt de daartuit resulterende CO₂-uitstoot voor de toepassing van dit artikel gehanteerd.

Vanaf 18 januari 2001 zijn alle nieuwe personenauto's voorzien van het milieulabel. Op dit label staat onder andere de CO₂-uitstoot vermeld. De CO₂-uitstoot staat ook vermeld op het certificaat van overeenstemming als bedoeld in artikel 6 van richtlijn 70/156/EEG. Dit certificaat van overeenstemming kan worden opgevraagd bij de fabrikant of de importeur. In de praktijk zal doorgaans gebruik worden gemaakt van het CO₂-uitstoot gegeven zoals vermeld in het brandstofverbruikseike dat jaarlijks door de Dienst wegverkeer (RDW) wordt uitgegeven.

In artikel VI wordt voor artikel 13bis van de Wet op de loonbelasting 1964 éénzette wijziging voorgesteld. In artikel 13bis van de Wet op de loonbelasting 1964 gaat het om de autokostenfctie voor werknemers aan wie door de werkgever ook voor privé-doelinden een auto ter beschikking is gesteld. De bewijst dat sprake is van een auto met een geringe CO₂-uitstoot ligt daarbij bij de inhoudingsplichtige c/f wanneer de werknemer bezwaar maakt tegen de ingehouden loonbelasting, bij de werknemer.

Artikel VI

Artikel VI (artikel 13bis van de Wet op de loonbelasting 1964)

Voor een toelichting op de wijziging van artikel 13bis van de Wet op de loonbelasting 1964 wordt verwezen naar de toelichting op de wijziging van artikel 3.20 van de Wet inkomensbelasting 2001, zoals opgenomen in artikel V.

Artikel VII

Artikel VI (artikel 42a van de Invorderingswet 1990)

Het nieuwe artikel 42a van de Invorderingswet 1990 creëert voor de verpakkingenbelasting een risicoaansprakelijkheid voor ondernemers die deel uitmaken van een concern als bedoeld in artikel 36a, onderdeel 2, van de Wet belastingen op milieugrondslag. Betreft het concern een fiscale eenheid als bedoeld in artikel 17, vierde lid, van de Wet op de omzetbelasting 1968, dan zijn alle delen van de fiscale eenheid houdbaar aansprakelijk voor de verpakkingenbelastingsschuld van het concern en kan deze schuld op ieder van hen worden verhalen. Betreft het concern echter een franchiseverband of een vrijwilling filiaalbedrijf (als bedoeld in dat onderdeel g), dan is slechts somme van een partële aansprakelijkheid: een producent of een importeur (als bedoeld in artikel 36a, onderdeel a) onderscheidenlijk die een onderdeel vormt van het concern, is slechts aansprakelijk voor het gedeelte van de verpakkingenbelastingsschuld van het concern dat aan hem kan worden toegerekend.

Doordat artikel 43, tweede lid, van de Invorderingswet 1990 ook van overeenkomstige toepassing wordt verklaard, kan de ontvanger een vermindering of teruggas (verpakkingenbelasting bevrijdend voldoen aan één van de ondernemers die deel uitmaken van het concern.

Artikel VIII

Artikel IX

Artikel X

Artikelen VII, IX en X

De onderstaande artikelen voorzien in een verlaging van de in artikel 36b, eerste lid, onderdeel a, opgenomen teruggasbedragen met ingang van onderscheidenlijk 1 januari 2009, 2010 en 2011. Het teruggasbedrag voor gasolie wordt telkens vermindert met €30 per 1000 liter per jaar. Voor halfzware olie en LPG bedraagt de vermindering telkens €29,75 per 1000 liter per jaar respectievelijk €36,49 per 1000 kilogram per jaar.

Artikel XI

Artikel XI (overgangsbepaling BPM)

Het gebruikelijke overgangsarrecht voerde in verlichtingreding van maatregelen als deze in de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwiel 1992 is van toepassing. Dit brengt met zich mee dat voor auto's waarvoor het kentekenbevis is afgegeven vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de maatregel, dus 1 februari 2008, maar de tenaamstelling van het kenteken plaatsvindt binnen twee maanden na 1 februari 2008 nog de oude regels van toepassing zijn indien de huidige reden van lager

zijn. Indien sprake is van een verlaging van het tariefen vóór 1 februari 2008 het kentekenbevis als is afgegeven maar nog niet te naam geschild, geldt dus het nieuwe lagere tarief.

Artikel XII

Artikel XII

Het onderhavige artikel voorziet erin dat de in de artikelen VII, IX en X opgenomen bedragen, evenals alle andere in de Wet belastingen op milieugrondslag opgenomen bedragen, rebel constant gehouden worden door deze, door middel van indexatie, aan te passen aan de inflatie

Artikel XIII

Artikel XIII (samenloopbepaling)

Het is mogelijk dat een onloop optreedt tussen dit voorstel van wet en het bij Koninklijke boodschap van 24 november 2006 ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Wet belastingen op milieugrondslag (Kamerstukken II 2006-2007, 30 877). Indien, laatstgenoemd wetsvoorstel, nadat het tot wet is verheven, eerder in werking treedt dan deze wet, voorziet het onderhavige artikel erin dat de relevante onderdelen van artikel I van deze wet worden aangepast aan de tekst van de Wet Wbm, zoals die luidt nadat het eerder genoemde voorstel tot wijziging van de Wet Wbm tot wet is verheven.

Artikel XIV

Artikel XIV (hervattingbepaling)

De datum van in werkingtreding van dit milieupakket is 1 januari 2008. Bij de vaststelling van de gewijzigde tarieven voor de energiebelasting voor elektriciteit in de eerste schijf (artikel I, onderdeel G), de gewijzigde tariffenbedragen van energiebelasting voor halfzware olie, gasolie en LPG, maar, over het gebruik bepaalde bromfietsen (artikel I, onderdeel I) en de gewijzigde tarieven voor de zogenaamde rode diesel (artikel IV, onderdeel A) is reeds rekening gehouden met de wettelijk voorgeschreven indexering met ingang van 1 januari 2008. Deze wijziging en dienen derhalve te geschieden nadat de indexering per 1 januari 2008 heeft plaatsgevonden.

De luchthofvertrekbelasting in de Wet belastingen op milieugrondslag, zoals opgenomen in artikel I, onderdeel J, treedt in werking met ingang van 1 april 2008. De achtergrond daarvan is toegelicht in het algemeen deel van deze memorie.

De wijzigingen in de BPM, voortvloeiende uit de milieudifferentiatie (artikel II), vergen een reekse voorbereidingsstap voor de branche en voor de Belastingdienst. Met het oog hierop is een

redelijke periode tussen de publicatie van de nieuwe regels en de inwerkingtreding daarvan wenselijk.
Derhalve treden deze wijzigingen in werking per 1 februari 2000.

De wijziging van de motorrijtuigenbelasting voor hybride personenauto's (artikel III) is naar alle waarschijnlijkheid een steunmaatregel die ter goedkeuring aan de Europese Commissie zal moeten worden voorgelegd, derhalve is voorzien in inwerkingtreding op een bij Koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Artikel XV

ARTIKEL I

Artikel I, onderdeel A (artikel 3.22 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Voor de toelichting op de wijziging ingevolge het eerste lid wordt verwezen naar de toelichting bij artikel III, onderdeel B.

Voor de toelichting op de wijziging ingevolge het tweede lid wordt verwezen naar de toelichting bij artikel II, onderdeel A.

Artikel I, onderdeel B (artikel 3.23 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Voor de toelichting op deze wijziging wordt verwezen naar de toelichting bij artikel III, onderdeel B.

Artikel I, onderdeel C (artikel 3.75a van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Zoals in het algemene deel van deze toelichting is uiteengezet, wordt de MKB-winstvrijstelling met 1%-punt verhoogd naar 11%. Onderdeel C strekt hier toe.

Artikel I, onderdeel D (artikel 6.33 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Deze wijziging is in het algemene deel toegelicht.

ARTIKEL II

Artikel II, onderdeel A (Artikel 22aa van de Wet op de loonbelasting 1964)

De wijziging van artikel 22aa van de Wet op de loonbelasting 1964 strekt ertoe om de inhoudingsplichtige de mogelijkheid te geven bij de inhouding van loonbelasting rekening te houden met de jonggehandicaptenkorting voor de werknemers die in beginsel wel recht hebben op een uitkering ingevolge de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten, maar die feitelijk geen uitkering genieten in verband met de aanwezigheid van een andere uitkering of het genieten van loon uit dienstbetrekking (zogenaamd slapend recht op een uitkering). In de inkomstenbelasting heeft deze categorie wel recht op de jonggehandicaptenkorting. Deze wijziging voert voort uit een toezegging van de toenmalige staatssecretaris bij de behandeling van het Belastingplan 2005.

De toezegging bij het Belastingplan 2005 hield in dat de mogelijkheid zou worden onderzocht om de jonggehandicaptenkorting in de toekomst via het instrument van de Voorlopige Toelichting te laten lopen. Tijdens het onderzoek is gebleken dat deze optie uiteindelijk meer nadelen dan voordelen op zou leveren. Ook degenen die tot dan de korting via de loonbelasting ontvingen, zouden dan een voortdurend terugkalk moeten aanvangen. Een actie van de Belastingdienst waarbij alle belastingplichtigen met een slapend vrijingsrecht per brief werden gewezen op de mogelijkheid de

jonggehandicaptenkorting via een T-bijlet te verzilveren, kende een respons van slechts tien procent. Dit een vergelijkbare respons op de toezending van een aanvrageformulier voor een voorlopige terugkorting, zou een groot deel van degenen die de jonggehandicaptenkorting nu via de loonbelasting ontvangen, van deze korting verstoken blijven. Het resultaat van de maatregel zou daarmee zwaarder zijn.

Het voorstel is daarom een optionele toepassing door de inhoudingsplichtige van de jonggehandicaptenkorting voor werknemers met een slapend recht op een wijngutkorting. Omdat niet bekend is of ieders inhoudingsplichtige in zijn loonberekeningssoftware de mogelijkheid heeft om rekening te houden met de jonggehandicaptenkorting, is niet gekozen voor een verplichte toepassing van de jonggehandicaptenkorting. Dit kan kunnen leiden tot toename van de administratieve lasten (aanpassing software) ook als de inhoudingsplichtige op het moment van invordering geen werknemer met een slapend wijngutrecht in dienst heeft. Omdat uit gegevens van het UWV is gebleken dat het overgrote deel van de categorie werknemers met een slapend wijngutrecht werkzaam is bij een WSW-instelling, is onderzocht of de door die instellingen gebruikte software de mogelijkheid bevat rekening te houden met de jonggehandicaptenkorting en of die instellingen bij een optionele invoering van de toepassing van de jonggehandicaptenkorting voor werknemers met een slapend wijngutrecht, bereid zijn de korting ook daadwerkelijk toe te passen. Op beide vragen luidde het antwoord bevestigend, bij invoering van het voorstel zal derhalve bij het overgrote deel van de werknemers met een slapend wijngutrecht vanaf 2006 bij de inhouding van loonbelasting rekening worden gehouden met de jonggehandicaptenkorting.

De betrokken werknemers zullen van het UWV een brief ontvangen waarin de nieuwe regeling wordt uitgelegd. Met deze brief kunnen zij vervolgens tegenover de werkgever hun slapend wijngutrecht aantonen. De werkgever dient een kopie van deze brief mee te nemen bij de salarisadministratie. Ook werknemers die werkzaam zijn bij een andere werkgever dan een WSW-instelling ontvangen de hiervoor bedoelde brief. Ook zij kunnen zich tot hun werkgever wenden met het verzoek rekening te houden met de jonggehandicaptenkorting. Vermoed mag worden dat de werkgever, mits zijn loonberekeningssoftware de mogelijkheid biedt, positief zal reageren op een dergelijk verzoek.

Artikel II, onderdeel B (artikel 23 van de Wet op de loonbelasting 1964)

De aanpassing van dit artikel houdt verband met de wijziging van artikel 22a, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964. De bepaling van artikel 23, tweede lid, ziet op werknemers die daadwerkelijk een wijngutkorting ontvangen. In verband met de voorgestelde wijziging van artikel 22a, eerste lid, van artikel 23, tweede lid, een verwijzing aangebracht naar artikel 22a, eerste lid, eerste volzin, waarin de jonggehandicaptenkorting is geregeld voor de werknemer met een wijngutkorting.

Artikel II, onderdeel C (hoofdstuk VI van de Wet op de loonbelasting 1964)

Het voorgestelde artikel 32d van de Wet op de loonbelasting 1964 bevat de herziene zogenoemde doorbetaaldloonregeling (een werknemer van werkgever A is uit hoofde van zijn dienstbetrekking bij A ook werkzaam bij werkgever B; werkgever B behoort geen loonbelasting in te houden mits hij het loon uitbetaalt aan werkgever A). Deze regeling is tot nu toe opgenomen in artikel 87 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2021 (gebaseerd op de delegatiebepaling in artikel 33, tweede lid, onderdeel a, van de Wet op de loonbelasting 1964). Gelet op het materiële karakter van deze regeling wordt voorgesteld deze regeling in de Wet op de loonbelasting 1964 zelf op te nemen. Daarbij wordt de regeling enerzijds uitgebreid en anderzijds weliswaar geformuleerd.

De uitbreiding houdt verband met de inwerkingtreding op 1 januari 2020 van artikel 6, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964. Ingevolge artikel 6, eerste lid, is geen inhoudingsplichtige meer, kort gezegd, de BV waarbij alle en de niet voor de werknemersverzekeringen verzekerde directeur-grootaandeelhouder in dienstbetrekking is. Deze BV behoort geen loonbelasting meer in te houden omdat het loon voortaan rechtstreeks bij de directeur-grootaandeelhouder wordt betaald met inkomstenbelasting. De uitbreiding houdt in dat de doorbetaaldloonregeling ook toepassing kan vinden ingeval het loon wordt uitbetaald aan een EV die geen inhoudingsplichtige meer is. In die situatie wordt het door deze BV die geen inhoudingsplichtige meer is, aan de directeur-grootaandeelhouder (doorbetaalde loon derhalve rechtstreeks met inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen belast. Hetzelfde geldt voor de inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet.

Het loon uit een dienstbetrekking wordt bij de werknemer belast, ook indien de werknemer dit loon aan een ander laat uitbetalen. De doorbetaaldloonregeling maakt een uitzondering op deze regel. Een werkbedrijf kan voor de werknemer die in dienstbetrekking werkt bij een bank en uit hoofde daarvan een commissieaat vervult waarvan hij het loon moet afstaan aan de bank. De werknemer geniet dan materieel alleen loon uit zijn dienstbetrekking bij de bank en de belastingheffing sluit daarbij aan, ook voor de pensioenopbouw. Uit de bepaling voort dat de andere werkgever dan fiscaal geen loon aan de werknemer betaalt. Een ander voorbeeld is de overheidsambtenaar die voor de overheid commissaris is bij een NV of DV waarin de overheid aandelen heeft. Nieg een ander voorbeeld is de werknemer die in dienst is van de hofhouding van een coninc en daarnaast nog in dienstbetrekking is bij een werkmatschap bij het coninc.

In het eerste lid, onderdeel a, is als voorwaarde opgenomen dat de werknemer uit hoofde van zijn dienstbetrekking elders werkzaam is. Deze voorwaarde wordt materieel getoetst. Het gaat hierom een conditio sine qua non, de overheidsverknemer wordt alleen maar tot (overheids)commissaris benoemd om dat hij in dienstbetrekking is bij de overheid. Een zakere management-BV valt daar uiteraard niet onder; het lichaam dat de manager in dienst neemt, zou dat ook doen wanneer de manager zijn diensten rechtstreeks aanbiedt en niet via zijn BV. Mede om geschillen op dit punt te voorkomen, is in de slotzin op het eerste lid een aanvullend criterium geformuleerd voor de situatie waarin het loon wordt afgestaan aan een lichaam waarin de werknemer een aandeelmatig belang heeft.

Toepassing van de doorbetaaldloonregeling bij een BV waarin de werknemer een aandeelmatig belang heeft, is mogelijk in geval van zogenaamd gedeeltelijk ondernemerschap met andere aandeelmatige belanghouders via een praktijk-BV. De praktijk-BV treedt op naar "buiten" side

aanmerkelijk belanghouder participeert in de praktijk-BV via zijn "eigen"-BV en is in dienstbetrekking bij de praktijk-DV, het bij de praktijk-DV verdiende loon is voor rekening van de "eigen"-DV. Er wordt dus materieel getoetst of de samenwerking en de financiële verhoudingen in, kort gezegd, de praktijk-BV vergelijkbaar zijn met die van vennoten in een vennootschap onder firma.

De regeling ten gevolgs het eerste lid, onderdeel a, alleen worden toegepast als het loon integraal wordt doorgestort naar de "hoofdwerkgever". De regeling is niet van toepassing als de andere werkgever ook nog loon aan de werknemer betaalt of verstrekt (bijvoorbeeld een pensioenaanspraak). Het loon bij de hoofdwerkgever wordt overeenkomstig de Wet op de loonbelasting 1964 vastgesteld.

In de situatie waarin een werknemer die ook aanmerkelijk belanghouder is in het concern van zijn werkgever, uit hoofde van zijn dienstbetrekking tevens arbeid verricht voor andere ondernemingen van het concern, en er is gekozen voor toepassing doorbetalingsregeling, is artikel 12a van de Wet op de loonbelasting 1964 (de gebruikelijke regeling) alleen van toepassing op de "hoofdbetrekking", waarbij het aan de werknemer betaalde loon wordt afgezet tegen diens totale arbeidsprestatie voor de concernondernemingen.

In het eerste lid, onderdeel b, is als voorwaarde opgenomen dat behalve het loon ook de vrije vergoedingen rechtsreeks moeten worden overgemaakt aan de inhoudingsplichtige van de "hoofdbetrekking". Hiermee wordt voorkomen dat de werknemer op twee plaatsen gebruik maakt van de regelingen inzake vrije vergoedingen. In dat verband is tevens als voorwaarde opgenomen dat vrije verstrekkingen bij die andere dienstbetrekking vnaaf aan de inhoudingsplichtige van de "hoofdbetrekking" moeten worden meegedeeld.

Als voorwaarden worden in de eerste van het eerste lid nog genoemd dat de inhoudingsplichtige in Nederland woont of is gevestigd en dat de werknemer in Nederland woont. Deze voorwaarden zijn opgenomen om veilig te stellen dat de om louter praktische redenen getroffen regeling niet tot gevolg kan hebben dat in internationale situaties het heffingsrecht verloren kan gaan. Maar indien het heffingsrecht niet verloren kan gaan, kan ook een in het buitenland wonende werknemer van de regeling gebruik maken. Dit is geregeld in het tweede lid. Als voorbeeld van deze situatie kan worden genoemd het geval van een in het buitenland wonende werknemer die bestuurder is van een Nederlandse vennootschap en uit hoofde van die dienstbetrekking commissaris is bij een andere vennootschap, terwijl Nederland met het woonland van deze werknemer een verdrag heeft gesloten waarbij Nederland, los van het algemene arbeidsrecht, het heffingsrecht heeft overgevoerd aan de bestuurs- of commissarissenbetrokken. Dan bestaat niet het gevaar dat het heffingsrecht door de onderhavige regeling verloren gaat. Een ander voorbeeld is de situatie van een in het buitenland wonende directeur-grotaandeelhouders die het loon voor zijn arbeid in Nederlandse werkmaatschappijen leet doorbetalen aan een in Nederland gevestigde (tussen)houdstervennootschap en van deze vennootschap feitelijk loon geniet.

Het derde lid bepaalt dat het eerste en tweede lid slechts van toepassing zijn ingeval de inspecteur bij voor bezwaar vatbare beschikking heeft vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan. Deze voorwaarde is opgenomen omdat het belang dat bijvrijnemers een minimumaanwinst betaalt niet altijd kan beoordeeld of aan de voorwaarden is voldaan. Bovendien is de regeling niet verplicht.

Het vierde lid bepaalt dat voor de toepassing van dit artikel onder inhoudingsplichtige mede wordt verstaan degene bedoeld in artikel 6, zesde lid, van de Wet op de loonbelasting 1964. Zoals hiervoor uiteengezet, kan de regeling ook worden toegepast in situaties waarin het loon wordt afgevoerd aan een niet-inhoudingsplichtige eigen BV. Met het vierde lid wordt voorkomen dat op diverse plaatsen in het voorgestelde artikel 32d na inhoudingsplichtige zou moeten worden ingevoegd 'of degene als bedoeld in artikel 6, zesde lid'.

In het voorgestelde artikel 32d is geen voorwaarde opgenomen met betrekking tot de premies werknamersverzekeringen. De doorbetaaldloonregeling is voor de premies werknamersverzekeringen echter alleen van toepassing als het loon wordt doorbetaald aan degene die in de zin van de Wvfr verkrijger van de desbetreffende verlenemer is. Op dit punt wordt een aanvulling van artikel 59, eerste lid, van de Wvfr voorgesteld, maar dit staat los van de toepassing van de doorbetaaldloonregeling bij de loonbelasting/premie volksverzekeringen en de inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet.

Artikel II, onderdeel D (artikel 39a van de Wet op de loonbelasting 1964)

Met betrekking tot de jaren 2006 en 2007 is in de artikelen 111 tot en met 111c van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 tegemoet gekomen aan de praktijk waarin het wettelijke gestichtingsmoment niet voor alle loonelementen op dezelfde wijze wordt toegepast. Met deze bepalingen werd voorkomen dat werkgevers hun loonadministratie op deze punten moesten aanpassen. De bepalingen met betrekking tot het jaar 2006 (ingevogd krachtens de regeling van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, de staatssecretaris van Financiën en de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport van 12 december 2005, nr. SV/IF &W/05/90614, Stcrt. 2005-240), waren gebaseerd op artikel 49 van de Invoeringswet Wet financiering sociale verzekeringen. De bepalingen met betrekking tot het jaar 2007 (ingevogd krachtens de regeling van de minister van Financiën van 12 december 2006, nr. DD 2006-050 M, Stcrt. 2006-201), waren gebaseerd op artikel XXII van het Belastingplan 2007.

Omdat voor een definitieve beslissing over de wijze van aangiftesystematiek meer informatie nodig is (Kamerstukken II 2006-07, 26 448, nr. 328, blz. 3), wordt deze tijdelijke regelingen voor het jaar 2008 voortgezet. Deze regelingen worden thans in de wet opgenomen en anderszins daarvoorheen niet op basis van een delegatiebepaling in de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 unaniem terughoudendheid gepast is bij het opnemen in nieuwe wetgeving van delegatiebepalingen met afwijkingmogelijkheden (Kamerstukken I 2006-07, 26 200 VI, nr. 65 en 21 129, B, blz. 8-11). Inhoudelijk zijn de tijdelijke regelingen met betrekking tot het jaar 2008 gelijk aan die voor de jaren 2006 en 2007.

Het nieuwe artikel 39a, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 heeft betrekking op in januari 2008 betaald loon dat op het jaar 2007 betrekking heeft, bijvoorbeeld een betaling voor in december 2007 verricht overwerk. Onder de voorwaarde van een bestendige gedraging van de inhoudingsplichtige kunnen deze betalingen op grond van de voorgestelde regeling nog in de laatste aangifte voor het jaar 2007 worden verwerkt. De werknemer wordt dan gecorrigeerd loon op

31 december 2007 te hebben goedgekeurd. Doordat de wet ook het jaar 2007 noemt, kan er geen twijfel over bestaan dat er bij gebruikmaking van deze mogelijkheid met betrekking tot in januari 2008 betaald loon een wettelijke basis is voor het belasten van dit loon in 2007.

Artikel 39a, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 heeft betrekking op betalingen van loon over verstreken loontijdvakken binnen het jaar 2008, bijvoorbeeld een loonsverhoging met terugwerkende kracht. Eveneens onder de voormelde van een bestaande gedragslijn van de inhoudingsplichtige kunnen deze betalingen op grond van de voorgestelde regeling worden toegerekend aan de loontijdvakken waarop zij betrekking hebben, zo nodig door middel van correctiebetalingen. De werknemer wordt dan gescht dit loon in die tijdvakken te hebben genoten. De regeling is niet van toepassing voor zover een betaling na een vorig jaar betrekking heeft. Als ook een dergelijke nabestelling wordt toegerekend aan de loontijdvakken waarop zij betrekking heeft, zou dat betekenen dat de loonadministratie van een vorig jaar moet worden herzien, waaraan allerlei onpraktische consequenties zouden zijn verbonden.

De bepalingen hebben geen dwingend karakter. De bedoelde lonen en de inhoudingen daarop kunnen volgens de wettelijke systematiek worden verantwoord in de aangifte met betrekking tot het tijdvak waarin de feitelijke betaling van het loon heeft plaatsgevonden. Worden de bepalingen toegepast, dan hebben zij voor de aangiften verder uiteraard wel een dwingend karakter.

Met de zinsnede "overeenkomstig een door de inhoudingsplichtige bestendig gevolgde gedragslijn" wordt tot uitdrukking gebracht dat het om voortzetting van een bestaande praktijk moet gaan en dat de inhoudingsplichtige hierin consequent is. Het is niet mogelijk dat de inhoudingsplichtige bij verschillende loonbetaling met een terugwerkend karakter bij werknemer E voor toerekening aan het loontijdvak waarop de betaling betrekking heeft en bij werknemer E voor toerekening aan het loontijdvak waarin de betaling plaatsvindt.

Deze regelingen werken doornaar de andere loonheffingen die in beginsel bij het fiscale loon aansluiten. Zij werken volgens de tekst van artikel 39a, eerste en tweede lid, van het voorgestelde artikel 39a van de Wet op de loonbelasting 1964 eveneens door naar de inkomstenbelasting.

ANNEX III

Artikel III, onderdeel A (artikel 1, eerste lid, van de Wet vermindering attractie loonbelasting en premie voor de ruilverkavelingen)

Voor de toelichting op de wijziging ingevolge het eerste lid wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 17, eerste lid, van de Wet vermindering attractie loonbelasting en premie voor de ruilverkavelingen (WVA).

De wijziging ingevolge het tweede lid heeft betrekking op de definitie van het begrip zee. In zowel de tennagegeregeling als de attractievermindering zeevaart is een definitie van het begrip zee gegeven. Alleen transport over zee komt in aanmerking voor voormelde fiscale faciliteiten. Voor de definitie van het begrip zee is aangesloten bij de terminologie van de United Nations Convention on the Law of the Sea (UNCLOS). Als zee wordt beschouwd wateren die zich bevinden buiten de

laagwaterlijn voor de kust. Voor toepassing van de fiscale faciliteiten van de zeevaart kan daarnaast tot het transport over zee worden gerekend het deel van een transport over zee dat voort door een vaarweg van maritieme aard in de zin van Verordening 13/2004¹ van de Europese Commissie.

De huidige bepalingen binnen de toonnageregeling en de afdrachtemindering zeevaart sluiten op twee onderdelen niet geheel bij voornoemde definitie aan. Ten eerste kwalificeren de huidige bepalingen als zee alle wateren die zich bevinden voorbij de laagwaterlijn van de kust van elk van de lidstaten van de Europese Gemeenschap. Deze omschrijving is bedoeld te voorkomen dat transport over binnenwateren dat geen onderdeel uitmaakt van transport over zee gebruik kan maken van de faciliteiten. Vanwege de verwijzing naar de lidstaten van de Europese Gemeenschap kan de bepaling echter zo worden uitgelegd dat dit slechts zou gelden voor binnenwateren binnen de Europese Gemeenschap en dat transport over binnenwateren die géén onderdeel uitmaken van transport over zee in landen buiten de lidstaten van de Europese Gemeenschap wel gebruik zou kunnen maken van de faciliteiten. Dit is ongewenst en onbedoeld, omdat een dergelijke uitleg niet valt binnen het toepassingsgebied van de Europese richtlijnen met betrekking tot staatssteun voor het zeevervoer. Met de wijziging wordt deze onbedoelde ruime uitleg van de huidige bepalingen voorkomen.

Ten tweede wordt in de huidige bepalingen voor de kwalificatie van een vaarweg van maritieme aard die kan kwalificeren als onderdeel van een transport over zee verwezen naar bijlage I van de Verordening 13/2004. Deze bijlage betreft een statische opsomming van vaarwegen binnen de lidstaten van de Europese Gemeenschap. De bijlage is (nog) niet aangepast naar aanleiding van de uitbreiding van de Europese Unie met een aantal lidstaten. Hierdoor kwalificeert een transport door vaarwegen van maritieme aard gelegen in een van de toegewege lidstaten die onderdeel uitmaken van transport over zee vanwege de verwijzing naar de bijlage ten onrechte niet als transport over zee.

Met de wijziging wordt niet langer verwezen naar de statische opsomming van vaarwegen in bijlage I van Verordening 13/2004, maar naar de Verordening zelf waardoor de te beperkte kwalificatie van vaarwegen van maritieme aard ongedaan wordt gemaakt. Een transport over zee dat mede voort door een vaarweg van maritieme aard kwalificeert daardoor in zijn geheel als transport over zee, ongeacht of de maritieme vaarweg in bijlage I van de Verordening is opgenomen. Het gaat daarbij om binnenwateren die door de commerciële zeescheepvaart worden gebruikt om bepaalde zeehavens te bereiken die niet aan de kust zijn gelegen.

Artikel III, onderdeel B (artikel 17 van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volkverzekeringen)

De wijziging in artikel 17, eerste lid, Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volkverzekering (WVW) heeft betrekking op de leemteleeg- en hulpverleningswerkzaamheden.

Bij toepassing van de fiscale faciliteiten voor de zeevaart (de toonnageregeling en de afdrachtemindering zeevaart) is bedoeld dat zeeschepen die sleep- en

¹ Verordening (EG) Nr. 13/2004 van de Commissie van 8 december 2003 tot vaststelling van de lijst van vaarwegen van maritieme aard, bedoeld in artikel 3, onder d, van Verordening (EEG) nr. 1187/79 van de Raad. PBEU L 3 van 7 januari 2004.

² Mededeling C(2004) 43 van de Commissie – Communautaire richtlijnen betreffende staatssteun voor het zeevervoer. PBEU C 13 van 17 januari 2004.

hulpverleningswerkzaamheden verrichten –onder voorwaarde– ook gebruik kunnen maken van de faciliteiten. Het is echter niet voldoende wanneer alleen hulpverleningswerkzaamheden worden verricht. Uit is bevestigd in de arresten van de Hoge Raad van 30 september 2005 nr. 38401 en nr. 38702 (onder meer gepubliceerd in VN 2005/47,22 en VN 2005/47,23), waarin is bepaald dat om voor de afdrachtvermindering zeevaart in aanmerking te komen een schip bestemd moet zijn voor zowel sleepwerkzaamheden als voor hulpverleningswerkzaamheden en ook als zodanig gebedigd moet worden.

Voorname voorwaarde komt echter niet meer voldoende tot uitdrukking in de huidige wettekst. In de Wet Belasting- en premieplicht voor de zeevaart was dat nog wel het geval en was de tekst ‘sleep- en hulpverleningswerkzaamheden’ opgenomen. Bij de invoering van de WvA per 1 januari 1996 is dit aanvankelijk ook overgenomen. Echter, in het Belastingplan 2006 (Stb. 2005, 683) is in het kader van de implementatie van de Richtsnoeren van de Europese Commissie abusievelijk op enkele plaatsen de term ‘sleep- of hulpverleningswerkzaamheden’ opgenomen.

Als gevolg van deze –op dit punt niet nader toegelichte– wijzigingen komt de wettekst niet overeen met de bedoeling van de wetgever. Bovendien is de wettekst niet meer consistent, omdat als gevolg van voornoemde wijziging afwisselend sprake is van ‘sleep- of hulpverleningswerkzaamheden’ en ‘sleep- en hulpverleningswerkzaamheden’. Met de thans voorziene wijzigingen in artikel 1 en artikel 17, eerste lid, WvA, wordt de consistentie hersteld. In dit kader wordt ook in de tonnage-regeling (artikel 3,22, vierde lid, onderdeel b, en artikel 3,23, eerste lid, Wet IB 2001) het woord ‘of vervangen door’ en’.

De wijziging in het tweede lid wordt als volgt toegevoegd. Met betrekking tot een in de EU of EER wonende zeevarende die aan de loonbelasting is onderworpen of premieplichtig is voor de volksverzekeringen bedraagt het percentage van de afdrachtvermindering zeevaart 40 volgens het met inwerking van 1 januari 2007 gewijzigde artikel 17, tweede lid, onderdeel a, WvA. Daartoe is verondersteld dat deze zeevarende per definitie in Nederland als het zogenoemde ‘vlagland’ is verzekerd, zodat altijd zou zijn voldaan aan de voor de toepassing van de afdrachtvermindering zeevaart geldende voorwaarde dat de zeevarende aan loonbelasting is onderworpen of premieplichtig is voor de volksverzekeringen.

Op grond van artikel 13, tweede lid, onderdeel c, van de Verordening (EEG) nr. 1408/71 is immers op degene die zijn beroepsverkeersaandelen uitoefent aan boord van een zeeschip dat onder de vlag van een lidstaat vaart, de toepassing van die lidstaat van toepassing. Indien de inhoudingsplichtige een in de EU of de EER wonende zeevarende in dienst heeft die werkzaam is op een zeeschip dat in Nederland is geregistreerd en de Nederlandse vlag vaart (anders is de afdrachtvermindering zeevaart in het geheel niet van toepassing), betekent de genoemde regel dat deze zeevarende premieplichtig is voor de volksverzekeringen. Ongeacht of een belastingverdrag het nettoresultaat voor de loonbelasting aan Nederland toewijst, is dan het percentage van 40 voor de afdrachtvermindering zeevaart van toepassing.

De Europese Commissie heeft echter opgemerkt dat overeenkomstig de voornoemde Verordening een uitzondering op genoemd onderdeel naar gelaten, waaraan de zeevarende in zijn woonland is verzekerd. Indien een dergelijke uitzondering tot aanzien van de zeevarende van

toepassing is en het heffingsrecht voor de loonbelasting op grond van het toepasselijke belastingverdrag niet aan Nederland is toegevoegd, is de afdrachtvermindering zeevaart zelfs in het geheel niet op het loon van deze zeevarende van toepassing, hetgeen spanning met het gemeenschapsrecht kan opleveren.

Om deze spanning weg te nemen, wordt artikel 17, tweede lid, onderdeel a, WVA gewijzigd. Op grond hiervan kan de afdrachtvermindering zeevaart van 40% van het loon worden toegepast bij alle in de EU of EER wonende zeevaarders, mits uitbreidend aan de andere voorwaarden van de regeling wordt voldaan. In verband hiermee kan de tekst van artikel 17, tweede lid, onderdeel a, WVA worden vereenvoudigd. Er hoeft niet meer als voorwaarde te worden gesteld dat de zeevarende aan de loonbelasting is onderworpen of premieplichtig is voor de volksverzekeringen. Overigens zal praktisch altijd aan deze voorwaarde worden voldaan.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat in artikel 17, tweede lid, onderdeel b, WVA blijft bepaald dat voor de afdrachtvermindering zeevaart van 10% bij de niet in Nederland, de EU of de EER wonende zeevaarders is vereist dat de zeevarende ook de loonbelasting is onderworpen of premieplichtig is voor de volksverzekeringen. De afdrachtvermindering is niet van toepassing op het loon dat door de inhoudingsplichtige wordt betaald aan een buiten de EU of EER wonende zeevarende die niet aan de loonbelasting is onderworpen en die ook niet premieplichtig is voor de volksverzekeringen.

Artikel III, onderdeel C (artikel 122 Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

De wijziging in artikel 22, derde lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen creëert de mogelijkheid om bij ministerie regeling van de Minister van Economische Zaken in het algemeen of voor groepen van gevallen te bepalen dat de aanvraag voor een S&O-verklaring uitsluitend op elektronische wijze kan worden gedaan. De elektronische indiening van de aanvraag leidt tot een vereenvoudigde en snellere verwerking door Sentra Flow en van de benodigde gegevens.

Artikel III, onderdeel D (artikel 123 Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

In dit onderdeel wordt het gemiddelde uitloon voor het jaar 2008 bepaald. Hiertoe wordt het vierde lid gewijzigd.

Het gemiddelde uitloon in 2008 van de S&O-inhoudingsplichtigen die in 2005 spraken ontwikkelingswerk (S&O) hebben verricht en over een S&O-verklaring beschikken, wordt gebaseerd op het door hen in dat jaar voor spraken- en ontwikkelingswerk betaalde loon. Deze gegevens zijn de laatste gegevens die de Belastingdienst in het kader van de eindafrekening aangifte controleert. De verplichting tot de indiening van een dergelijke aangifte is voor de periode die aanvangt op 1 januari 2006 vervallen. Omdat de gegevens over het jaar 2005 de meest beschikbare gegevens zijn, moet ook

voor het jaar 2008 worden uitgegaan van de gegevens 2005. De S&O-inhoudingsplichtigen die deze gegevens al gebruikt hebben bij de aanvraag voor een S&O-verklaring voor 2007 zullen die gegevens doorgaans niet opnieuw hoeven aan te leveren, omdat ze bij Sinterklaas al bekend zijn. Voorgesteld wordt om het S&O-uurtloon 2005 te verhogen met de door het CBS gepubliceerde jaarmutatie voor 2008 in de CAO-lonen per uur inclusief bijzondere beloningen voor alle CAG-categorieën, en het uurtloon daardoor in de laatste naartoe te verhogen om een veelvoud van €5. De indexatie wordt toegepast omdat volgens de huidige en toekomstige systematiek wordt uitgegaan van het S&O-uurtloon van twee jaar terug (binnen van het tweede kalenderjaar voortvloeiende aan het kalenderjaar waarop de S&O-aftrekvermindering betrekking heeft). Omdat voor 2008 echter nog niet wordt uitgegaan van 2005 in plaats van 2006 en de lonen in 2006 met 2% zijn gestegen ten opzichte van 2005, wordt het loon voor 2005 verhoogd met 2%. De afbreiding naar boven van een veelvoud van €5 biedt vervolgens de gebruikelijke compensatie voor het feit dat wordt uitgegaan van de lonen van het tweede voortvloeiende kalenderjaar.

Voor S&O-inhoudingsplichtigen die in 2005 geen S&O hebben vermeldt waarvoor zij over een S&O-verklaring beschikken, wordt het forfaitaire gemiddelde uurtloon met ingang van 1 januari 2008 verhoogd van €28 naar €29.

Artikel III, onderdeel E (artikel 24 Wet vermindering aftrek loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

De wijziging in artikel 24, derde lid, van de Wet vermindering aftrek loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVVA), bepaalt dat de (correctie)mededeling uiterlijk drie kalendermaanden na het einde van het kalenderjaar waarop één of meer S&O-verklaringen betrekking hebben, dient te worden gedaan, of indien dat later is, binnen drie kalendermaanden na de afsluiting van de laatste S&O-verklaring die betrekking heeft op dat kalenderjaar. Aldus kan een S&O-inhoudingsplichtige, ook als hij over meerdere S&O-verklaringen beschikt die betrekking hebben op hetzelfde kalenderjaar, volstaan met één (correctie)mededeling per kalenderjaar bij overschrijding van de in artikel 24, tweede lid, onderdelen a en b, WVVA, bedoelde termijn. In de huidige situatie dient de mededeling te worden gedaan binnen drie kalendermaanden na afloop van elke periode waarop de S&O-verklaring betrekking heeft (of binnen drie maanden na afsluiting S&O-verklaring indien dat later is). Per kalenderjaar kunnen maximaal drie S&O-verklaringen worden afgegeven. Door deze wijziging wordt het maximale aantal (correctie)mededelingen van drie per kalenderjaar dus teruggebracht naar maximaal één.

De twee de volzin van het huidige derde lid, die bepaalt dat de S&O-inhoudingsplichtige bij de mededeling de in de periode waarop de S&O-verklaring betrekking heeft gerealiseerde aantal S&O-uren vermeldt, kan vervallen. Hiermee is geen inhoudelijk wijziging bedoeld. Een opgave van de gerealiseerde uren per periode waarop de S&O-verklaring, waarvan de mededeling moet worden gedaan, betrekking heeft, is nog steeds vereist. Dit vereiste is echter reeds opgenomen in de aanhef van het tweede lid.

Het nieuwe derde lid van artikel 24 WVA, bepaalt dat, in afdruking van het voorgestelde derde lid, de mededeling bedoeld in het tweede lid uiteindelijk moet worden gedaan één kalendermaand nadat de inhoudingsplicht is geëindigd. In dergelijke gevallen, waarbij valt te denken aan staking van de onderneming of faillissement, is het niet wenselijk de bedoelde mededeling uit te stellen tot drie maanden na afloop van het kalenderjaar. Zowel de voormalige S&O-inhoudingsplichtige als SenterNovem en de Belastingdienst zijn gebaat bij een enkele handeling van de met de S&O-afdrachtvermindering samenhangende verplichtingen.

De wijziging in het tot vijfde lid vernummerde vierde lid, houdt in dat bij ministeriële regeling van de Minister van Economische Zaken kan verder bepaald dat de indiening van de mededeling in het algemeen of voor groepen van gevallen uitsluitend op elektronische wijze kan worden gedaan. Dit leidt tot een vereenvoudigde en snellere gegevensovererving door SenterNovem.

Artikel III, onderdeel F (artikel 25) Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

De wijziging in artikel 25, eerste lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVVA), voert voort uit de bij artikel 24 WVA toegevoegde wijziging in frequentie van de mededelingplicht. Daardoor geeft SenterNovem in alle gevallen waarin mededeling wordt gedaan van een overschrijding van de marge van artikel 24, tweede lid, WVVA, nog maar maximaal één correctie-S&O-verklaring af na afloop van het kalenderjaar. Die correctie-S&O-verklaring niet dan op alle mododringen van hetzelfde kalenderjaar gezamenlijk en dient daarom te worden gespecificeerd per periode waarvoor een S&O-verklaring voor het desbetreffende kalenderjaar is afgegeven (dus per S&O-verklaring). Aldus blijft de systematiek van mededeling en correctie-S&O-verklaring, behalve de frequentie van indiening respectievelijk af te dienen, hetzelfde.

De wijzigingen van artikel 25, vierde lid, WVVA, betreffen een verruiming van de termijn waarin een correctie-S&O-verklaring in de aangifte voor de loonheffingen moet worden verwerkt. In beginsel dient de correctie te worden verrekend met de S&O-afdrachtvermindering waarop de S&O-verklaring betrekking heeft. Indien die afdrachtvermindering echter reeds in de aangifte voor de loonheffingen is verwerkt, dient de correctie als negatieve afdrachtvermindering in het aangiftelid van de aangifte van de correctie-S&O-verklaring in de aangifte te worden verwerkt. Met de voorgestelde wijziging kan deze verrekening ook plaatsvinden in het daaropvolgende aangiftelid. De termijn wordt dus verlengd met één aangiftelid. Dit voorkomt problemen als de S&O-inhoudingsplichtige de correctie-S&O-verklaring pas aan het einde van het aangiftelid ontvangt. Aangezien in een aantal gevallen ondernemers talvervege een kalendermaand de financiële gegevens die noodzakelijk zijn voor het doen van aangifte voor de loonheffingen ophalen bij hun boekhouders/salarisadministrateur, of anderszins vóór ontvangst van de correctie-S&O-verklaring de aangifte voor de loonheffingen hebben ingediend, kan een na dit moment ontvangen correctie-S&O-verklaring niet altijd meer worden meegenomen en verrekend in de desbetreffende aangifte voor de loonheffingen.

Artikel III, onderdeel G (artikel 27 Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

De wijziging in artikel 27 van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVA) behelst een verlenging van de termijn voor het doen van de mededeling dat minder dan 500 uren aan spoor- en ontwikkelingswerk is besteed voor de S&O-attek in de inkomensbelasting (a liket 3.77 van de Wet inkomensbelasting 2001). Deze termijn wordt met één kalenderjaar verlengd van twee naar drie kalender maanden na afloop van het kalenderjaar. Hiermee wordt aangesloten bij de mededelingstermijn zoals die geldt voor de S&O-attractiveminderings in geval van marginoverheffing (artikel 24, derde lid, WVA).

ANNEKELIV

Artikel IV, onderdeel A (artikel 1 Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

Uit onderdeel treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Het nieuwe artikel 1, eerste lid, onderdeel p, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVA) geeft een definitie van "S&O-referentiejaar". Dit is het tweede kalenderjaar voortvloeiende aan het kalenderjaar waarop de S&O-attractiveminderings betrekking heeft. Het gemiddelde uurloon (S&O-uurloon) wordt berekend op basis van de gegevens (lonen en verloonde uren) zoals deze met betrekking tot het S&O-referentiejaar in de polisadministratie van het UWV staan.

De gegevens zoals die met betrekking tot het S&O-referentiejaar in de polisadministratie staan, zijn de meest recente jaargegevens waarvan gebruik kan worden gemaakt voor de vaststelling van het S&O-uurloon. Bijvoorbeeld, de eerste aanvragen voor 2010 werden aan het eind van 2009 ingediend. Op dat moment zijn de laatste aanvragen voor de loonheffingen over 2009 nog niet gedaan, zodat de desbetreffende gegevens ook nog niet in de polisadministratie staan. Daarom wordt in de voorgestelde berekeningssystematiek voor het S&O-uurloon van 2010 uitgegaan van de lonen en verloonde uren over 2008 (S&O-referentiejaar).

Artikel IV, onderdeel B (artikel 22 Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

Dit onderdeel treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Het nieuwe artikel 22, vijfde lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVA) bepaalt dat de S&O-inhoudingsplichtige die een S&O-verclering voor een bepaald kalenderjaar wil aanvragen, op gave van de burgerservicenummers (BSN's) moet doen van zijn werknemers die spoor- en ontwikkelingswerk hebben verricht in het S&O-referentiejaar (het tweede kalenderjaar voortvloeiende aan het kalenderjaar waarop de S&O-attractiveminderings

betrekking heeft). De verplichting geldt uitsluitend voor de S&O-inhoudingsplichtige aan wie voor het desbetreffende S&O-referentiejaar een S&O-verklaring is afgegeven. Dus wanneer een S&O-inhoudingsplichtige bijvoorbeeld een S&O-verklaring wil aanvragen voor het jaar 2010 en hij beschikt over een S&O-verklaring voor in 2008 verricht spoor- en ontwikkelingswerk, dan moet hij opgave doen van de BSN's van zijn werknemers die in 2008 dat spoor- en ontwikkelingswerk hebben verricht. Met behulp van deze BSN's kan het UWV de juiste gegevens uit de polisaanmelding halen ten behoeve van de berekening van het gemiddelde uurloon (in het voorbeeld het gemiddelde uurloon van 2008 dat relevant is voor 2010).

De hiervoor bedoelde opgave van BSN's moet uiterlijk worden gedaan op het moment waarop de aanvraag moet worden ingediend (dat is, op grond van artikel 22, derde lid, WVA ten minste een kalendermaand vóórgaande aan de periode waarop de aanvraag betrekking heeft). Dit kan dus ook al eerder. Stel dat een S&O-inhoudingsplichtige voor de periode van 1 januari tot en met 30 juni 2010 een S&O-verklaring wil aanvragen, dan moet hij uiterlijk 30 november 2009 opgave doen van de BSN's van de werknemers die in 2008 spoor- en ontwikkelingswerk hebben verricht; waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt. Hij kan de opgave van de BSN's bijvoorbeeld ook al in april 2009 doen en de aanvraag (met het verwachte aantal S&O-uren) positiëren in november van dat jaar.

Het is niet nodig om bij meerdere aanvragen die betrekking hebben op eenzelfde kalenderjaar steeds opnieuw de BSN's op te geven. De eenmalige opgave dient uiterlijk bij de eerste aanvraag te worden gedaan. Het doen van deze opgave van BSN's is een voorwaarde voor het in behandeling nemen van de aanvraag.

Artikel 22, vijfde lid, WVA, is – zoals uit het voorgaande volgt – niet van toepassing op de S&O-inhoudingsplichtige die in het S&O-referentiejaar geen spoor- en ontwikkelingswerk heeft verricht waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt. Voor de ze S&O-inhoudingsplichtige wordt het S&O-uurloon vastgesteld op een forfaitair bedrag van €29.

Bij ministeriële regeling van de minister van Economische Zaken zullen nadere regels worden gesteld omtrent de wijze waarop de opgave van de BSN's moet worden gedaan. Daarbij kan worden bepaald dat de opgave van BSN's uitsluitend langs elektronische weg kan worden gedaan. Elektronische opgave vereenvoudigt en versnelt de verdere verwerking van de BSN's door SenteNovem.

Artikel IV, onderdeel C (artikel 23 Wet vermindering aftocht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

Dit onderdeel treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Het gewijzigde artikel 23, vierde lid, van de Wet vermindering aftocht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVA) geeft de nieuwe berekeningswijze van het S&O-uurloon. In de voorgestelde systematiek gaat SenteNovem het gemiddelde uurloon berekenen aan de hand van gegevens uit de polisaanmelding zoals die gegevens zijn verstrekt door het UWV. Zoals toegevoegd in het algemeen deel van deze memorie, zal deze systematiek in werking treden op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

De S&O-inhoudingsplichtige hoeft alleen nog opgave te doen aan Senterflovem van de BSN's van de werknemers die in het S&O-referentiejaar speur- en ontwikkelingswerk hebben verricht waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt. Senterflovem stuurt de door de S&O-inhoudingsplichtige aangeleverde BSN's door naar het UWV. Het UWV haalt per BSN het loon en de verloofde uren van die werknemer zoals genoten bij de desbetreffende S&O-inhoudingsplichtige uit de polisadministratie, waarna Senterflovem aan de hand van deze door het UWV verstrekte gegevens een (ingevog) gemiddeld uurloon berekent van alle S&O-werknemers.

Nadat Senterflovem het gemiddelde uurloon heeft berekend, bepaalt zij op basis van het door de S&O-inhoudingsplichtige in de aanvrage opgegeven aantal te grote S&O-uren de hoogte van de S&O-attenuatievermindering. Vervolgens geeft Senterflovem een S&O-verklaring af aan de S&O-inhoudingsplichtige.

Het gemiddelde S&O-uurloon wordt gesteld op het uurloon dat de S&O-inhoudingsplichtige in het S&O-referentiejaar gemiddeld heeft betaald aan zijn werknemers die in dat kalenderjaar speur- en ontwikkelingswerk hebben verricht waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt. Dit gemiddelde uurloon bedraagt de som van de lonen van die werknemers genoten bij die S&O-inhoudingsplichtige over het desbetreffende referentiejaar gedeeld door de som van de in dat jaar aan deze werknemers verleende uren, nadat de verloofde uren zijn vermengd met de factor 0,85 als forfaitaire correctie voor (betaalde) verlofuren. Door de correctie toe te passen kan, even uitgaande dat het daadwerkelijke aantal verlofuren overeenkomt met de forfaitaire correctie, het volledige loon van een werknemer die fulltime speur- en ontwikkelingswerk verricht in aanmerking komen voor S&O-attenuatievermindering. In de oude systematie werd voor de berekening van het S&O-uurloon vaak uitgegaan van het werkelijke aantal verlofuren of een laag vastgesteld standaard aantal verlofuren. Met de voorgestelde standaard eliminatiefactor van 15% wordt een vereenvoudiging bereikt en wordt (gemiddeld genomen) tevens een verzuimrisico aangebracht, nu gemiddeld slechts 10 tot 12% van de verloofde uren betaalde verlofuren zijn.

Voorts is ten behoeve van de begeerde eenvoud en vermindering van administratieve lasten gekozen voor het hanteren van een ongewogen gemiddelde. Dit voorkomt dat per werknemer die speur- en ontwikkelingswerk verricht een berekening zou moeten worden gemaakt. Het berekende gemiddelde uurloon zal – net als nu het geval is – naar boven worden afgerond op een veelvoud van €5. Met deze afronding wordt tevens een aanzienlijke besparing bereikt dat uitgegaan wordt van de lonen uit het S&O-referentiejaar.

De voor de berekening van het gemiddelde S&O-uurloon benodigde lonen van de S&O-werknemers zijn de lonen in de zin van de Wet op de loonbelasting 1964 (Wet LB 1964). Daarmee is in een nieuw artikel 1d een correctie aangebracht op het loontegrip zoals opgenomen in artikel 1, onderdeel c, WVA. De daarin genoemde uitzondering op het loon in de zin van de Wet LB 1964 zijn voor de S&O-attenuatievermindering niet van toepassing. Alleen kunnen de desbetreffende lonen uit de polisadministratie worden gehaald zonder dat daarop vervolgens nog correcties moeten worden toegepast.

Zhals aangegeven, wordt het gemiddelde S&O-uurloon berekend en vastgesteld door Senterflovem aan de hand van de lonen en het aantal verloofde uren zoals opgenomen in de

polisadministratie van het UWV. Hierbij wordt een bij ministeriële regeling van de minister van Economische Zaken vast te stellen peildatum (hierna: de peildatum) gehanteerd, die is gelegen in het kalenderjaar volgend op het S&O-referentiejaar. Eventuele wijzigingen in deze gegevens na de peildatum hebben, behoudens de hierna toegelichte situatie waarin polis geen bruikbare gegevens bevat, geen invloed op het gemiddelde uurloon. Daarmee wordt de rechtszekerheid van de S&O-inhoudingsplichtige gewaarborgd, omdat eventuele correcties aangebracht na de peildatum in principe niet kunnen leiden tot het wijzigen van reeds afgegeven S&O-verklaringen. Gekeken is vooral naar voor een ministeriële regeling vast te stellen peildatum omdat op die manier met name voor de eerste jaren van inwerkingsstadij kan worden ingespeeld op de staat van zaken met betrekking tot de vulling van polis. Zo zijn bijvoorbeeld bepalingen van de S&O-afschaffingsvermindering 2011 de lonen en verlonde uren over 2009 (S&O-referentiejaar) zoals deze op de in 2010 liggende peildatum in de polisadministratie staan. Hoe eerder de peildatum ligt, hoe eerder Senteriovem voor het opvolgende kalenderjaar al inzicht kan geven in het uurloon.

Voorbeeld

Een S&O-inhoudingsplichtige vraagt in 2010 een S&O-verklaring aan voor 2011. Hij had in 2009 drie werknemers in dienst die speur- en ontwikkelingswerk verrichten waarvoor S&O-verklaringen zijn verstrekt. De inhoudingsplichtige doet ten behoeve van de aanvraag voor 2011 opgave van de BSN's van deze werknemers aan Senteriovem. Vervolgens bekendt Senteriovem het ingevonden gemiddelde uurloon aan de hand van de lonen en verlonde uren over 2009 van de drie werknemers zoals deze op de peildatum in 2010 in de polisadministratie staan.

Stel de relevante jaarlönen bedragen respectievelijk €27.000, €32.000 en €45.000 en het aantal verlonde uren bedraagt respectievelijk 1.000, 1.200 en 1.500. Het gemiddelde S&O-uurloon voor 2011 wordt dan als volgt berekend:

$$(27.000 + 32.000 + 45.000) / ((1.000 + 1.200 + 1.500) * 0,85) = 104.000 / 3.145 = €33,07$$
 Ter bepaling van de S&O-afschaffingsvermindering 2011 wordt dan, in verband met de afslond naar boven op een veelvoud van €5, een gemiddeld S&O-uurloon van €35 gehanteerd (dit ongeacht hoeveel en welke werknemers in 2011 speur- en ontwikkelingswerk zullen verrichten). In de S&O-verklaring zullen naast vermelding van het bedrag van €35, ter informatie van de S&O-inhoudingsplichtige de gegevens 104.000 en 3.700 worden opgenomen alsmede de vermenigvuldigingsfactor 0,85 voor de verlonde uren (dijwaalbeeld in de vorm van de breuk $104.000 / (3.700 * 0,85)$).

Uit het voorbeeld volgt dat de berekening van het gemiddelde uurloon plaatsvindt aan de hand van alle verlonde uren van de S&O-werknemers, ongeacht hoeveel S&O-uren zij elk hebben verricht. Daarmee wordt een substantiële vereenvoudiging bereikt ten opzichte van de berekeningswijze zoals die voormalig gold.

In geval de S&O-inhoudingsplichtige in het S&O-referentiejaar geen speur- en ontwikkelingswerk heeft verricht waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt, geldt een gemiddeld uurloon van €25.

Het kan zich voordoen dat door een onvoorziene situatie op de peildatum geen bruikbare gegevens voor de berekening van het gemiddelde uurloon aanwezig zijn. Hoewel een dergelijke situatie zich in principe niet meer zou kunnen voordoen bij een optimale werking van de polsaanminstratie, lijkt het vooral nog wenselijk om daarvoor toch een voorziening te treffen. Gedacht kan bijvoorbeeld worden aan de situatie dat een S&O-inhoudingsplichtige geen verloonde uren heeft opgegeven in zijn aangifte bijdragen over het referentiejaar en deze omstandigheid per abuis niet is opgemerkt door de reguliere controlesystemen. In dergelijke gevallen zal geen berekening van het gemiddelde uurloon kunnen worden gemaakt.

Doormaakt kan worden gedacht aan situaties waarin SenterNovem vermoedt dat de berekening aan de hand van de gegevens op de peildatum leidt tot een eventueel niet juist gemiddeld uurloon, bijvoorbeeld als de berekening met behulp van gegevens uit de polis leidt tot een sterk afwijkend gemiddeld uurloon ten opzichte van het gemiddeld uurloon van de desbetreffende S&O-inhoudingsplichtige over voorgaande jaren (bijvoorbeeld €4 ten opzichte van €25). In dergelijke gevallen zal SenterNovem de juiste gegevens ten behoeve van de berekening van het gemiddelde uurloon alsnog uitvragen bij de S&O-inhoudingsplichtige. Mocht het vermoeden na gegevensuitvraag bij de S&O-inhoudingsplichtige ongegrond blijken te zijn gebleven, dan gelden de gegevens uit de polsaanminstratie en niet de uitgevraagde gegevens.

Overigens geldt ook in de situatie dat het gemiddelde uurloon wordt vastgesteld aan de hand van door SenterNovem uitgevraagde gegevens, dat eventuele wijzigingen nadat het uurloon op deze wijze is vastgesteld, geen invloed hebben op het gemiddelde uurloon.

ARTIKEL V

Artikel V (artikel 59 van de Wet financiering sociale verzekeringen)

Artikel 59, eerste lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen houdt in dat de premies voor de werknemersverzekeringen worden geheven met overeenkomstige toepassing van de voor de heffing van de loonbelasting geldende regels. In aanvulling hierop wordt met betrekking tot de doorbetaaldloonregeling bepaald dat deze slechts van overeenkomstige toepassing is indien de degene aan het loon wordt afgeleverd werkgever van de werknemer is. Het gaat hierbij om het begrip werkgever in de zin van de Wvfa. Een dergelijke regeling is thans opgenomen in artikel 67, eerste lid, onderdeel c, en tweede lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001.

De doorbetaaldloonregeling kan dus ook voor de premies werknemersverzekeringen worden toegepast als het loon van de werknemer wordt doorbetaald aan de degene die ten opzichte van de werknemer werkgever is in de zin van de Wvfa. Dan ontmoet het geen bezwaar dat bij de "levenverzekering" geen premies werknemersverzekering zijn verschuldigd en ook geen recht op een uitkering krachtens een verplichte werknemersverzekering ontstaat. Daar staat immers tegenover dat als gevolg van dit artikel bij de "loontbetrekking" in beginsel hogere premies voor de werknemersverzekeringen zijn verschuldigd na sprake is van een hoger uitkeringsschuld.

Is degene aan wie het loon wordt afgestaan echter geen werkgever in de zin van de Wvfa, dan kan de doorbetalingsregeling voor de premies werknemersverzekering geen toepassing vinden. Anders zouden premies die vanwege de verzekerde arbeidsrelatie zijn verschuldigd niet worden betaald. Omdat de doorbetalingsregeling dan voor de premies werknemersverzekeringen niet van toepassing is, moeten deze premies worden betaald door de werkgever die het loon doorbetaalt. Hierdoor ontstaat wel een verschil tussen het fiscale loon en het loon voor de inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet enerzijds en het loon voor de premies werknemersverzekeringen anderzijds (de werkgever aan wie het loon wordt doorbetaald, verantwoordt het loon van de werknemer voor de barbelasting/premie volksverzekeringen en de inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet; de andere werkgever verantwoordt het loon voor de premies werknemersverzekeringen (waarbij de hoogte van de premies afhankelijk is van de onderverdeling en dergelijke), maar dit is voor de praktijk minder bezwaarlijk dan het om die reden in het geheel niet van toepassing zijn van de doorbetalingsregeling).

De overeenkomstige toepassing van de doorbetalingsregeling voor de werknemersverzekeringen is niet afhankelijk van een zittende informatie aan de inspecteur. Er wordt vanuit gegaan dat degene die het loon doorbetaalt voldoende informatie heeft om te bevestigen of het loon wordt doorbetaald aan een werkgever in de zin van de Wvfa van de werknemer. In geval van twijfel kan de inspecteur hierover een standpunt worden gevraagd.

De werking van de regeling bij de premies werknemersverzekeringen kan als volgt worden samengevat:

- de hoofdbetrekking en de nevenbetrekking kwalificeren beide voor de werknemersverzekeringen; de doorbetalingsregeling is van toepassing, zodat de werkgever alleen van de hoofdwerkgever (premie)loon geniet;
- de hoofdbetrekking en de nevenbetrekking kwalificeren beide niet voor de werknemersverzekeringen; de doorbetalingsregeling is van toepassing, zodat de werkgever alleen van de hoofdwerkgever loon geniet (er is geen premieloon voor de werknemersverzekeringen);
- de hoofdbetrekking kwalificeert voor de werknemersverzekeringen en de nevenbetrekking doet dat niet; de doorbetalingsregeling is van toepassing, zodat de werknemer alleen van de hoofdwerkgever (premie)loon geniet;
- de hoofdbetrekking kwalificeert niet voor de werknemersverzekeringen en de nevenbetrekking doet dat wel; de doorbetalingsregeling is alleen van toepassing voor de loonbelasting/premie volksverzekeringen en de inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet, zodat de werknemer in zoverre alleen van de hoofdwerkgever loon geniet; de doorbetalingsregeling is niet van toepassing voor de premies werknemersverzekeringen, zodat de werknemer bij de nevenbetrekking premieloon geniet.

ANBIJLAGE

Artikel VI, onderdeel 4 (artikel 22 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

De eerste schijf in de vennootschapsbelasting wordt verlengd met €10.000 naar €25.000. De tweede schijf wordt verlengd met €90.000 naar €100.000. Daarnaast wordt het tarief van de tweede schijf verlaagd met 0,5-punt naar 23%. Voor een toelichting op dit voorstel wordt verwezen naar het algemene deel van deze memorie.

Artikel VI, onderdeel B (artikel 25 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

De wijziging van artikel 25, eerste lid, houdt verband met de introductie van een afschermingsinvering dividendbelasting voor beleggingsinstellingen (artikel 11a van de Wet op de dividendbelasting 1965). Naar het kan worden bevestigd, zullen de gehele dividendbelasting niet meer vervallen met de verschuldigde voorafschotbelasting.

Artikel VI, onderdeel C (artikel 26 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

De wijziging van artikel 26, eerste lid, onderdeel b, houdt verband met de introductie van een afschermingsinvering dividendbelasting voor beleggingsinstellingen (artikel 11a van de Wet op de dividendbelasting 1965). De regering inzake legitieme bronbelastingen kan daarmee komen te vervallen.

ARTIKEL VII

Artikel VII, onderdeel A (artikel 4c van de Wet op de dividendbelasting 1965)

Deze wijziging is in het algemeen deel te cellicht en betreft de verspreiding van aandelen.

Artikel VII, onderdeel B (artikel 10 van de Wet op de dividendbelasting 1965)

De wijziging van artikel 10, tweede lid, houdt verband met de introductie van een afschermingsinvering dividendbelasting voor beleggingsinstellingen in artikel 11a van de Wet op de dividendbelasting 1965.

Artikel VII, onderdeel C (artikel 11 van de Wet op de dividendbelasting 1965)

Deze wijziging houdt verband met het vervallen van artikel 11, tweede lid.

Artikel VII, onderdeel D (artikel 11a van de Wet op de dividendbelasting 1965)

Een beleggingsinstelling moet haar voorafschotbelasting betalen (hij heeft de uitkering, rente en huur) binnen acht maanden na afloop van het boekjaar als dividend uitkeren aan haar

aandeelhouders. Op die dividenduitkering wordt door de beleggingsinstelling dividendbelasting ingehouden en afgedragen. De in artikel 11a voorgedelde attractiveminderings houdt in dat de beleggingsinstelling op de af te dragen dividendbelasting een vermindering kan toepassen ter grootte van de dividend- en bronheffing die ten laste van haar is ingehouden. Met betrekking tot de vermindering als gevolg van ingehouden buitenlandse bronheffing geldt als voorwaarde dat die bronheffing op de inhoudingsplichtige moet drukken. Daarmee wordt bereikt dat slechts de bronheffing na toepassing van het recht op vermindering uitsluitend op grond van de Belastingregeling voor het Koninkrijk overeen Nederland gesloten verdrag ter vermindering van dubbele belasting, voor vermindering in aanmerking komt. De vermindering van de af te dragen dividendbelasting heeft geen gevolgen voor het bedrag dat bij de aandeelhouders als verheffing wordt heeshouwen. Als verheffing geldt het bedrag van de ingehouden Nederlandse dividendbelasting, dus zonder aftrek van de attractiveminderings.

In verband met de introductie van de attractiveminderings komen de terugaaftegeling van dividendbelasting (artikel 10, tweede lid) en de regeling inzake tegemoetkoming voor buitenlandse bronheffingen (art. 23, eerste lid, onderdeel b, van de Wet Vpb 1969 en art. 6 van het Besluit Beleggingsinstellingen) te vervallen. Voorts hebben beleggingsinstellingen voortaan geen recht meer op verrekening van dividendbelasting met de vennootschapsbelasting (artikel 2b, eerste lid, Wet Vpb 1969).

Voorbeeld

Op 15 juni 2000 wordt door een fiscale beleggingsinstelling aan haar uitdistributionsplichting voldaan door €200.000 dividend uit te keren aan haar aandeelhouders. Tot dat tijdstip is een bedrag van €7.000 aan dividendbelasting en €5.000 aan buitenlandse bronbelasting ingehouden op door de beleggingsinstelling ontvangen dividenden en interest.

Uitkering

Uitgekeerd dividend	€200.000
Af: in te houden dividendbelasting (15%)	€ 45.000 (te verrekenen bij aandeelhouders)
Netto uit te keren aan aandeelhouders	€155.000

Ingehouden dividendbelasting

€ 45.000

Af: attractiveminderings

- dividendbelasting

€7.000

- buitenlandse bronbelasting

€5.000

€ 57.000

Af te dragen dividendbelasting

€ 35.000

Er bestaat geen recht op attractiveminderings voor dividend- en bronbelasting, indien de fiscale beleggingsinstelling niet als uitsluitend gerechtigde wordt beschouwd van de daarmee verband houdende opbrengsten.

Een bedrag ten omvang van de afdrachtvermindering behoort tot de voor udeling beschikbare winst van de beleggingsinstelling. In dat kader wordt opgemerkt dat teruggaven van dividendbelasting (artikel 10, tweede lid, Wet Ubb 1985) en teruggaven inzake tegemoetkoming voor buitenlandse bronheffingen (art. 23, eerste lid, onderdeel b, van de Wet Vpb 1969 en art. 6 van het Besluit Beloggingsinstellingen) onder de huidige regeling ook tot de voor udeling beschikbare winst worden gerekend.

Vennootschappen die als beleggingsinstelling worden aangemerkt, kunnen onder voorwaarde een fiscale eenheid voor de vennootschapsbelasting vormen (artikel 15, eerste lid, van de Wet Vpb 1969). In dat geval wordt de vennootschapsbelasting geheven alsof er één belastingplichtige is. Dat heeft onder andere tot gevolg dat de moedermaatschappij voor alle vennootschappen van de fiscale eenheid aan de udelingsverplichting moet voldoen en daarvoor dividendbelasting moet inhouden en afdragen. Het voorgestelde derde lid bevestigd daarom dat de dividend- en bronbelasting die ten laste van een geveegde dochtermaatschappij is ingehouden, bij de moedermaatschappij als vermindering in aanmerking wordt genomen.

Op grond van het voorgestelde derde lid, tweede volzin, kan de dividend- en bronbelasting die ten laste van een geveegde dochtermaatschappij vóór het veegingsdijstip is ingehouden en vóór dat tijdstip nog niet bij de dechler in aanmerking is genomen voor een vermindering op de voet van artikel 11a, bij de moedermaatschappij als afdrachtvermindering in aanmerking kan worden genomen.

ARTIKEL VIII

Artikel VII (artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van de Wet op de kansspelbelasting)

In artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van de Wet op de kansspelbelasting zijn criteria opgenomen op grond waarvan bepaalde prijzen niet als kansspel worden beschouwd. De eerste wijziging van deze bepaling is dat de zinsrede "voor de deelneming" is geschrapt. Daarmee wordt buiten kijf gesteld dat het om de aard van de gevraagde prestaties gaat, en niet om die van de deelnemers. Hiermee wordt zeker gesteld dat ook prijzen met een brede groep van (potentiële) deelnemers voor de vrijstelling in aanmerking kunnen komen. De inspektor toetst het wetenschappelijke of kunstzinnige karakter van de prestatie marginaal, bijvoorbeeld aan de hand van het reglement van de prijsvraag of aan de samenstelling van de jury. De wetenschappelijke of kunstzinnige prestaties kunnen een algemeen belang maar ook een specifiek of commercieel belang dienen.

In de tweede plaats is een nieuwe uitzonderingscategorie toegevoegd. Deze houdt in dat de inzendingen die voor een prijs in aanmerking komen het algemeen maatschappelijk belang moeten dienen. Prestaties die een specifiek of commercieel belang dienen, kunnen maar hun aarde niet het algemene maatschappelijk belang dienen. Het gaat erom dat de inzending die voor de prijs in aanmerking komt aan de voorwaarde (dienstaanselid aan het algemeen maatschappelijk belang) voldoet. Of de prijsvraag op zichzelf beschouwd een algemeen maatschappelijk belang kan dienen, is niet van belang voor het antwoord op de vraag of de vrijstelling toepassing vindt.

ARINELIX

Artikel IX, onderdeel A (artikel 4 van de Wet op belastingen van rechtsverkeer)

De geconsolideerde constructies maken gebruik van het gegeven dat voor het bepalen van het al dan niet voldaan aan de aanmerkelijkbelangen- en de consolidatie-eis geen onderscheid wordt gemaakt tussen aandelen met verschillende rechten (soort aandelen). Bij dergelijke constructies wordt met het oog op de verkoop van de aandelen in het OZL het aandelenkapitaal hiervan vergroefd met soort aandelen.

Het aandelenkapitaal wordt tevens gegeven dat de onroerende goederen aandelen, die het daadwerkelijke belang in de vennootschap (lees: onroerende zaken) vertegenwoordigen, na de aandelenemissie minder dan een derde van het totale geplaatste aandelenkapitaal uitmaken. De resterende twee derde van de aandelen zijn vervolgens aandelen van het soort dat niet of nauwelijks recht geeft op of zeggenschap heeft over de onroerende zaken van de vennootschap en veelal slechts recht geeft op een vaste vergoeding voor het ter beschikking gestelde kapitaal. Vervolgens wordt het pakket aandelen verkocht dat het daadwerkelijke belang in de vennootschap vertegenwoordigt. Aangezien niet wordt voldaan aan de aanmerkelijkbelangen- en geen overdrachtsbelasting verschuldigd, terwijl de koper wel het volledige belang in de vennootschap krijgt.

Voorbeeld 1

Een OZL heeft een totaal geplaatst aandelenkapitaal van €18.000 gewone aandelen (16 stuks van €1.000 nominaal), bezit een onroerende zaak van €1.000.000 en is verder volledig met vreemd vermogen gefinancierd. Bij een verkrijging van de 10 gewone aandelen wordt voldaan aan de aanmerkelijkbelangen- en is overdrachtsbelasting verschuldigd over de waarde van de onroerende zaak. Om de heffing van overdrachtsbelasting te ontlopen wordt vooraf aan de verkrijging van de aandelen het aandelenkapitaal omgevoerd tot 2 verschillende soorten aandelen: De 10 gewone aandelen, die de volledige zeggenschap hebben en recht geven op de volledige waardeontwikkeling van de onroerende zaak, worden omgevoerd tot aandelen type A. Vervolgens worden aandelen van het type B (54 stuks van €1.000 nominaal) uitgegeven die slechts recht geven op 5% vergoeding over het ter beschikking gestelde kapitaal. De aandelen van het type B kunnen economisch worden gelijkgesteld met een geldlening. Als nu de aandelen van het type A worden verkregen, wordt niet langer voldaan aan de aanmerkelijkbelangen- en zou geen overdrachtsbelasting verschuldigd zijn ondanks dat de volledige zeggenschap over en waardeontwikkeling van de onroerende zaak wordt verkregen.

Het voorgaande kan eveneens toepassing vinden om de consolidatie-eis en in het verleden daarvan de bezits-eis te frustreren. Bij een pakket van minder dan een derde van de aandelen worden de aandelen in het dochter-OZL immers niet geconsolideerd, maar wordt de waarde van de deelneming alleen meegeteld voor de waarde van de aandelen in het economische verkeer. Indien een dergelijke dochter-OZL met vreemd vermogen is gefinancierd, zijn de aandelen maar een fractionele waarde van de onderliggende onroerende zaken. Hierdoor wordt de deelneming voor slechts een

fractie van de daadwerkelijke waarde meegesteld voor de bezitters van de moeder vennootschap. Gevolg is dat de moeder vennootschap niet kwalificeert als OZL, waardoor de verkrijging van de aandelen in de moeder vennootschap zonder heffing van overdrachtsbelasting kan plaatsvinden. Uit is ten onrechte aangenomen wel meer dan een derde deel van het daadwerkelijke belang in de onroerende zaken van de dochter vennootschap wordt verkregen.

Voorbeeld II

De uitgangssituatie is hetzelfde als in voorbeeld I met dien verstande dat de aandelen in het OZL (dochter) volledig worden gehouden door een andere vennootschap (moeder). De moeder vennootschap heeft naast de deelneming in het OZL slechts inzagelaten belang van 1/1000. Doordat de moeder vennootschap 100% van de aandelen in het OZL heeft, wordt voldaan aan de consolidatie- en bezitsaans. De moeder vennootschap kwalificeert hierdoor als OZL. Een verkrijging van een derde gedeelte van de aandelen in de moeder vennootschap heeft heffing van overdrachtsbelasting tot gevolg. Vervolgens wordt op gelijke wijze als in voorbeeld I het aandelenkapitaal van het dochter-OZL omgevoerd tot soort aandelen A en B. De soort aandelen B, die economisch vergelijkbaar zijn met een lening, worden aan derden uitgegeven. Zolang een dergelijke verkrijging uit minder dan een derde van het geplaatste aandelenkapitaal bestaat, is deze onbelast. Het pekket aandelen van het type A, dat de volledige zeggenschap heeft en recht geeft op de waardeontwikkeling van de onroerende zaak, blijft in handen van de moeder vennootschap. Aangezien de moeder vennootschap minder dan een derde van het geplaatste aandelenkapitaal heeft (1/1000 aandelen A = 25%), vindt er geen consolidatie plaats. De moeder vennootschap kwalificeert hierdoor niet langer als OZL, zodat de aandelen na de referentieperiode van 1 jaar zonder heffing kunnen worden verkregen.

De wijziging van artikel 4, derde en vierde lid, WBR strekt ertoe voor de bepaling van het aanmerkelijkbelang en de beoordeling of er geconsolideerd moet worden voortaan aan te sluiten bij het daadwerkelijke belang dat men heeft in de vennootschap. Welk aandeel men heeft in het geplaatste aandelenkapitaal is hierbij niet langer doorslaggevend. Uiteraard kan wanneer alle aandelen over dezelfde rechten en plichten hebben wel aansluiting worden gezocht bij het geplaatste aandelenkapitaal, om dat dit dan het getuige belang vertegenwoordigt. Beide wijzigingen moeten te voorkomen dat overdrachtsbelasting kan worden ontlopen door eenzijdig de met soort aandelen op te zetten. In artikel 4, vijfde lid, WBR is een aantal veranderingen voor de toepassing van de aanmerkelijkbelang- en consolidatie-eisen opgenomen. Deze zijn aan het nieuwe begrip 'belang' aangepast. De wijziging van artikel 4, vijfde lid, onderdeel c, WBR gaat echter verder dan louter een aanpassing aan het begrip 'belang' en is gelijk aan de wijziging zoals opgenomen in het wetsvoorstel 'Invoeringswet titel 7.13 Burgerlijk wetboek'. Deze wijziging strekt ertoe de redactie van deze bepaling beter leesbaar te maken en geeft uitvoering aan de toezegging in de antwoorden op de Kamervragen die gesteld zijn door Dezentje Hamming en Van Eegenacht inzake de overdrachtsbelasting naar aanleiding van het proefschrift van de heer Y.E. Gassler (Kamerstukken II 2005/06, Aankomst, nr. 2456). Het betreft de toezegging die inhoudelijke dubbelbelasting wegens

¹¹ Kamerstukken II 2005/2007, 31 055, nr. 2.

samenloop van een middelijk belang van een verboden natuurlijk persoon of een verboden lichaam via de verkrijger te repareren.

Na inwerkingtreding van dit wetsvoorstel werken de eerder gegeven voorbeelden als volgt uit. In beide voorbeelden vertegenwoordigen de aandelen van het type A het volledige belang in het OZL. De aandelen van het type B kunnen economisch gelijk worden gesteld met een geldlening. Door de verkrijging is een verkrijging van een derde gedeelte van de aandelen type A belast. Aangezien de aandelen van het type B geen materieel belang hebben in de onderende zaken van het OZL is een verkrijging daarvan niet belast, ongeacht hoeveel van deze aandelen wordt verkregen. Voor de maatstaf van heffing heeft dit tot gevolg dat bij een verkrijging van een derde gedeelte van het type A-aandeel A evenredig belasting verschuldigd is ten bedrage van €20.000 ($6\% \times 1/3 \times \text{€} 100.000$). In voorkomende II heeft de moedervennootschap middelen die conditor A meer dan een derde gedeelte belang in het dochter-OZL, zodat voldaan wordt aan de consolidatie- en bezitsels. Een verkrijging van een derde belang in de moedervennootschap is eveneens belast met €20.000 overdrachtsbelasting.

Artikel IX, onderdeel B (artikel 15 van de Wet op de belastingen van rechtsverkeer)

Het nieuwe artikel 15, eerste lid, onderdeel a, strekt ertoe de verkrijging van natuurgrond vrij te stellen van overdrachtsbelasting. Voor de invulling van wat verstaan wordt onder natuurgrond zal in het Uitvoeringsbesluit belastingen van rechtsverkeer worden verwezen naar artikel 1, onderdeel b en d, van het Rangschildingsbesluit NSW. Onder natuurgrond wordt aldus verstaan:

- natuurgrond bezet met heidevelden niet zijnde kweekveld, kersboomvelden, laagstamboomgaarden of snijgronden;
- heidevelden, hoogvenen, laagveenmoerassen, zandstuifvelden, duintemeinen, kwelders, suiften, schorren, garzen, slikken, groene stranden, rietlanden, ruigten, strawelers, moerassen, vennen, poelen, beken, kleine rivieren, walen, afgesloten rivierlopen, kreken, bronnen en sprengen, voor zover deze gronden niet in gebruik zijn als landbouwgrond;
- kalkgraslanden, bloemrijke graslanden van het heuvelland, van het zand- en het veengebied of van het rivier- en zeekleigebied, natte schraalgraslanden, natte bloemgraslanden van beekdalen, of van veen- en kleigebieden, natte matig voedselrijke graslanden, droge schraalgraslanden van de hogere gronden, droge kalkarme duingraslanden, droge kalkrijke dungraslanden en binnendijkse zilte graslanden, voor zover deze gronden slechts in gebruik zijn voor begrazing of als hooiland en begroeid zijn met voor deze graslanden kenmerkende vegetatieplanten.

De inrichting en het beheer van de natuurgrond dient geheel of nagenoeg geheel duurzaam te zijn afgestemd op het behoud en de ontwikkeling van natuur en landschap. De vrijstelling is beperkt tot grond, in gevallen waarin opstellen aanwezig zijn, zal de arceer wel overdrachtsbelasting verschuldigd zijn. Anders dan bij de vrijstelling voor natuurgrond geldt evenmin een vrijstelling voor de ondergrond van bepaalde opstanden.

Vervreemding van de natuurgrond behoeft er niet toe te leiden dat de vrijstelling wordt teruggenomen. De vrijstelling kan intact blijven indien ook bij de opvolger sprake blijft van natuurgrond. Ook de verkrijger zelf in dat geval een beroep kunnen doen op de vrijstelling. Voor de verkrijger gaat een nieuwe tienjaarstermijn lopen. In voorkomende gevallen waarbij binnen de tienjaarstermijn wordt doorverkocht, doet de verkopende partij er verstandig aan in de koopovereenkomst een kettingbeding op te nemen om financiële risico's uit te sluiten.

Ten slotte is vermeld in de mogelijkheid dat natuurgrond omgezet wordt in bedrijfsmatig gekapte landbouwgrond als bedoeld in artikel 15, eerste lid, onderdeel a, WBR. De belasting is niet als nog verschuldigd mits gedurende het restant van de tienjaarstermijn van de verkoop de verkrijgende grond als zodanig gebruikt. Voor de in cultuurgrond omgezette natuurgrond gaat overigens een nieuwe tienjaarstermijn lopen op grond van artikel 15, eerste lid, onderdeel a, WBR.

ARTIKEL X

Artikel X, onderdeel A (artikel 9a van de Wet Natuursoortenwet 1928)

Het artikel waarin de vrijstelling voor overdrachtsbelasting is geregeld, is aangepast. Voortaan is de vrijstelling uitsluitend gekoppeld aan de kwalificatie van het verkregen als landgoed. De hoedanigheid van de verkrijger is niet meer van belang. Hiermee is de eis dat bij een verkrijging door een rechtspersoon deze naar het oordeel van de minister van Financiën houdbaarlijk de instandhouding van een of meer landgoederen ten doel heeft, vervallen. Deze eis werd ook niet aan een natuurlijke persoon gesteld. De beoogde van de doelstelling en feitelijke werkzaamheden van een rechtspersoon die een beroep op de vrijstelling doet door de Belastingdienst kan voortaan achterwege blijven. De instandhouding van het landgoed wordt voldoende gevaarboord voordat in artikel 9c onder andere is geregeld dat wanneer het landgoed binnen 25 jaar na de verkrijging zijn status als landgoed verliest, de belasting als nog verschuldigd wordt.

Artikel X, onderdeel B (artikel 9c van de Natuursoortenwet 1928)

De wijziging van artikel 9a houdt verband met die van artikel 9a. Nu in dat artikel niet meer de eis wordt gesteld dat de rechtspersoon houdbaarlijk de instandhouding van landgoederen ten doel heeft, hoeft het constateren van het niet langer nastreven van die doelstelling niet meer als aanleiding aan de grond te worden opgenomen. De overige in dit artikel genoemde gevallen op grond waarvan de overdrachtsbelasting als nog verschuldigd wordt, zijn voldoende waarborg tot instandhouding als landgoed. Tevens is het artikel wet de terminologie betrekking verder aangepast aan de overdracht van de kapitaalbelasting. Ingevolge het daaraan opgaaf en overgangrecht (zie voor de toelichting hierop kamersstukken II 2005-2006, 30307, nr. 3, blz. 9) zal de kapitaalbelasting immers niet als nog verschuldigd worden als gevolg van een gebeurtenis die zich na 31 december 2005 voordoet.

ARTIKEL XI

Beperking van de vrijstelling voor medische diensten: vrijstelling geldt alleen voor gezondheidskundige verzorging van de mens

De vrijstelling in deze bepaling naar dienen op het vlak van de "gezondheidskundige verzorging van de mens" sluit aan bij de jurisprudentie van het HvJEG¹. Hiermee wordt bereikt dat de uitleg en toepassing van de medische vrijstelling ook in dit opzicht rechtlijnig conform wordt. Op dit moment is daar namelijk niet geheel sprake van. Op grond van de huidige wettelijke bepaling van artikel 11, eerste lid, onderdeel a, onder 1°, van de Wet op de omzetbelasting 1968 (Wet OB), geldt de (para)medische vrijstelling voor de diensten door beroepsbeoefenaren van een beroep waarvoor mogelijk zijn gesteld bij krachtens de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet BIG).

Deze vrijstelling is, conform de jurisprudentie van de Hoge Raad, alleen van toepassing op diensten die door de desbetreffende beroepsbeoefenaar als zodanig (lees: in de hoedanigheid van beroepsenaar van een beroep in de individuele gezondheidszorg) worden verricht (zie Hoge Raad, 8 september 1993, nr. 28.032). Dit betekent dat de niet strikt medische diensten van een arts, zoals een advies over de organisatie van een bepaalde ziekenhuisafdeling, op normale wijze belast zijn met BTW. In deze lijn heeft de Hoge Raad ook bevestigd dat het maken van niet in opdracht van een medicus uitgegeefde echografie – zogenaamde prectho's – niet onder de vrijstelling valt (Hoge Raad, 2 mei 2003, nr. 32.857).

Kouwingsporoecelen, zoals apothekeringen, reïncubatie onderzoeken, invaliditeitsonderzoeken voor verzekeringen, worden echter op grond van genoemde bepaling in de Wet OB tot dusverre wel vrijgesteld van BTW, omdat deze werkzaamheden binnen het specifieke deskundigheidsgebied van (para)medici worden verricht. De Nederlandse medische vrijstelling is dus niet strikt beperkt tot de "gezondheidskundige verzorging van de mens" zoals het HvJEG dat in november 2000 heeft uitgelegd. In deze zin is de Nederlandse medische vrijstelling thans te ruim getrouweerd. Naar de letter van de Zesde Richtlijn en uit de jurisprudentie van het HvJEG blijkt dat voor de toepassing van de BTW-vrijstelling op medische dienstverlening in ieder geval voldaan moet zijn aan een tweetal voorwaarden. Enerzijds moet het gaan om de gezondheidskundige verzorging van de mens. Hieronder worden medische handelingen verstaan die worden verricht met geen ander doel dan de verscherping – in dus het fysieke of psychische – van de gezondheid van personen. Het doel van een medische dienst is zodoende bepalend voor toepassing van de vrijstelling (HvJEG, 20 november 2000, C-212/01 en C-307/01). Anderzijds geldt het HvJEG dat het begrip "gezondheidskundige verzorging van de mens" zich niet leent voor een uitleg die medische

¹ De formulering "gezondheidskundige verzorging van de mens" in de bedoelde smetten van het HvJEG uit 2000 (reeds aangehaald in het algemeen deel van de memoire aan toelichting) is ontleend aan de Nederlandse tekst van artikel 13, A, lid 1, onder c, van de Zesde Richtlijn en komt overeen met de formulering "medische verzorging" in de Nederlandse tekst van het metgenoemde artikel 13, A, lid 1, onder c, van de overeenkomst van de Zesde Richtlijn. Het HvJEG heeft in de zaak van de Nederlandse Staat tegen de Belgische Staat (C-212/01 en C-307/01) van 20 november 2000, over de toepassing van de Wet OB aan te sluiten bij de door het HvJEG gebruikte formulering uit de Zesde Richtlijn, mede in het licht van de oordelen in het arrest HvJEG, 21 mei 1988, 123/87, dat artikel 13, A, lid 1, onder c, van de Zesde Richtlijn in alle talen versies (van de oorspronkelijke EEC) de vrijstelling voor medische verzorging uitsluitend beperkt tot de gevallen waarin het gaat om "verzorging van de mens", met uitzondering van de talen versies in de Belgische taal versies. Er zijn stappen ondernomen om te bevestigen dat de tekst van artikel 13, lid 1, onder c, van de BTW-richtlijn 2006 in het Nederlandse Publicatieblad van de Europese Unie overeenkomstig de aangehaalde verwijzingen van artikel 13, A, lid 1, onder c, van de Zesde Richtlijn wordt geïnterpreteerd.

handelingen omvat die worden verricht met een ander doel dan diagnose, behandeling en –voorzover mogelijk – genezing van ziekten of gezondheidsproblemen (HvJEG, 14 september 2000, C-304/93). Anderzins dient dit therapeutische doel verwezenlijkt te worden door personen (ongeacht de rechtsvorm) die beschikken over de juiste beroepsqualificaties (HvJEG, 10 september 2002, C-141/00). De Wet OB kent de eerstgenoemde voorwaarde van het therapeutische doel niet, maar stelt alle diensten door (para)medici vrij, en heeft zodoende een andere, ruimere, reikwijdte dan voornemen de Zesde Richtlijn en, anderszins de BTW-richtlijn 2006. De in dit onderdeel opgenomen wijziging van artikel 11, eerste lid, onderdeel g, onder 1°, van de Wet OB maakt hieraan een einde. Dit betekent dat bepaalde activiteiten, bijvoorbeeld een door een arts afgenomen sportkeuring, verzekeringskeuring of varkenschapstest, die thans wel onder de vrijstelling van de Wet OB vallen (het is immers een dienst door een medicus), daarna de voorgestelde wijziging niet langer onder vallen nu niet aan het vereiste van het therapeutische doel wordt voldaan.

Het HvJEG komt tot de conclusie dat de volgende diensten in ieder geval wel onder de BTW-vrijstelling vallen, mits deze diensten hoofdzakelijk tot doel hebben de gezondheid van de betrokkene te beschermen:

- de overdracht van medische monsters indien voor het maken van de diagnose een therapeutisch doel is gediend (C-76/99);
- gezondheidskundige verzorging –mede aan huis– door een kapitaalvennootschap die ambulante verpleging door geschoolt verplegend personeel waarbij (C-141/00);
- psychotherapeutische behandelingen die daaraan privatrechtelijke afdekking met behulp van bij deze rechtsoversnemen in dienst zijnde psychotherapeuten worden verstrekt (C-45/01);
- het verrichten van medisch onderzoek van personen ten behoeve van werkgevers of verzekeringssociëteit (C-307/01);
- het afnemen van bloed of andere lichaamssubstanties voor het testen op virussen, infecties of andere ziekten, op verzoek van werkgevers of verzekeraars (C-307/01);
- het afgeven van een verklaring van medische geschiktheid, bijvoorbeeld geschiktheid om te reizen (C-307/01).

Op grond van de jurisprudentie van het HvJEG geldt de medische vrijstelling niet voor de volgende diensten, ongeacht of deze worden verricht in het kader van de uitoefening van (para)medische beroepen:

- het vaststellen door middel van biologische analyses van de biologische verwantschap van individuen (C-384/96);
- diensten die verband houden met algemene verzorging en huishoudelijke hulp (C-141/00);
- het afgeven van een medische verklaring voor de toekenning van een toelatingssamen (C-307/01);
- het verrichten van medische onderzoeken met het oog op de opstelling van een medisch deskundigenrapport terzake van aansprakelijkheid en schadevergoeding ten behoeve van personen die de instelling van een vordering wegens Letselschade overwegen (C-307/01);

—het opstellen van medische rapporten ten gevolge op de in het vorige streepje bedoelde onderzoeken alomede het opstellen van medische rapporten op basis van medische notities, maar zonder medisch onderzoek (C-307/01);

—het verichten van medische onderzoeken met het oog op de opstelling van medische deskundigenrapporten ter zake van medische beroepsfeiten, ten behoeve van personen die de inschrijving van een vordering in rechte overwegen (C-307/01);

—het opstellen van medische rapporten ten gevolge op de in het vorige streepje bedoelde onderzoeken alomede het opstellen van medische rapporten op basis van medische notities, maar zonder medisch onderzoek (C-307/01);

—de werkzaamheid van een arts bestaande in de opstelling van een deskundigenrapport naar kenmerkende gezondheidsstaten teneinde te bepalen of een vertoek om een invaliditeitsuitkering gegronde is of niet; de instantigheid dat de medische deskundige is aangewezen door een rechterlijke instantie of door een pensioenverzekeringstelling maakt daarbij geen verschil (C-212/01).

Met de verwijzing in artikel 11, eerste lid, onderdeel g, onder 1°, van de Wet OD naar diensten op het vlak van de "gezondheidskundige verzorging van de mens" wordt bereikt dat de voorevermelde —niet limitatief bedoelde— voorbeelden van medische prestaties, onder de bewoordingen van de vrijstelling uit de Wet OZ op gelijke BTW-technische wijze worden behandeld als onder de BTW-richtlijn 2006/111/EG van de Europese Unie van het HvJEG.

Herijking van de vrijstelling voor medische diensten: (para)medische beroepsbeoefenaren dienen voor hun werkzaamheden op het vlak van de gezondheidskundige verzorging van de mens te zijn opgeleid volgens het bepaalde bij of krachtens de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet BG)

Zoals is uiteengezet in het algemene deel van deze memorie, is gekozen voor een herijking van de niet-fiscale kwaliteitscriteria waaraan (para)medici moeten voldoen vallen zij van de vrijstelling voor medische diensten gebruik maken. Voortaan zullen beroepsbeoefenaren alleen zijn vrijgesteld voor het verrichten van hun specifieke werkzaamheden op het vlak van de gezondheidskundige verzorging van de mens waarvoor zij een gerichte opleiding hebben gevolgd waarvoor de (examen)classen zijn neergelegd in het bepaalde bij of krachtens de WvBEG. Niet langer zullen deze beroepsbeoefenaren dus afdere in het kader van de gezondheidskundige verzorging verrichte diensten vrijgesteld kunnen verichten. Zo vallen bijvoorbeeld werkzaamheden van medici (of andere beroepsbeoefenaren als bedoeld in de Wet BG) op het vlak van de gezondheidskundige verzorging, waarvoor zij niet goed genoeg een vervolgoopleiding hebben afgerond die niet aan de hierboven bedoelde voorwaarden voldoet, niet onder de vrijstelling. Dit betekent bijvoorbeeld dat een huisarts in de nieuwe opzet niet langer is vrijgesteld voor handelingen op het gebied van chiropractie, osteopathie, acupunctuur, homeopathie en andere alternatieve geneeswijzen.

De verwijzing naar "bestedenaren van een medisch of paramedisch beroep" in het nieuwe artikel 11, eerste lid, onderdeel g, onder 1°, van de Wet OB sluit aan bij de verwijzing naar "medische en paramedische beroepen" als bedoeld in artikel 132, lid 1, onder c, van de BTW-richtlijn 2006 en sluit geen enkele beroepsbestedenaar in de zin van de Wet BK bij voorbaat uit.

Andere wijzigingen

Voor een toelichting op de vrijstelling van omzetbelasting ingevolge het gewijzigde artikel 11, eerste lid, onderdeel g, onder 1°, van de Wet OB met betrekking tot de diensten door psychologen, pedagoogen en landtechnici, alsmede met betrekking tot de levering van tandprothesen, wordt verwezen naar het algemene deel van deze memorie.

Artikel XI, onderdeel B (tabel II van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Dit onderdeel strekt ertoe de wettelijke regeling betreffende de toepassing van het nultarief op het punt van de invulling van het begrip luchtvaartuigen conform te redigeren. Op grond van artikel 148, punten e, ten g, BTW-richtlijn 2006 (voornamelijk BTW-richtlijn) moeten de lidstaten een vrijstelling toepassen voor een groot aantal prestaties ten aanzien van de luchtvaartuigen welke worden gebruikt door luchtvaartmaatschappijen die zich hoofdzakelijk op het betaalde internationale vervoer toelengen. In de Nederlandse vertaling van deze richtlijnruizetting met recht op teruggang van overeenkomstige bepalingen, met betrekking tot de vormgeving van een tarief van 0%, het zogenoemde nultarief.

Dit nultarief is in de huidige redactie van de bijde Wet op de omzetbelasting 1968 behorende tabel II, onderdeel a, post 3, van toepassing op de levering, de introcommunitaire verwerving en de innervan luchtvaartuigen welke hoofdzakelijk in het internationaal vervoer zullen worden gebruikt. Voor de overige prestaties –diensten met betrekking tot luchtvaartuigen– is, conform de bepalingen van de BTW-richtlijn, in post b1 van I tabel II voorzien in het nultarief.

In het zogenoemde *Comber Air A/S* arrest (zaak C-362/02, VN 2004/62:14) heeft het Hof van Justitie E.G. zich nadrukkelijk uitgesproken over de reikwijdte van de genoemde richtlijnruizetting: de vrijstelling geldt (alleen) voor luchtvaartuigen welke worden gebruikt door luchtvaartmaatschappijen die zich hoofdzakelijk op het betaalde internationale vervoer toelengen. Het gaat derhalve om de status van de luchtvaartmaatschappij en niet om de status van een bepaald luchtvaartuig. In dat verband heeft de Europese Commissie de Nederlandse regering doen laten weten dat de desbetreffende Nederlandse bepaling niet congruent is aan het Gemeenschaprecht.

Zoals gezegd, doet dit onderdeel ertoe die incongruente weg te nemen. Gelof op de tekst van de betreffende bepaling in de BTW-richtlijn en gezien voormeld arrest van het Hof van Justitie is deze aanpassing overigens omvattend.

Van deze wijziging wordt grosso modo geen grote wijziging in de toepassing in de praktijk van het nultarief ten aanzien van vliegthuisen verwacht. Ook zullen er feitelijk geen financiële gevolgen zijn voor de betrokken ondernemers.

Voor zover er in ons land al luchtvaartmaatschappijen (ende mensen zouden bestaan die zich hoofdzakelijk op het binnenlandse verkeer toeleggen – waardoor het nuttariet geen toepassing kan krijgen, ook al zou ze'n maatschappij ook een vliegtuig exploiteren dat wel hoofdzakelijk in het internationale verkeer wordt gebruikt – zal hun BTW-positie in materiële zin de facto niet wijzen (dat geldt ook hun leveranciers). Voor vliegtuigen die voornamelijk binnenlandse vluchten uitvoeren, was het nuttariet (al) niet van toepassing. Bovendien is er, blijft de aan deze ondernemers ten aanzien van leveringen van goederen en diensten aan hen – maar dan, zonder nuttariet, ook ten aanzien van dat ene "internationale" vliegtuig – in rekening gebracht om zelfbelasting aftrekbaar. De heffing van omzetbelasting over de output wijzigt niet, zo blijft bijvoorbeeld op het personeelvervoer met een vertrek of bestemming buiten Nederland het nuttariet van toepassing, en voor binnenlands personeelvervoer blijft het thans al goldende algemene BTW-tarief van toepassing.

Anderzijds zal het nuttariet veel van toepassing worden voor handelingen ten aanzien van luchtvaartuigen die, hoewel zij hoofdzakelijk binnenlandse vluchten maken, worden geëxploiteerd door een luchtvaartmaatschappij die zich hoofdzakelijk belegt op het betaafe internationale vervoer.

Op de prestaties ten aanzien van die luchtvaartuigen kunnen de desbetreffende leveranciers per 1 januari 2008 het tarief van nihil toepassen (geen leveranciers houden overigens wel recht op aftrek van voorbelasting), zodat de aannemende maatschappij daadwerkelijk geen omzetbelasting meer in rekening krijgt gebracht en derhalve ook niets meer in aftrek kan o.c.q. heeft te brengen. Ook hier verandert er aan de outputzijde van die aannemende luchtvaartmaatschappij niets met betrekking tot de heffing van omzetbelasting over diens prestaties.

ARTIKEL XII

Artikel XII, onderdeel A tot en met E (Artikelen 3, 11, 12, 13, en 18 van de Wet belasting zware motorvoertuigen)

Deze onderdelen regelen de overgang van een papieres vignet naar een papierloos vignet. Het certificaat, dat voorheen als bewijs van voldoening in de vrachtheffen moest kunnen worden getoond, vervalt.

ARTIKEL XIII

Artikel XIII, onderdeel A, (artikel 8 van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Het vervallen van artikel 8, onderdeel h, van de Wet belastingen op milieugrondslag strekt tot afschaffing van de vrijstelling van grondwaterbelasting voor onttrekkingen van grondwater ten behoeve van het spelen van meermassale gebruiken productieve opklinken.

Artikel XIII, onderdeel B (artikel 10 van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Het vervallen van artikel 10a van de Wet belastingen op milieugrondslag strekt tot afschaffing van de terugaafregeling voor belasting op leidngwater. Deze terugaafregeling diende ter stimulering van het spoelen van meermalis te gebruiken productreepakken.

Artikels XIII, onderdeel C (artikel 36e van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Op grond van de Wet belastingen op milieugrondslag (Wbm) wordt de energielebelasting (EB) geheven van degene die de levering verricht (leverancier). Indien deze leverancier niet in Nederland is gevestigd en geen vaste inrichting heeft in Nederland, dient hij een fiscaal vertegenwoordiger aan te stellen ter zake van zijn leveringen in Nederland. Ondanks deze verplichting kent de Wbm in hetzelfde artikel een bepaling die regelt dat de belastingplichtig wordt vertoed naar de vertrouwrela een dergelijke leverancier één fiscaal vertegenwoordiger heeft aangesteld en daardoor niet aan zijn verplichting voldoet. Deze uitzondering op de hoofdrege is niet noodzakelijk en leidt bij toepassing tot de ongewenste situatie dat de leverancier in het geheel niet meer belastingplichtig is voor de EB. Ter voorkoming van die ongewenste situatie en ter vereenvoudiging van de Wbm is in onderstaag vetaoorstel een voorstel opgenomen om deze bepaling af te schaffen. Het afschaffen van deze bepaling heeft tot gevolg dat dergelijke leveranciers voortaan zelf belastingplichtig zijn voor de EB. Verbruikers worden in een dergelijk geval niet langer aangemerkt als belastingplichtige voor de EB en hoeven geen afzonderlijke aangifte meer te doen.

De invoerrelag van de verbruikrelge EB is in voorgestelde situatie voldoende gecarand neerd. Indien dit nodig blijkt, kan de invordering immers plaatsvinden met gebruikrelking van de Europese regelgeving inzake invordering met wederzijds bijstand.

Va de andere wijziging in dit artikel wordt artikel 36e van de Wbm, aangepast aan het vervallen van het neugende lid van artikel 36e van de Wbm.

Artikels XIII, onderdeel D (artikel 38n van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Va de wijziging in dit artikel wordt artikel 38n, tweede lid, van de Wbm, aangepast aan het vervallen van het neugende lid van artikel 36e van de Wbm.

ARTIKEL XIV

Artikels XIV (artikel 6 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

In artikel 6 van de Awir wordt voor situaties waarin geen aanslag inkomstenbelasting wordt vastgesteld, aangesloten bij het belastingreken zoals dat blijkt uit de jaargave. Pas bij een gemiddde jaargave is er aanleiding om onder toetsinginkomen in aanmerking te nemen. Dit systeem is vanuit het oogpunt van rechtsechermering niet gewenst omdat de juistheid van een jaargave niet aan de rechter kan worden voorgelegd. Daarom wordt de inspecteur bij een juiste jaargave, bijvoorbeeld een schijf- of likfout, de mogelijkheid oezeven om te bepalen dat de Belastingdienst Toeslagen bij de berekening van inkomensafhankelijke toeslagen een ander gaven

kan hanteren dan dat op de jaaropgave vermeld staat. Dit is geregeld in het nieuwe achtste lid. Het gaat hierbij om situaties waarbij er geen discussie bestaat over de juiste hoogte van het belastbare loon. Om te voorkomen dat er onnodige formalisering met betrekking tot verzwaart voor de rechterlijke macht zou ontstaan, is in dergelijke situaties geen beschikking vereist.

Als er wel een inhoudelijk geschil over de hoogte van het belastbare loon bestaat, bijvoorbeeld over de belastbaarheid van een vergoeding of het tijdslijf van pensioen, zal bij de belanghabende belastingplichtige een rechtsbescherming bestaan en is derhalve een formele vaststelling van het loon vereist. Daarom wordt in het nieuwe negende lid in combinatie met het nieuwe tiende lid geregeld dat de inspecteur het belastbare loon vaststelt bij voor bezwaar voldoende beschikking in de zin van de Algemene wet inzake rijksbelastingen indien er een geschil over de hoogte ervan bestaat (ingevacht of or bij diezelfde inspecteur al is of nog wordt geprocedeerd over de ingehouden loonbelasting). Uiteraard stelt de inspecteur het loon dan vast op het juiste bedrag, ongeacht of dit overeenkomt met het bedrag dat op de jaaropgave is vermeld. Het nieuwe tiende lid voorziet in de mogelijkheid tot herziening van de beschikking te zake van het belastbare loon.

Artikel 20 van de Awir regelt dat als na de toekenning het toetsingsinkomen wijzigt, de tegemoetkoming automatisch wordt herzien. Dit vindt plaats binnen acht weken nadat de desbetreffende beschikking of uitspraak onherroepelijk is geworden of nadat de herziene jaaropgave bij de Belastingdienst/Toeslagen bekend is geworden. Als het belastbare loon, nadat het op grond van het voorgestelde negende lid van artikel 8 van de Awir bij beschikking is vastgesteld, na bezwaar of herroep een wijziging ondergaat, herzielt de Belastingdienst/Toeslagen op grond van artikel 20 van de Awir de tegemoetkoming automatisch. Als er geen beschikking is, duaijgevoel het nieuwe achtste lid van artikel 8 van de Awir van toepassing is. Is sprake van een wijziging die de Belastingdienst/Toeslagen bekend is geworden zal geen aanslag inkomstenbelasting of beschikking verzamelen komen is vastgesteld. Op grond van de thans geldende tekst van artikel 20 van de Awir leidt dit eveneens tot herziening van de tegemoetkoming.

ARTIKEL XV

Artikel XV, onderdeel A en B (artikel 8 en 15 van de Wet kinderopvang zoals die geldt voor het berekeningsjaar 2005)

Het ontwerp van de Wet kinderopvang heeft model gestaan voor de Awir. Dit betekent dat in navolging van de aanpak in de Awir (zie de toelichting op artikel XIV), de bepalingen in de Wet kinderopvang die over het toetsingsinkomen gaan, de artikelen 8 en 15 (tekst 2005), moeten worden aangepast voor het berekeningsjaar 2005, het jaar waarin de Wet kinderopvang in werking is getreden. Het begrip 'berekeningsjaar' verwijst naar het begrip zoals dat in artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van de Awir is gedefinieerd, hoewel in de Wet kinderopvang zoals die luidt voor de inwerkingtreding van de Awir nog de term 'tegemeetingsjaar' werd gehanteerd. Inhoudelijk zijn deze begrippen nu eens, gelijk aan elkaar. Met ingang van 1 januari 2005 loopt de vaststelling van het toetsingsinkomen voor de kinderopvangtoeslag via de Awir. Artikel 8 van de Wet kinderopvang,

zoals dat artikel luidde voor de inwerkingtreding van de Awr, sluit voor het toelingsinkomen van belanghebbenden die niet in aanmerking komen voor een aanslagregeling inkomstenbelasting eveneens aan bij het belastbare loon volgens de jaaropgave. Deze bepaling wordt daarom aangepast overeenkomstig de wijziging van artikel 8 van de Awr. Artikel 15 van de Wet kinderopvang, zoals dat artikel luidde voor de inwerkingtreding van de Awr, regelt de automatische herziening van de tegemoetkoming na wijziging van het toelingsinkomen. Andere dan artikel 20 van de Awr voorziet artikel 15 van de Wet kinderopvang niet in een herziening als gevolg van een wijziging die de Belastingdienst/Toeslagen bekend is geworden zolang geen aanslag inkomstenbelasting of beschikking verzameleninkomen is vastgesteld. Dit betekent dat een wijziging van het belastbare loon die voortvloeit uit het nieuwe derde lid van artikel 8 van de Wet kinderopvang, dus zonder een bij voorbaat verbeterde beschikking, niet tot herziening van de tegemoetkoming zou leiden. De aanpassing van artikel 15 van de Wet kinderopvang voorziet in eenzelfde regeling op dit punt als artikel 20 van de Awr.

ARTIKEL XVI

Artikel XVI

Deze wijziging regelt dat de mogelijkheid om ook voor vrachtwagens de motorrijtuigenbelasting te heffen via automatische incasso niet per 1 januari 2008, maar op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip wordt ingevoerd. Dit nodore tijdstip is afhankelijk van de totstandkoming van een nieuw automatiseringssysteem.

ARTIKEL XVII

Artikel XVII

De in artikel XVI opgenomen wijziging betreft het herstel van een onjuiste wijzigingsopdracht. Bij de formulering van artikel I, onderdeel Babis, van het wetsvoorstel Versterking fiscale rechtshandhaving is per abuis niet voortgebouwd op de wijziging die reeds is opgenomen in artikel I, onderdeel Ba.

ARTIKEL XVIII

Artikel XVIII (aanpassing naar aanleiding van inwerkingtreding wetsvoorstel Versterking fiscale rechtshandhaving)

De in artikel XVIII voorgestelde wijzigingen van de Gemeentewet, de Wet waardering onroerende zaken en de Waterschapswet zijn wettelijk van aard. In het wetsvoorstel Versterking fiscale rechtshandhaving staat de uitbreiding van de bevoegdheid overheden op de heffingsrechten (voor bezwaarschriften) van artikel 7:10 van de Algemene wet bestuursrecht. In de bepalingen waarin die

uitzondering is opgenomen, staat nog niet een 'In afwijking clause'. Bij dit artikel XVIII gebeurt dit alsnog.

ARTIKEL XIX

Artikel XIX (overgangsbepaling voor de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volkverzekeringen)

Met ingang van 1 januari van het kalenderjaar waarin de bij artikel IV beschreven berekeningswijze van het gemiddelde uurloon hij te recht heeft in werking treedt, dient een S&O-inhoudingsplichtige uitdrukkelijk bij indiening van de aanvraag opgave van de BSN's te doen van zijn werknemers die in het S&O-referentiejaar (het tweede kalenderjaar voortgaande aan het kalenderjaar waarop de S&O-afdrachtvermindering betrekking heeft) S&O-werkzaamheden hebben verricht waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt. Aanvragen die betrekking hebben op de periode die aanvangt met het tijdstip van inwerkingtreding zullen echter veelal voor dat tijdstip, dat gelegen zal zijn op 1 januari van een bepaald kalenderjaar, worden ingediend. Op dat moment bestaat de verplichting tot het doen van opgave van BSN's nog niet. Wel bestaat de mogelijkheid de BSN's vooruitlopend op die inwerkingtreding vrijwillig reeds op te geven.

Daartoe zal het aanvraagformulier dat wordt vastgesteld bij ministeriële regeling van de minister van Financiële Zaken te zijner tijd worden aangepast. Daarnaast zal in het aanvraagformulier de mogelijkheid worden geboden om al voorafgaande aan het tijdstip van inwerkingtreding van de voorgestelde berekeningswijze, bij de aanvraag voor een periode die aanvangt met dat tijdstip opgave van de BSN's te doen van de werknemers die in het S&O-referentiejaar speuren- en ontwikkelingswerk hebben verricht waarvoor een S&O-verklaring is afgegeven.

Indien een S&O-inhoudingsplichtige echter voortgaande aan het tijdstip van inwerkingtreding een aanvraag indient zonder gelijktijdig opgave van BSN's, kan hij niet voldoen aan de voorwaarde dat de opgave van de BSN's uiterlijk gelijktijdig met de aanvraag moet worden gedaan. Daarom heeft de S&O-inhoudingsplichtige in deze situatie, in afwijking van artikel 22, vijfde lid, WvA, nog tot en met 31 januari van het kalenderjaar waarin de inwerkingtreding is gelegen, de mogelijkheid om opgave van de BSN's te doen (tweede lid).

In verband met deze vrijwillig te verstrekken latere aanlevering van BSN's, waarvoor de aanvraag pas op een later moment in behandeling kan worden genomen, wordt de termijn die SenterNovem heeft voor het nemen van een beslissing op de aanvraag verlengd voor aanvragen die voortgaande aan het tijdstip van inwerkingtreding van de voorgestelde berekeningswijze worden gedaan voor een periode die aanvangt met dat tijdstip. Daartoe is bepaald dat in afwijking van artikel 22, vijfde lid, WvA, de beslissing op de aanvraag die is gedaan voor het tijdstip van inwerkingtreding voor een periode die aanvangt met dat tijdstip, wordt gegeven binnen vier kalendermaanden na de periode van die inwerkingtreding (eerste lid).

ARTIKEL XX

Artikel XX (overgangsbepaling Wet op de vennootschapsbelasting 1968)

Deze bepaling ziet op de toepassing van het nieuwe tarief in de vennootschapsbelasting in de situatie van een gebroken boekjaar 2007-2008. Voor het boekjaar dat aanvangt voor 1 januari 2008 en op of na die datum eindigt, is in onderhavig artikel geregeld hoe de belasting moet worden berekend.

ARTIKEL XXI

Artikel XXI, onderdeel A, R en C (samenvattingbepaling belastingen op milieugrondslag)

Het is mogelijk dat samenloop optreedt tussen dit wetsvoorstel en het bij koninklijk besluit van 24 november 2006 ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Wet belastingen op milieugrondslag (Wijziging van de Wet belastingen op milieugrondslag) (Kamersluiten II 2005/07, 30 877). Indien het laatstgenoemde wetsvoorstel, nadat het tot wet is verheven, eerder in werking treedt dan deze wet, voorziet het onderhavige artikel om het artikel XIII, onderdeel A, C en D van deze wet worden aangepast aan de tekst van de Wet belastingen op milieugrondslag, zoals die luidt nadat voorebbedoeld wetsvoorstel tot wet is verheven.

ARTIKEL XXII

Artikel XXII (inwerkingtreding)

Artikel XII schiet de verplichting een papieren vignet in de vrachtwagen te kunnen tonen af. Dit artikel kan pas in werking treden wanneer het technische systeem van het papierloze vignet actief is, naar verwachting in 2003. Daarom treedt de wijziging in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

In het derde lid is geregeld dat de wijzigingen van de Wet vermindering afdracht leenbelasting en premie voor de volksverzekeringen met betrekking tot het tijdstip waarop de mededeling moet worden gedaan dat minder uren aan S&O is besteed dan in een S&O verklaring is opgegeven, voor het eerst van toepassing is op mededelingen die betrekking hebben op een periode die aanvangt met 1 januari 2008.

Artikel XIV werkt terug tot en met 1 januari 2006, de datum waarop het eerste berekeningjaar van de Awr aan aanvang neemt. Voor artikel XV geldt terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2005, aangezien de WKO een jaar eerder in werking trad. Omdat in de Aanpassingswet Awr (wet van 23 juni 2005, Stb. 343) de betrokken bepalingen uit de WKO zijn geschrapt, werkt de aanpassing van de WKO maar voor één berekeningjaar, te weten 2005.

Het achtste lid regelt dat artikel XVI in werking treedt voordat het inwerkingtreedingsartikel (XIII) van het Wijzigingsplan "naar een koninklijk" zijn werking heeft en daardoor artikel 15 van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 al per 1 januari 2008 zou wijzigen.

ARIEL XXXII

MINISTERIE VAN FINANCIËN

DIRECTORAAT-GENERAAL VOOR FISCALE ZAKEN
DIRECTIE ALGEMENE FISCALE POLITIEK/ DIRECTIE DIRECTE BELASTINGEN /
DIRECTIE DOUANE EN VERBRUIKSBELASTINGEN

Nr. AFP 2007/ M 's-Gravenhage,

TER BEHANDELING IN DE MINISTERRAAD

Wijzigingen van enkele belastingwetten en enige andere wetten (Overige fiscale maatregelen 2008)

VOORSTEL VAN WET

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut doen te weten

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het in het kader van het fiscale beleid voor het jaar 2008 wenselijk is in een aantal belastingwetten wijzigingen, bijstellingen en mede enkele technische reparaties aan te brengen;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben geadviseerd en verstaan, gelijk Wij geadviseerd en verstaan bij deze:

Artikel I

De Wet inkomstenbelasting 2001 wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 3.22 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het vierde lid, onderdeel b, wordt "sleep- of hulpverleningswerkzaamheden" vervangen door: **sleep- en hulpverleningswerkzaamheden**.

2. In het tweede lid vervalt "van elk van de Lidstaten van de Europese Gemeenschap". Voorts wordt "over een vaarweg die voorkomt op de lijst van vaarwegen van maritieme aard, zoals opgenomen in bijlage I van" vervangen door: **door een vaarweg van maritieme aard in de zin van**.

B. In artikel 3.23, eerste lid, wordt "sleep- of hulpverleningswerkzaamheden" telkens vervangen door "sleep- en hulpverleningswerkzaamheden".

C. In artikel 3.79a, tweede lid, wordt "10%" vervangen door "11%".

D. Artikel 6.35 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid, onderdeel b, wordt voor de puikamma ingevoegd: „alsmede elders gevestigde, door Onze Minister als zodanig aangemerkte instellingen, indien en zolang zij voldoen aan de door hem te stellen voorwaarden.
2. In het tweede lid, eerste volzin, wordt na "onderdeel b)" ingevoegd: „eerste gedeelte
3. In het derde lid, eerste volzin, wordt na "onderdeel b)" telkens ingevoegd: „eerste gedeelte.

Artikel II

De Wet op de lonenbelasting 1964 wordt als volgt gewijzigd:

A. Aan artikel 22aa, eerste lid, wordt een zin toegevoegd, luidende:

De korting kan tevens worden toegepast ten aanzien van de werknemers die ingevolge de Wet arbeidsongeschiktheidsoorziening jonggehandicapten recht heeft op een arbeidsloon geschiktheidsvrijking, doch welke vrijking ingevolge artikel 50, 51 of 51a van die wet niet wordt betaald.

B. In artikel 23, tweede lid, wordt na "in afwijking van het eerste lid wordt" ingevoegd: door de werknemer, bedoeld in artikel 22aa, eerste lid, eerste volzin..

C. Na artikel 32c wordt een hoofdstuk ingevoegd, luidende:

HOOFDSTUK V

Belastingheffing bij uit hoofde van een dienstbetrekking af te staan loon

Artikel 32d

1. De in Nederland wonende of gevestigde inhoudingsplichtige wordt geacht met het door hem verschuldigde loon van een in Nederland wonende werknemer tevens te verstrekken het loon dat de werknemer zonder toepassing van dit artikel zou hebben genoten als werknemer van een andere inhoudingsplichtige, indien:

a. de werknemer uit hoofde van zijn dienstbetrekking tevens werkzaam is als werknemer van die andere inhoudingsplichtige onder de verplichting het hem toekomende loon en de bijbehorende vrije vergoedingen af te staan aan de inhoudingsplichtige, en

b. die andere inhoudingsplichtige het bedoelde loon en de bijbehorende vrije vergoedingen rechtstreeks afreukt aan de inhoudingsplichtige en aan de werknemer geen vrije verstrekingen verstrekt die niet voortaan de inhoudingsplichtige zijn medegedeeld.

Aan de voorwaarde in de eerste volzin, onderdeel a, dat de werknemer uit hoofde van zijn dienstbetrekking tevens werkzaam is als werknemer van een andere inhoudingsplichtige is ook voldaan indien de inhoudingsplichtige waaraan het loon wordt afgestaan een lichaam is waarin de werknemer een aandeel heeft. In de zin van de Wet inkomstenbelasting 2001, de werknemer via dit lichaam een belang heeft in de andere inhoudingsplichtige en dit belang te zamen met zijn werkzaamheden voor die andere inhoudingsplichtige materieel grotendeels overeenkomt met het aandeel in de werkzaamheden van een vennoot in een vennootschap onder firma.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing ten aanzien van een niet in Nederland wonende werknemer in geval het aan de inhoudingsplichtige afgestane loon voor de toepassing van regelingen ter voorkoming van dubbele belasting niet anders zou worden behandeld dan het door deze inhoudingsplichtige aan de werknemer uit te betalen loon.

3. Het eerste en tweede lid zijn slechts van toepassing als de inspecteur onder de inhoudingsplichtige ressorteert die zonder toepassing van deze loonbelasting had moeten inhouden, op gezamenlijk verzoek van deze inhoudingsplichtige, de inhoudingsplichtige aan wie het loon wordt afgestaan en de werknemer bij voor bezwaar vatbare beschikking, die te allen tijde bij nadere, voor bezwaar vatbare, beschikking kan worden herroepen, heeft vastgesteld dat aan de gestelde voorwaarden is voldaan.

4. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder inhoudingsplichtige mede verstaan degenen bedoeld in artikel 6, zesde lid.

D. Na artikel 39 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 39a

1. In afwijking van artikel 27 kan de overeenkomstig een door de inhoudingsplichtige bestendig gevolgde gedragslijn in de maand januari van het jaar 2008 gedane inhouding op loon dat de werknemer met betrekking tot een of meer loontijdvakken binnen het jaar 2007 toekomt, worden begrepen in de laatste aangifte met betrekking tot het jaar 2007. Het loon waarop deze inhouding betrekking heeft wordt voor de berekening van de inhouding gerekend tot het loon van het desbetreffende loontijdvak en wordt, in afwijking van artikel 13a van deze wet en van artikel 3.146 van de Wet inkomstenbelasting 2001, geacht te zijn genoten op 31 december 2007.

2. In geval de inhoudingsplichtige loon verstrekt met betrekking tot verstreken loontijdvakken binnen het jaar 2008 is het de inhoudingsplichtige toegestaan dat loon overeenkomstig een door hem bestendig gevolgde gedragslijn aan de desbetreffende loontijdvakken toe te rekenen, zo nodig door het indienen van correctiebanden. Dat loon wordt voor de berekening van de inhouding gerekend tot het loon van het desbetreffende loontijdvak en wordt, in afwijking van artikel 13a van deze wet en van artikel 3.146 van de Wet inkomstenbelasting 2001, geacht te zijn genoten te zijn genoten.

Artikel III

De Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 1, eerste lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. In onderdeel I wordt "sleep- of hulpverleningswet/zamheden" vervangen door: "sleep- en hulpverleningswet/zamheden".

2. In onderdeel Ia vervalt "van elk van de Lidstaten van de Europese Gemeenschap". Voorts wordt "niet van een vaarweg die voortvloeit uit de lijn van vervoer van maritieme aard, maar opgenomen in bijlage I van" vervangen door: "door een waterweg van maritieme aard in de zin van".

B. Artikel 17 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt "sleep- of hulpverleningswet/zamheden" telkens vervangen door: "sleep- en hulpverleningswet/zamheden".

2. In het tweede lid, onderdeel a, vervalt "die aan de loonbelasting is onderworpen of premieplichtig is voor de volksverzekeringen".

C. In artikel 22, derde lid, wordt "de wijze waarop deze moet worden ingediend" vervangen door: "de wijze waarop deze moet worden ingediend, waarbij in het algemeen of voor groepen van gevallen kan worden bepaald dat de aanvraag uitsluitend op elektronische wijze kan worden gedaan".

D. In artikel 23, vierde lid, wordt "waarbij dit gemiddelde loon naar boven wordt afgerond op een veelvoud van €5" vervangen door "waarbij dit gemiddelde loon wordt vermenigvuldigd met de factor 1,02 en vervolgens naar boven wordt afgerond op een veelvoud van €5". Voorts wordt "een bedrag van €20" vervangen door: "een bedrag van €2,5".

E. Artikel 24 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het derde lid, eerste volzin, wordt "binnen drie kalendermaanden na afloop van de periode waarop de S&O-verklaring betrekking heeft of, indien dat later is, binnen drie maanden na de afsluiting van de S&O-verklaring" vervangen door "gezamenlijk voor alle op een kalenderjaar betrekking hebbende S&O-verklaringen binnen drie kalendermaanden na afloop van het kalenderjaar waarop de in dat lid bedoelde S&O-verklaringen betrekking hebben of, indien dat later is, binnen drie kalendermaanden na de afsluiting van de laatste S&O-verklaring die betrekking heeft op dat kalenderjaar". Voorts vervalt de tweede volzin.

2. Onder vermindering van het vierde lid tot vijfde lid, wordt een lid ingevoegd, luidende:

4. Bij het eindigen van de inhoudingsplicht vóór het tijdstip als bedoeld in het derde lid vindt in afwijking van dat lid de mededeling gedaan binnen één kalendermaand nadat de inhoudingsplicht is geëindigd.

3. In het vijfde lid (nieuw) wordt "de indiening daarvan" vervangen door: de indiening daarvan, waarbij in het algemeen of voor groepen van gevallen kan worden bepaald dat de mededeling uitsluitend op elektronische wijze kan worden gedaan.

F. Artikel 25 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt "een correctie S&O-verklaring of waarbij hij het bedrag van de correctie-S&O-verklaring vaststelt" vervangen door: een correctie-S&O-verklaring of voor alle op het kalenderjaar betrekking hebbende S&O-verklaringen gezamenlijk, waarbij hij het bedrag van de correctie-S&O-verklaring, gespecificeerd per S&O-verklaring, vaststelt.

2. In het vierde lid, eerste zin, wordt "kan zoveel mogelijk in mindering op het bij één S&O-verklaring" vervangen door "kan zoveel mogelijk in mindering op het bij één of meer S&O-verklaringen". Voorts wordt in de tweede zin "de over het aangittetijdvak waarin de correctie-S&O-verklaring is gedagtekend of te dragen loonbelasting" vervangen door: de over het aangittetijdvak waarin de correctie-S&O-verklaring is gedagtekend of het daaropvolgende aangittetijdvak of te dragen loonbelasting.

3. In artikel 27, vierde lid, wordt "binnen twee kalender maanden na afloop van het kalenderjaar" vervangen door: binnen drie kalender maanden na afloop van het kalenderjaar.

Artikel IV

De Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen wordt als volgt gewijzigd:

A. In artikel 1, eerste lid, wordt na onderdeel c een onderdeel ingevoegd, luidende:

p. S&O-referentiejaar: het tweede kalenderjaar voorafgaande aan het kalenderjaar waarop de S&O-afdrachtvermindering betrekking heeft.

B. Aan artikel 22 worden na het vierde lid twee leden toegevoegd, luidende:

5. De aanvraag wordt in de situatie waarin de S&O-houdingsplichtige in het S&O-referentiejaar speur- en ontwikkelingswerk heeft verricht waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt, slechts in behandeling genomen indien hij uiterlijk bij de indiening van de aanvraag opgave heeft gedaan van de burgerservicenummers van zijn werknemers die dat speur- en ontwikkelingswerk hebben verricht.

6. Bij ministeriële regeling van Onze Minister van Economische Zaken worden regels gesteld omtrent de wijze waarop de opgave van de burgerservicenummers bedoeld in het vijfde lid moet worden gedaan, waarbij in het algemeen of voor groepen van gevallen kan worden bepaald dat de opgave van de burgerservicenummers uitsluitend op elektronische wijze kan worden gedaan.

C. Artikel 22 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het vierde lid komt te luiden:

4. Het gemiddelde uurloon wordt gesteld op het uurtloon dat de S&O-inhoudingsplichtige in het S&O-referentiejaar gemiddeld heeft betaald aan zijn werknemers die in dat jaar speur- en ontwikkelingswerk hebben verricht waarvoor een S&O-verklaring is verstrekt. Het gemiddelde uurloon wordt daarbij geteld op de som van de door de S&O-inhoudingsplichtige aan deze werknemers in het S&O-referentiejaar betaalde lonen gedeeld door de som van de in het S&O-referentiejaar door de S&O-inhoudingsplichtige aan deze werknemers verloonde uren nadat de som van de verloonde uren is vermenigvuldigd met 0,85; de uitkomst van deze deling wordt naar boven afgerond op een veelvoud van 6%. Het gemiddelde uurloon wordt aldus bepaald aan de hand van de gegevens die blijken uit de persoonsadministratie van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen op een bij ministeriële regeling van Onze Minister van Economische Zaken vast te stellen peildatum, gelegen in het kalenderjaar volgende op het S&O-referentiejaar. Indien de berekening aan de hand van de gegevens op de peildatum leidt tot een evident onjuist gemiddeld uurloon, wordt het gemiddelde uurloon bepaald aan de hand van de juiste gegevens zoals die blijken na uitdraag daarvan bij de S&O-inhoudingsplichtige door Onze Minister van Economische Zaken. Ingeval de S&O-inhoudingsplichtige in het S&O-referentiejaar geen speur- en ontwikkelingswerk heeft verricht waarvoor hij over een S&O-verklaring beschikt, geldt een gemiddeld uurloon van €29.

2. Er wordt een lid toegevoegd, luidende:

8. In afwijking van artikel 1, eerste lid, onderdeel c, is het loon, bedoeld in het vierde lid, het loon in de zin van de Wet op de loonbelasting 1964, zonder de verminderingen als bedoeld in dat onderdeel.

Artikel V

Aan artikel 59, eerste lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen wordt toegevoegd:
Artikel 32d van de Wet op de loonbelasting 1964 is slechts van overeenkomstige toepassing indien de gene aan wie het loon wordt afgestaan, werkgever van de werknemer is.

Artikel VI

De Wet op de vennootschapsbelasting 1969 wordt als volgt gewijzigd:

A. In artikel 22 wordt de tabel vervangen door:

Bij een belastbaar bedrag of een belastbaar Nederlands bedrag van meer dan	maar niet meer dan	bedraagt de belasting het in kolom II vermelde bedrag, vermeerderd met het bedrag dat wordt berekend door het in kolom IV vermelde percentage te nemen van het gedeelte van het belastbare bedrag, of het gedeelte van het belastbare Nederlandse bedrag, dat het in kolom I vermelde bedrag te boven gaat	
I	II	III	IV
-	€35 000	-	20%
€35 000	€150 000	€7 000	23%
€150 000		€33 450	25,5%

B. Aan artikel 25, eerste lid, wordt een zin toegevoegd, luidende: Ten aanzien van een belastingplichtige die is aangemerkt als een beleggingsinstelling als bedoeld in artikel 26, wordt de dividendbelasting niet als een voerheffing aangewezen.

C. Artikel 26, eerste lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. Aan het slot van de aanhef vervalt de dubbele punt.
2. Voor de tekst van onderdeel a vervalt de aanduiding "a". Voorts wordt aan het slot de punt komma vervangen door een punt.
3. Onderdeel b vervalt.

Artikel VII

De Wet op de dividendbelasting 1965 wordt als volgt gewijzigd:

A. In artikel 4c, eerste lid, aan het, wordt vinden het totale bedrag van de inkoop in het kalenderjaar niet meer bedraagt dan" vervangen door "voor zover het totale bedrag van de inkoop in het kalenderjaar niet meer bedraagt dan". Voorts wordt "vermindert met de bedragen aan inkoop van aandelen volgens dit artikel in de voorafgaande vier kalenderjaren" vervangen door "vermindert met de bedragen aan inkoop van aandelen ter zake waarvan inbuiding op de voet van dit artikel in de voorafgaande vier kalenderjaren a dit omweg is gebleven".

B. In artikel 10 vervalt het tweede lid onder vernummering van het derde en vierde lid tot tweede en derde lid.

C. Artikel 11, derde lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. Aan het slot van de aanhef vervalt de dubbele punt.

2. Voor de tekst van onderdeel 1° vervalt de aanduiding "1°". Voorts wordt aan het slot 1° of vervangen door een punt.

3. Onderdeel 2° vervalt.

D. Na artikel 11 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 11a

1. Een inhoudingsplichtige die voor de heffing van de vennootschapsbelasting is aangemerkt als beleggingsinstelling als bedoeld in artikel 28 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 mag op de ingevolge artikel 7, vierde lid, op aangifte af te dragen belasting een vermindering toepassen wegens ten laste van hem ingehouden dividendbelasting en buitenlandse bronheffing.

2. De in het eerste lid bedoelde vermindering is gelijk aan het gezamenlijke bedrag van de ten laste van de inhoudingsplichtige ingehouden dividendbelasting en buiten Nederland ingehouden en drukkende belastingen aan de bron op de opbrengsten van aandelen, winstbewijzen en geldleningen, voor zover deze dividendbelasting en buitenlandse bronheffingen zijn ingehouden op een tijdstip dat de inhoudingsplichtige is aangemerkt als beleggingsinstelling als bedoeld in het eerste lid en deze belastingen nog niet eerder in mindering zijn gekomen. De eerste volzin is slechts van toepassing op belasting naar opbrengsten met betrekking waartoe de inhoudingsplichtige de uiteindelijk gerechtigde is; artikel 4, zevende lid, is van overeenkomstige toepassing.

3. Indien de inhoudingsplichtige als dochtermaatschappij deel uitmaakt van een fiscale eenheid in de zin van artikel 15, eerste lid, van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 worden de ten laste van haar ingehouden dividendbelasting en buitenlandse bronheffingen voor de toepassing van de vermindering op de voet van het eerste lid toegerekend aan de moedermaatschappij van die fiscale eenheid. Ingeval vóór het tot stand komen van die fiscale eenheid ten laste van de inhoudingsplichtige dividendbelasting en buitenlandse bronheffingen zijn ingehouden die nog niet op de voet van het eerste lid tot een vermindering hebben geleid, worden zij toegekend aan de moedermaatschappij. Bij een verbreking van de fiscale eenheid blijven dividendbelasting en buitenlandse bronheffingen die nog niet op de voet van het eerste lid tot een vermindering hebben geleid achter bij de moedermaatschappij.

Artikel VIII

Artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van de Wet op de kansspelbelasting komt te luiden:

b. prijzen en premies, uitgeoefend ten behoeve van de deelnemers aan een prijsvraag van welke aard ook, tenzij een wetenschappelijke of kunstzinnige prestatie wordt gevorderd, dan wel een prestatie waarmee het algemeen maatschappelijk belang wordt gediend.

Artikel IX

De Wet op belastingen van rechtsverkeer wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 4 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het derde lid, onderdelen a en b, komt te luiden:

a. als natuurlijk persoon, al dan niet tezamen met zijn echtgenoot, zijn bloed- en aanverwanten in de rechte lijn en in de tweede graad van de zijlinie of een verbonden lichaam, voor ten minste een derde gedeelte, en, al dan niet tezamen met zijn echtgenoot, voor meer dan zeventien procent belang in het lichaam heeft,

b. als rechtspersoon, al dan niet tezamen met een verbonden lichaam of een verbonden natuurlijk persoon, voor ten minste een derde gedeelte belang in het lichaam heeft.

2. Het vierde lid komt te luiden:

4. Voor de toepassing van het eerste lid, onderdeel a, heeft, wanneer een lichaam voor ten minste een derde gedeelte belang heeft in een ander lichaam, bij het bepalen van zijn bezittingen naar evenredigheid toerekening plaats van de bezittingen en schulden van het andere lichaam.

3. Het vijfde lid, onderdeel a, komt te luiden:

a. wordt onder degenen die een belang heeft mede verstaan degenen die, anders dan als posthouder, rechthebbende is op rechten waaraan het in dat lid bedoelde belang is onderworpen, alsmede degenen die rechthebbende is op de economische eigendom van dat belang. Deze rechten en economische eigendom worden geacht een belang in het lichaam te vertegenwoordigen dat overeenstemt met het belang dat kan worden toegekend aan de aandelen waarop ze betrekking hebben;

4. Het vijfde lid, onderdeel c, komt te luiden:

c. wordt ter vaststelling van het belang van de verkrijger, bij:

- samenloop van middellijk belang via een verbonden lichaam met het belang van het verbonden lichaam, uitlopend het belang van het verbonden lichaam in aanmerking genomen;
- samenloop van middellijk belang van een verbonden lichaam of een verbonden natuurlijk persoon via de verkrijger met het belang van verkrijger, uitlopend het belang van de verkrijger in aanmerking genomen; en
- samenloop van belang bij wege van economische eigendom met belang bij wege van juridische eigendom, van wel van beide eigendom met vruchtgebruik, het belang slechts eenmaal in aanmerking genomen.

B. In artikel 16, eerste lid, wordt na onderdeel r een onderdeel ingevoegd, luidende:

s. van natuurgrond, daaronder begrepen de rechten van erfpacht of beekemming daarop, waarvan de inrichting en het beheer geheel of teniet geheel geheel duurzaam zijn afgestemd op het behoud en de ontwikkeling van naturen en landschap. De belasting die door toepassing van deze bepaling niet is geïevend, is als nog verschuldigd indien binnen tien jaren na de verkrijging niet anderszins sprake is van natuurgrond. De vorige volzin is niet van toepassing indien binnen de aldaar bedoelde termijn de vrijstelling als bedoeld in onderdeel q van toepassing is en blijft.

Artikel X

De Natuurscheenwet 1926 wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 9a komt te luiden:

Artikel 9a

Ten zake van de verkrijging van een landgoed is geen overdrachtsbelasting verschuldigd.

B. Artikel 9c komt te luiden:

Artikel 9c

De belasting die door toepassing van artikel 9a niet is geheven, is alsnog verschuldigd indien met betrekking tot het landgoed een beschikking wordt genomen als bedoeld in artikel 3a, eerste lid, dat wel binnen een tijdvak van 25 jaren na de verkrijging zich aan van de in artikel 3, derde, vierde en zevende lid genoemde gevallen voordoet.

Artikel XI

De Wet op de omzetbelasting 1966 wordt als volgt gewijzigd:

A. In artikel 11, eerste lid, onderdeel c, onder 1°, wordt "de diensten door beoefenaars van een beroep, waarvan regels zijn gesteld bij of krachtens de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg; de diensten door psychologen en door tandtechnici; de leveringen van tandprothesen," vervangen door: "de diensten op het vlak van de gezondheidskundige verzorging van de mens door beoefenaars van een medisch of paramedisch beroep die een op het verlenen van deze diensten gerichte opleiding hebben voltooid waarvoor regels zijn gesteld bij of krachtens de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg, de gezondheidskundige verzorging van de mens door psychologen en pedagogen; de diensten die voortaan technisch als zodanig worden verricht; de leveringen van tandprothesen door tandartsen en tandtechnici."

B. In tabel II, onderdeel c, post 3, wordt "luchtvaartuigen welke hoofdzakelijk als openbaar vervoermiddel in het internationaal verkeer zullen worden gebruikt" vervangen door "luchtvaartuigen welke worden gebruikt door luchtvaartmaatschappijen die zich hoofdzakelijk op het betaafe internationale vervoer toelaten."

Artikel XII

De Wet belasting zware motorvoertuigen wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 2 wordt als volgt gewijzigd:

1. Onderdeel e vervalt onder verdeling van de onderdelen f, g en h in de onderdelen z, ζ en η.

2. In onderdeel f (nieuw) wordt "genoemd onder F" vervangen door: genoemd onder e.
3. In onderdeel g (nieuw) wordt "genoemd onder F" vervangen door: genoemd onder e.

B. Hoofdstuk V vervalt.

C. In artikel 13 vervalt het tweede lid onder vernummering van het derde lid tot tweede lid.

D. In artikel 18, eerste lid, vervalt de laatste zin.

F. In artikel 28 vervallen het derde en vierde lid.

Artikel XIII

De Wet belastingen op milieugrondslag wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 8 wordt als volgt gewijzigd:

1. Onderdeel h vervalt.
2. Onderdeel i wordt geleend h.

B. Artikel 11a vervalt.

C. Artikel 36e wordt als volgt gewijzigd:

1. Het negende lid vervalt onder vernummering van het derde lid tot negende lid.
2. In het negende lid (nieuw) vervallen de zinsdelen "en negende" en "onderscheidenlijk negende".

D. In artikel 36n, tweede lid, vervalt "en negende".

Artikel XIV

Aan artikel 8 van de Algemene wet inkomensbelastingen worden vier leden toegevoegd, luidende:

8. De inspecteur kan bepalen dat een onder bedrag aan belastbaar loon in aanmerking wordt genomen dan het bedrag, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b.

9. De inspecteur stelt het belastbare loon, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, dan wel het belastbare loon, bedoeld in het achtste lid, vast indien een geschil over de hoogte van het belastbare loon bestaat.

10. Indien er grond is voor het vermoeden dat het belastbare loon niet met toepassing van het negende lid tot een te laag bedrag is vastgesteld, kan de inspecteur de herzien. Bij deze herziening is,

in afwijking in zoverre van de Algemene wet bestuursrecht, artikel 16, eerste tot en met vierde lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen van overeenkomstige toepassing.

11. Een beschikking op grond van het negende of tiende lid wordt aangemerkt als een voor bezwaar vatbare beschikking als bedoeld in hoofdstuk V van de Algemene wet inzake rijksbelastingen.

Artikel XV

De Wet kinderopvang zoals de ze geldt voor het boekingsjaar 2005 wordt als volgt gewijzigd:

A. Aan artikel 8 worden vier leden toegevoegd, luidende:

3. De inspecteur kan bepalen dat een ander bedrag aan belastbaar loon in aanmerking wordt genomen dan het bedrag, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b.

4. De inspecteur stelt het belastbare loon, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, dan wel het belastbare loon, bedoeld in het derde lid, vast, indien een geschil over de hoogte van het belastbare loon bestaat.

5. Indien er grond is voor het vermoeden dat het belastbare loon met toepassing van het vierde lid tot een te laag bedrag is vastgesteld, kan de inspecteur dit herzien. Bij deze herziening is, in afwijking in zoverre van de Algemene wet bestuursrecht, artikel 16, eerste tot en met vierde lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen van overeenkomstige toepassing.

6. Een beschikking op grond van het vierde of vijfde lid wordt aangemerkt als een voor bezwaar vatbare beschikking als bedoeld in hoofdstuk V van de Algemene wet inzake rijksbelastingen.

D. In artikel 16, tweede lid, wordt voor de punt aan het slot ingevoegd, of, zolang geen aanslag inkomstenbelasting is vastgesteld, de wijziging aan de inspecteur bekend is geworden.

Artikel XVI

In artikel XIII van de Wet van 14 december 2005 houdende wijziging van enkele belastingwetten ter vermindering van administratieve lasten (wijzigingsplan "paarse krokoel") (Stb. 687) wordt: treedt artikel V, onderdeel A, in werking met ingang van 1 januari 2006" vervangen door: treedt artikel V, onderdeel A, in werking met ingang van een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Artikel XVII

Indien het bij koninklijk besluit van 8 oktober 2005 ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Algemene wet inzake rijksbelastingen en van enige andere wetten, in het kader van het verspreiden van de fiscaal rechtshandhaving, op het verspreiden van belastinginlijnen (Versterking

fiscale rechtshandhaving) (Kamerstukken II 2005/06, 30 322), tot wet is of wordt verheven, wordt in artikel I, onderdeel Dabis, van die wet 'een jaar' vervangen door: 'dertien weken'.

Artikel XVIII

Indien het bij koninklijke bodschap van 8 oktober 2005 ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Algemene wet inzake rijksbelastingen en van enige andere wetten, in het kader van het versterken van de fiscale rechtshandhaving en het verkorten van beslisttermijnen (Versterking fiscale rechtshandhaving) (Kamerstukken II 2005/06, 30 322), tot wet is of wordt verheven en artikel VI, artikel VII, derde lid, en artikel IX, derde lid, van die wet in werking zijn getreden, worden de volgende wetten met ingang van die inwerkingtreding als volgt gewijzigd:

A. In artikel 236, tweede lid, van de Gemeentewet wordt na "gemeenteambtenaar" ingevoegd: , in afwijking van artikel 7:10, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht;

B. In artikel 38, achtste lid, van de Wet waardering onroerende zaken wordt na "gemeenteambtenaar" ingevoegd: , in afwijking van artikel 7:10, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht;

C. In artikel 131 van de Waterschapswet wordt na de zinsnede "het eerstbestede bezwaars" ingevoegd: , in afwijking van artikel 7:10, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

Artikel XIX

1. In afwijking van artikel 22, vierde lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen wordt de beslissing op een aanvraag die is gedaan voor het tijdstip van inwerkingtreding van artikel IV en betrekking heeft op een periode die aanvangt met dat tijdstip, gegeven binnen vier maanden na het tijdstip van de inwerkingtreding.

2. In afwijking van artikel 22, vijfde lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen wordt een aanvraag die is gedaan voor het tijdstip van inwerkingtreding van artikel IV en betrekking heeft op een periode die aanvangt met dat tijdstip, nog in behandeling genomen indien de S&O inhoudingsplichtige de opgave van de burgeraanvraagnummer uiterlijk op 31 januari van het kalenderjaar waarin de inwerkingtreding is gekomen, heeft gedaan.

Artikel XX

De vennootschapsbelasting over een boekjaar dat vóór 1 januari 2006 aanvangt en op of na die datum eindigt, wordt, in afwijking in zoverre van artikel 22 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969, berekend volgens de formule:

belasting = $(\text{GB} \times \text{To}) + (\text{VB} \times \text{Tr})$, waarin:

X: verspreid het aantal voor 1 januari 2006 vallende dagen van het boekjaar;

Y: voorstaat het aantal na 31 december 2007 vallende dagen van het boekjaar;

B voorstelt het totale aantal dagen van het boekjaar;

To voorstelt de verschuldigde belasting over het belastbare bedrag of het belastbare Nederlandse bedrag op basis van het tarief van de vennootschapsbelasting zoals dat tarief luidt op 31 december 2007;

Tn voorstelt de verschuldigde belasting over het belastbare bedrag of het belastbare Nederlandse bedrag op basis van het tarief van de vennootschapsbelasting zoals dat tarief met ingang van 1 januari 2008.

Artikel XXI

Indien het bij koninklijk besluit van 24 november 2006 ingediende voorstel tot wet tot wijziging van de Wet belastingen op milieugrondslag (W) (ziging van de Wet belastingen op milieugrondslag) (30 877), nadat het tot wet verheven is, eerder in werking treedt dan deze wet, wordt deze wet als volgt gewijzigd:

A. in artikel XIII, onderdeel A, wordt "Artikel 8" vervangen door: "Artikel 10";

B. Artikel XIII, onderdeel C, komt te luiden:

C. in artikel 36e vervalt het vijfde lid;

C. Artikel XIII, onderdeel D, komt te luiden:

D. in artikel 36n, eerste lid, wordt "derde tot en met vijfde lid" vervangen door: derde en vierde lid.

Artikel XXII

1. Deze wet treedt in werking met ingang van 1 januari 2003, met dien verstande dat artikel XIV terugwerkt tot en met 1 januari 2006 en artikel XV tot en met 1 januari 2005.

2. In afwijking van het eerste lid treden de artikelen IV, XI, en XIX in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

3. De wijzigingen ingevolge artikel III, onderdeel E, eerste lid, en onderdeel F, eerste lid, vinden voor het eerst toepassing voor mededelingen betreffende S&O-verklaringen die betrekking hebben op het kalenderjaar 2005 of op een gedeelte van dat kalenderjaar.

4. De wijzigingen ingevolge artikel VII, onderdeel A, vinden toepassing op de opbrengst van de in artikel 1 van de Wet op de dividendbelasting 1965 bedoelde aandelen, winstbewijzen en gebieden, die op of na 1 januari 2005 ter beschikking is gesteld.

5. De wijziging ingevolge artikel VIII, onderdeel B, vindt met betrekking tot een vennootschap die voor de heffing van de vennootschapsbelasting wordt aangemerkt als beleggingsinstelling als bedoeld in artikel 28 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 voor het eerst toepassing met betrekking tot de opbrengst van de in artikel 1 van de Wet op de dividendbelasting 1965 bedoelde

aandelen, winstbeulzen en geldleningen, die aan deze vennootschap ter beschikking is gesteld in het boekjaar voor de heffing van de vennootschapsbelasting, dat aanvangt op of na 1 januari 2000.

6. De wijziging ingevolge artikel VIII, onderdeel U, vindt met betrekking tot een inhoudingsplichtige die voor de heffing van de vennootschapsbelasting wordt aangemerkt als belastinginstelling als bedoeld in artikel 28 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1965 voor het eerst toepassing met betrekking tot ten laste van de inhoudingsplichtige ingehouden dividendbelasting en buiten Nederland ingehouden en drukkende belastingen aan de bron op de opbrengsten van aandelen, winstbeulzen en geldleningen, die zijn ingehouden op of na bronsten die ter beschikking zijn gesteld in het boekjaar voor de heffing van de vennootschapsbelasting, dat aanvangt op of na 1 januari 2000.

7. De wijzigingen met betrekking tot de vennootschapsofstorting vinden voor het eerst toepassing met betrekking tot boekjaren die aanvangen op of na 1 januari 2000.

8. In afwijking van het eerste lid treedt artikel XVI in werking op 31 december 2007.

Artikel XXII

Deze wet wordt aangehaald als: Overige fiscale maatregelen 2003

Lezen en bevelen dat dezen in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat alle ministeries, autoriteiten, colleges en ambtenaren wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige handhaving aan de hand zullen houden.

Gegeven

De staatssecretaris van Financiën,